stripweekblad

PEP

Nr. 36

abonneeprijs 75 cent per nummer · losse nummers 90 cent

DEZE WEEK BESTUDEREN WIJ **ASTERIX, LUCKY LUKE** EN DE **PEANUTS**, MIJN WAARDE HONG TONG!

PEPBON

Bon invullen en in open envelop opsturen naar Pep 36 postbus 400, Amsterdam. Frankeren als brief. Je kunt de bon ook overschrijven op een briefkaart. De gorilla wordt zo spoedig mogelijk per post toegezonden.

Hier de naam en adres van de nieuwe abonnee invullen.

Naam nieuwe abonnee: ....

Adres: ....

Plaats: .... Prov.: ....

Leeftijd: .... jongen/meisje

Hier je eigen naam en adres invullen:
Ik ben Pep-abonnee:

Naam: ....

Adres: ....

Plaats: .... Prov.: ....

Ik krijg een gorilla thuisgestuurd.
Pep abonneeprijs 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 nrs).
Deze aanbieding geldt tot 1 december 1973.

36 Pep-73-02 C

Je schrikt je een aap van zo'n griezel!

Behoorlijk eng, zo'n grimmig kijkende gorilla, die voortdurend met zijn slungelachtige grijparmen maait en zwaait. Maar je kúnt er toch een hoop goeie grappen mee uithalen!
Wil je ook zo'n grijnzende griezel cadeau? Dat kan, moet je wel even een nieuwe Pep-abonnee opgeven. Maar dat is natuurlijk zo gebeurd.

Hier wel om denken:

Je moet zelf Pep-abonnee zijn. Degene die je opgeeft mag nog geen abonnee zijn of dit in de laatste drie maanden zijn geweest. De nieuwe abonnee verplicht zich voor tenminste drie maanden.

Zet de komplete BOERDERIJ VAN OMA DUCK maar in elkaar. Da's pas een leuk karwei. Knip, plak, vouw, en bouw zelf je eigen formidabele modelboerderij met alles d'r op en d'r aan: de auto van oma, originele waterpomp, maisschuren, molen, hooikar, vee en bovendien alle bekende Duckfiguren.
Ja, op oma kun je bouwen.

prijs:	abonnees:
2,95	2,45

Verkrijgbaar bij de wederverkoper en in boek- en tijdschrifthandel. Ook te bestellen per briefkaart: Medianet, Postbus 400, Amsterdam.
Vermeld duidelijk gewenste boektitel!

PEP post

postbus 6003 haarlem

Veel beter

Als regelmatige lezer van PEP en wild enthousiast verzamelaar van stripuitgaven, moet me nu toch iets van het hart. Allereerst moet ik zeggen dat PEP een stripblad is dat, in tegenstelling tot Robbedoes en Kuifje, erg boeiend is, ook voor mensen van in de dertig zoals ik.

Mensen van drie decennia zijn natuurlijk weer anders kritisch dan mensen van één of vijf decennia, neem mijn kritiek dus maar voor wat het is. Het is me opgevallen dat de strip Ambrosius duidelijk slechter is geworden, beginnende met Het Spook van de Murdochs. De prachtige sfeer van de vroegere verhalen, de beklemmende Hammerfilmdekors die totaal uitgewerkt waren en de subtiele verborgen grapjes hebben plaats gemaakt voor haastig geschetste vale, sfeerloze, kleurloze en kale achtergronden. Wat een verschil met b.v. de verhalen De Heksen en Het Geheim van de Telefoon! Alles bij elkaar heeft het bij mij de vraag doen rijzen of het Brugman zelf nog wel is die de strip tekent. Ook de tekst is erg clichématig geworden. Waar zijn b.v. de oogjes van Brugman en Banda gebleven?

Een ander geluid is dat ik mijn komplimenten wil geven voor het lopende verhaal: Kuifje en het Haaienmeer. In tegenstelling tot Kuifjes lijfblad en het uitgegeven album is dit filmverhaal in uw blad omgewerkt tot een echt stripverhaal. Bovendien is de tekst veel beter. Als studio Casterman dit heeft verzorgd, begrijp ik niet waarom ze zo'n slecht album hebben uitgegeven. Als PEP die moeite op zich heeft genomen, dan mijn oprechte bewondering!!

Ik koop PEP nu tweemaal om dat verhaal in te binden en ik heb er spijt van het officiële album te hebben gekocht.

E. R. H. Bos, Groningen

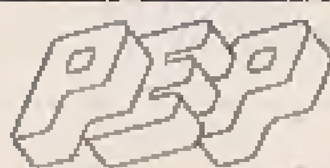
PEP heeft Kuifje en het Haaienmeer opnieuw ingekleurd en vertaald. We sparen kosten noch moeite om het je naar de zin te maken. Ambrosius vinden we nog steeds erg goed.

De redactie behoudt zich het recht voor brieven in te korten.

HOOFDREDACTEUR
Frans Buissink

CHEFREDACTEUR
Jan de Rooij

REDACTIE
Boleslav Beckman
Maarten Boom
Annemarie Broek
Jan van Erp
Hans Keeris
Anneke van Wissen

Nr. 36 – 7 sept. 1973

een uitgave van
OBERON bv
Uitgeverij voor jeugd en sport
Postbus 6003, Haarlem,
Aziëweg 1
telefoon 023/33 90 40

Abonnementsopgaven: Schrijf naar postbus 400, Amsterdam of bel 020-5411345 dan wel één van de onder „Inlichtingen, klachten, enz." vermelde nummers. **Abonnementsprijzen:** 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 weken). **Losse nummers:** 90 cent, verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Prijzen en condities buiten Nederland en België worden op aanvraag verstrekt. **Verkoop en distributie.** Medianet bv, Postbus 400, Amsterdam. **Betalingen.** Wie het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen, klachten, enz.** Abonnees die het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: Amsterdam, Parnassusweg 215, tel.: 020/736211-736212. Alkmaar, De Laat 12-14, tel.: 02200/16077-12587. Arnhem, Boulevard Heuvelink 147, tel.: 085/451551-451553. Breda, Jorisstraat 20, tel.: 01600/52250-52251. Den Haag, Stationsweg 76, tel.: 070/632944-632947. Eindhoven, Stratumsedijk 23h, tel.: 040/112625. Enschede, Brinkstraat 121, tel.: 05420/15828. Groningen, Ged. Kattendiep 29, tel.: 050/125650. Leeuwarden, Verlengde Schans 26, tel.: 05100/26330. Roermond, Schepen v. d. Portenstraat 20, tel.: 04750/29988. Rotterdam, Brandersplaats 12-13, tel.: 010/132090. Utrecht, Bartoklaan 21, tel.: 030/938941. Vlissingen, Grote Markt 14, tel.: 01184/3939. Voor abonnees die het blad per post ontvangen: Afdeling Postabonnementen PEP, Postbus 299, Haarlem, tel.: 023/33 90 40. **Adreswijzigingen.** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie inlichtingen, klachten enz.) **Advertenties.** Admedia bv, Postbus 7902, Amsterdam, tel.: 020/5411345. **Verdeler voor België** NV Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel.: 03-382380. **Agency for Canada** Dutch Magazine and Book Import Cy. Whitby.

Halfjaar-verzamelbanden (om zelf oude nummers van PEP in te binden) zijn op aanvraag verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 6,95. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 6,95 + f 1,— verzendkosten (totaal dus f 7,95) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Medianet bv Extra Uitgaven, Amsterdam. Duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband PEP"

LUCKY LUKE

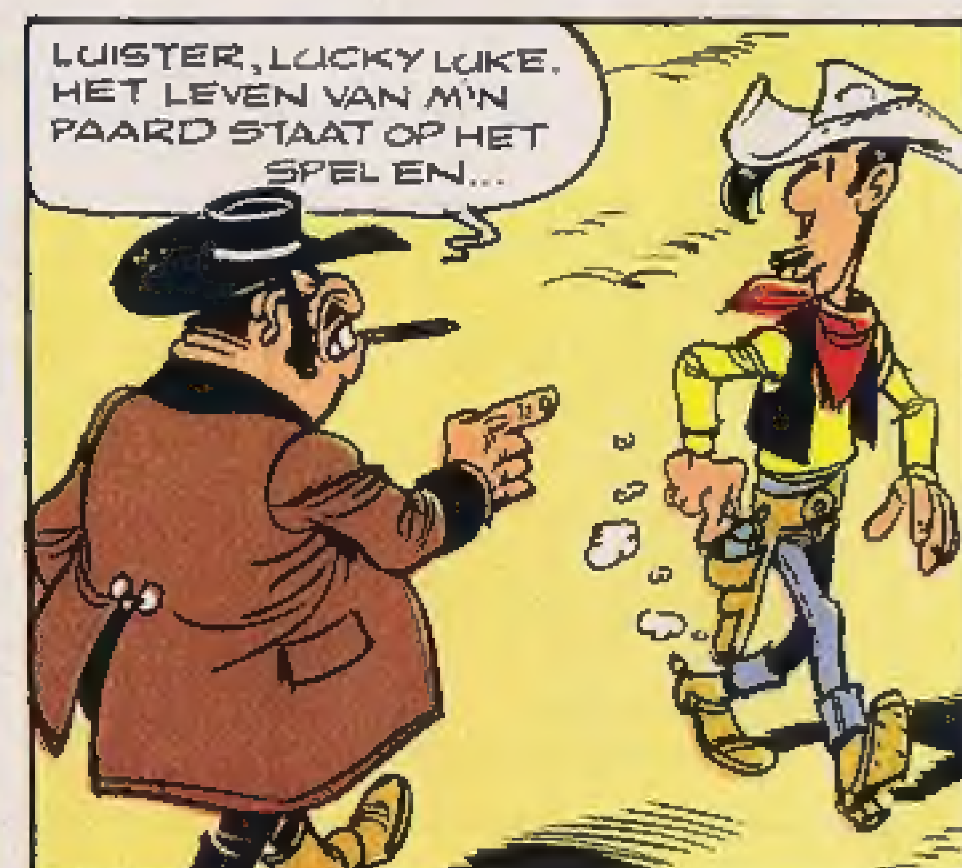

STOP TEA SPOON MAAR IN DE GEVANGENIS, SHERIFF, EN ZORG ERVOOR DAT HEM NIETS KAN OVERKOMEN. .

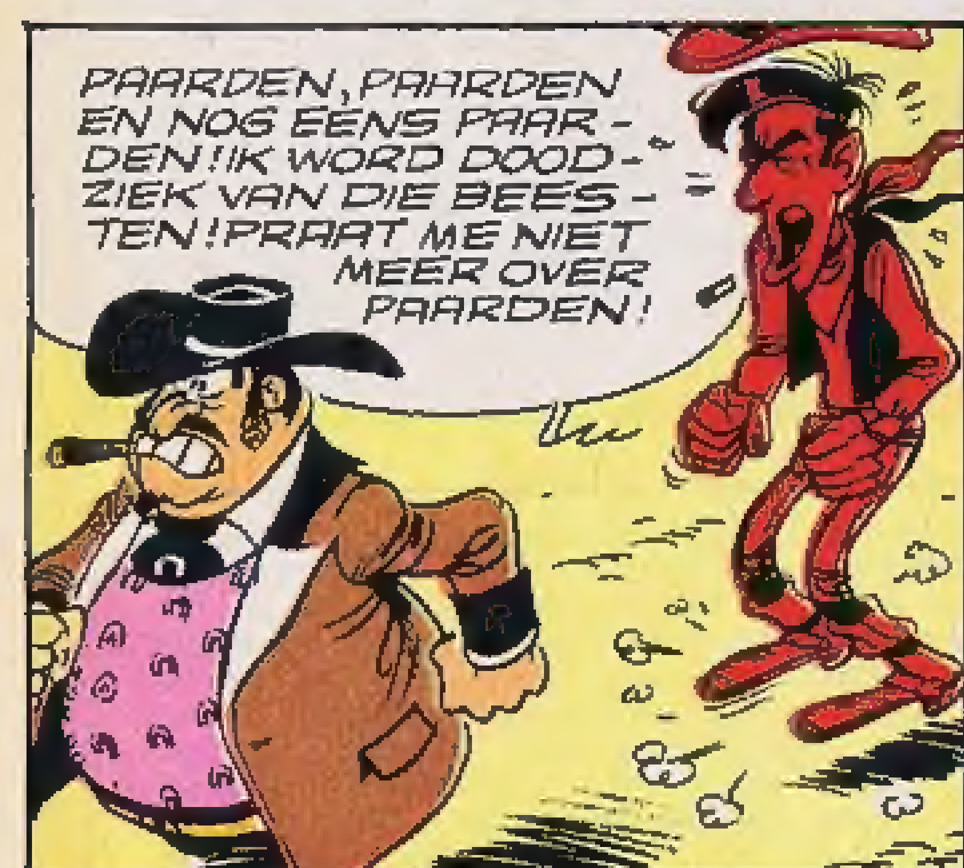

JE KRIJGT 80.000 DOLLAR ALS JE DIE INDIAAN AAN ME UITLEVERT, LUCKY LUKE.
WAAROM 80.000?

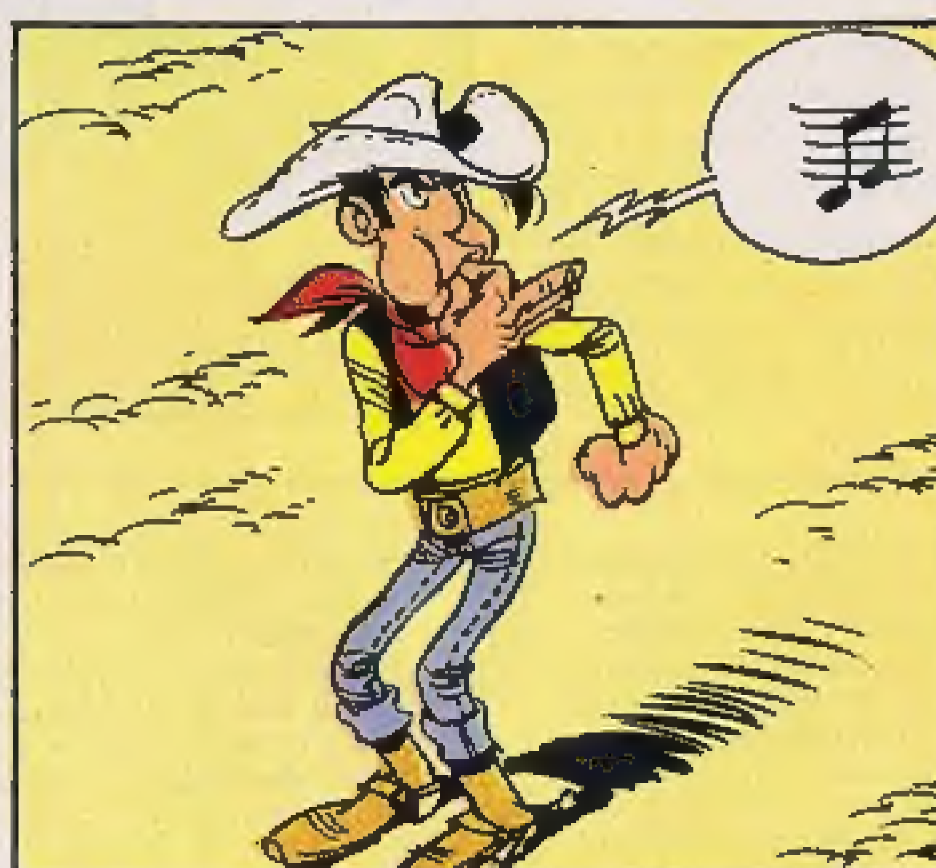

DAN BLIJFT ER MAAR 20.000 VOOR ONS OVER!
VOOR ARIZONA JOHNSON BETAALDEN ZE 'T OOK!
DAT BETALEN ZE NOG. ARIZONA WEET STEEDS TE ONTSNAPPEN. DIE JONGEN BRENGT GELD IN 'T LAATJE.
MAAR AAN DIE INDIAAN HEB JE NIETS MEER ALS ZE 'M OPGEHANGEN HEBBEN!

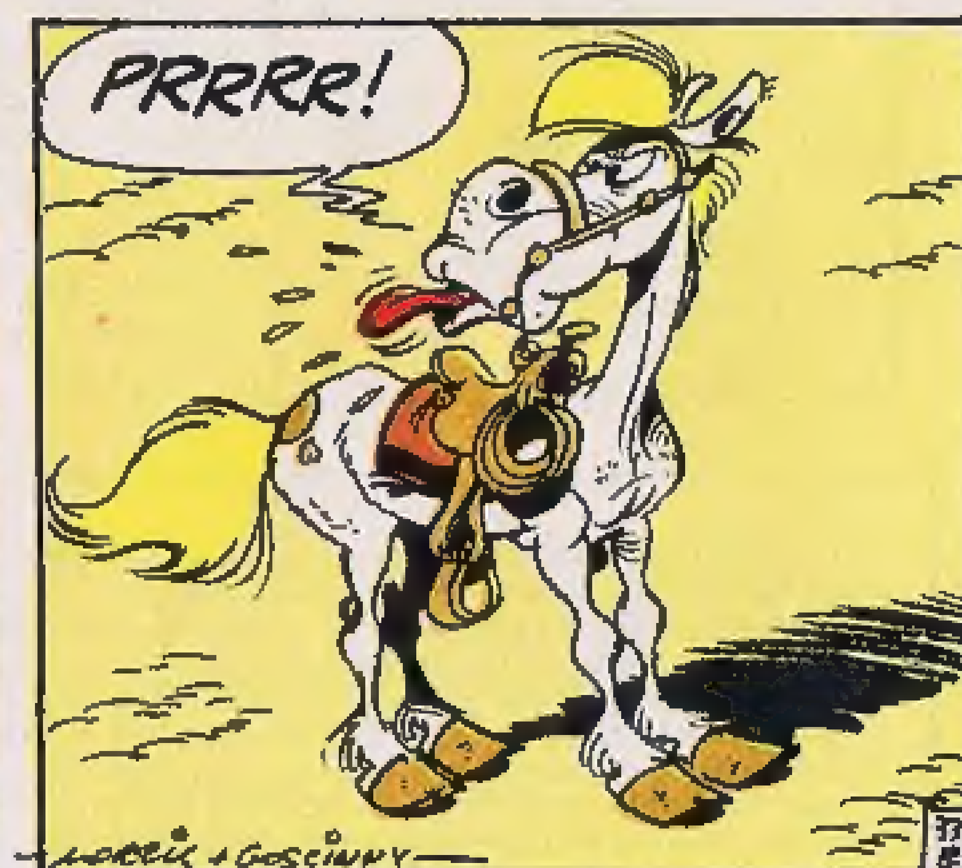

MAAK DAT JE WEGKOMT! GA MAAR ERGENS ANDERS PREMIES JAGEN!!
PAW! PAW! PAW!

MET DIE COWBOY KUN JE NOOIT EENS EEN GOED GESPREK VOEREN!

LUISTER, LUCKY LUKE. HET LEVEN VAN M'N PAARD STAAT OP HET SPEL EN...

PAARDEN, PAARDEN EN NOG EENS PAARDEN! IK WORD DOODZIEK VAN DIE BEESTEN! PRAAT ME NIET MEER OVER PAARDEN!

PRRRR!
MORRIS + GOSCINNY

TEKST:
GOSCINNY
TEKENINGEN:
MORRIS
VERTALING: JAN DE ROOIJ

de premiejager

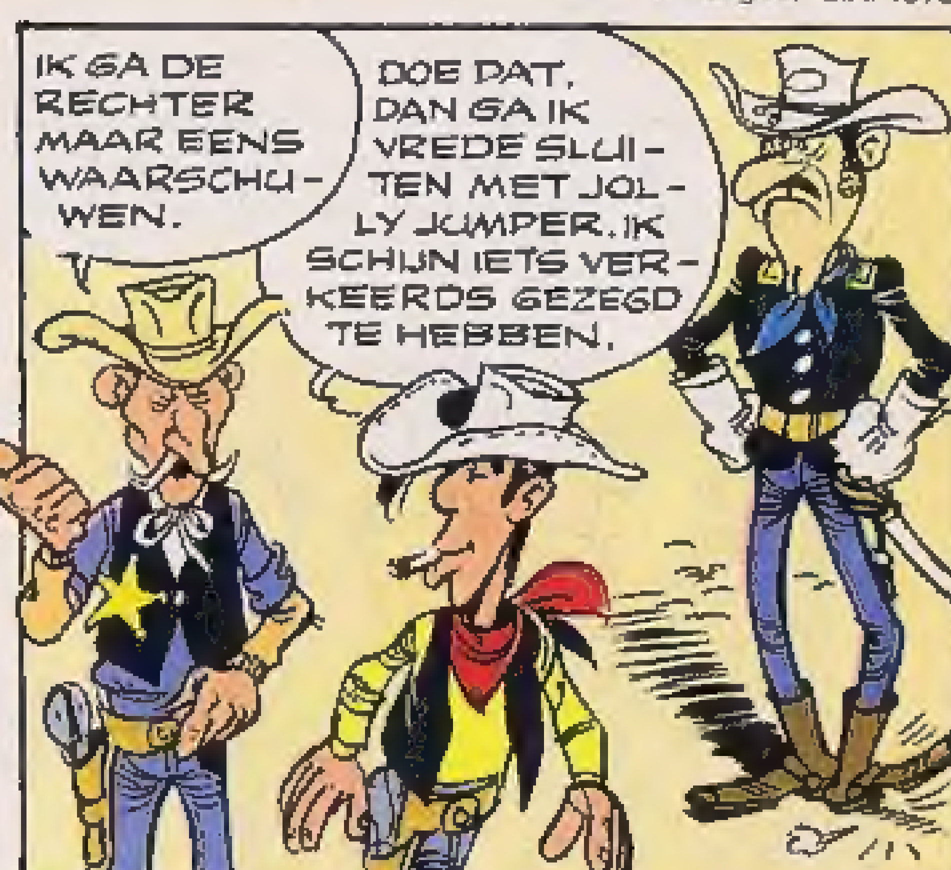

© Dargaud S.A. 1973

WORDT VERVOLGD

LUC ORIENT

Maar...Kala...jij als dokter zou toch beter moeten weten! Je bent...
Laat me nou maar...

Als ik niet vlug ben, gebeuren er nog veel ergere dingen...

Hier is dokter Kala voor U aan de lijn, excellentie...
Geef hem maar hier!...

Kala? Hier Talroy, wat is er allemaal aan de hand?...Nu weer twee laboratoriumwagens, weet je wel hoeveel zo'n ding kost?!

Dat laat me koud. En zeur nou niet, maar luister goed naar me...

WAT?!...Wat zeg je, rapporten over een meteoorsteen?..uit Japan... en Chili?..

Zeg, hebben wij rapporten binnen gekregen over een meteoorsteen uit Japan en Chili?
Jazeker, maar ik heb eerst een rapport gemaakt over die verongelukte wagens, ik dacht...

Wacht even, Kala, ik geloof dat we hier een of andere idioot eens flink de les moeten lezen!

Hier zijn de rapporten, excellentie...
WAT?! DAT IS...

En dat maakt zich druk over een verongelukte laboratoriumwagen!..Wat een...
Ik geef je blanco volmacht, Kala, dit is groot alarm! Ik zal meteen zorgen voor helikopters en militairen...want... hier moeten we snel handelen!...
CS.35

TEKST: GREG
TEKENINGEN: PAAPE
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

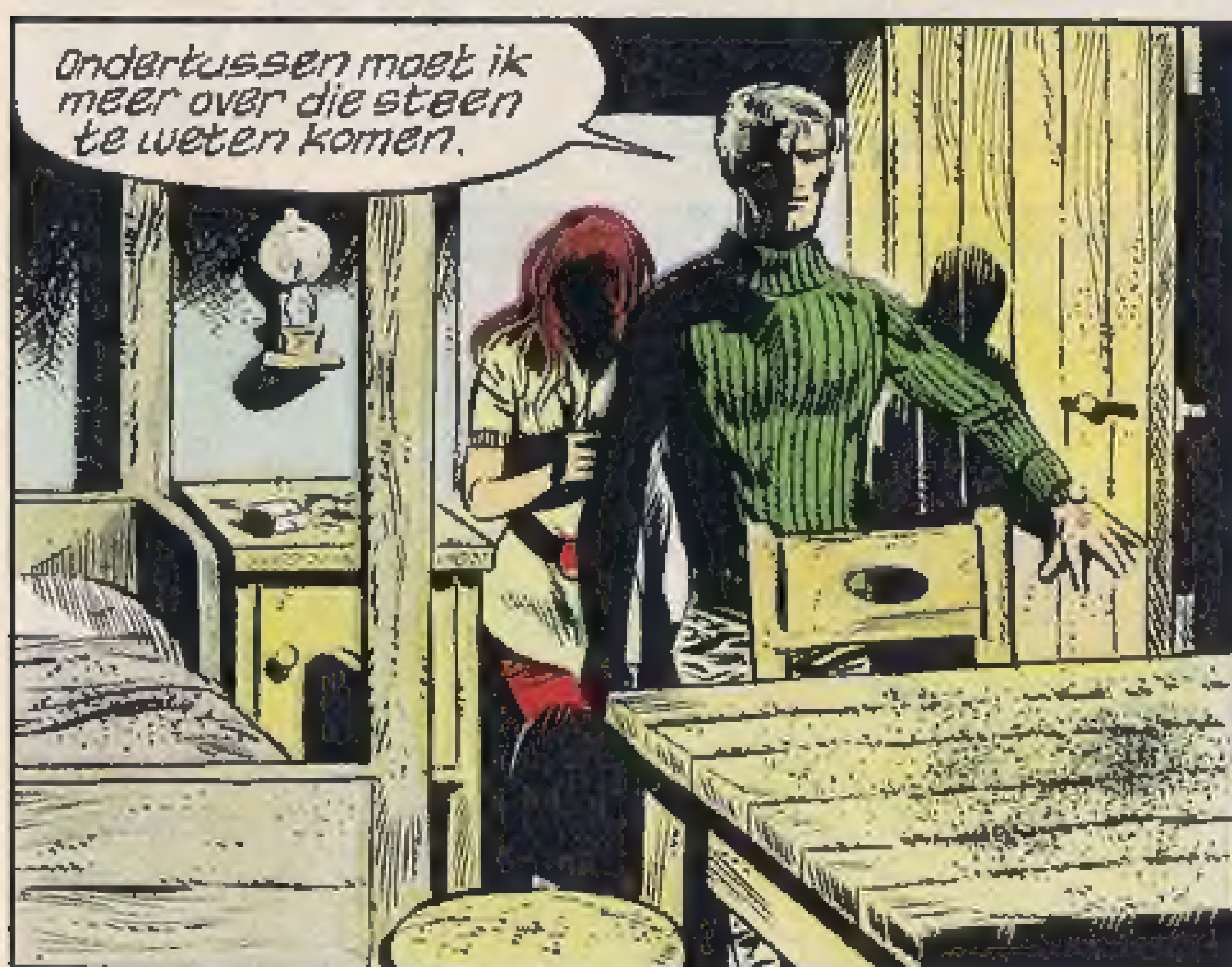
zo groen als gas

WORDT VERVOLGD

JOHNNY GOODBYE

TEKENINGEN:
DINO ATTANASIO
TEKST:
PATTY KLEIN
KLEUR: MARIJKE SCHOLTEN

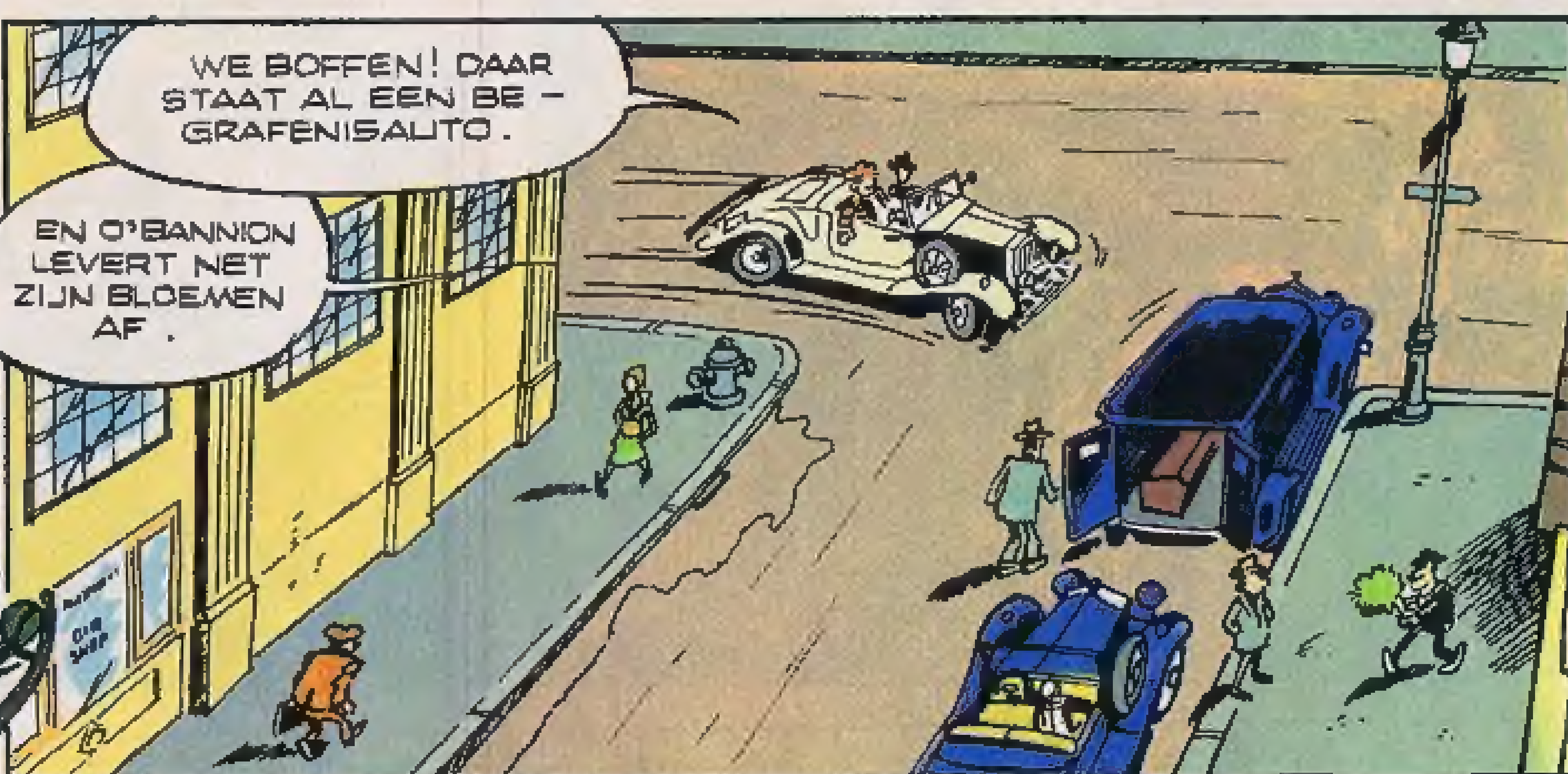

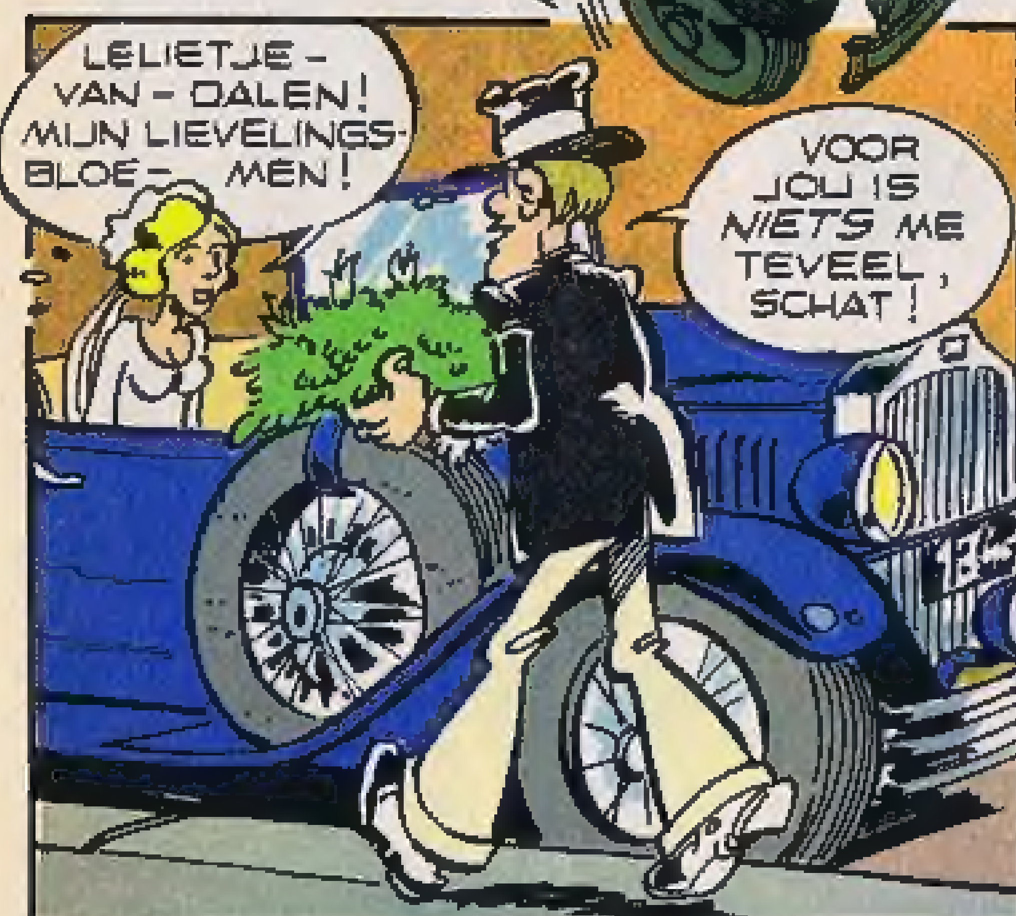

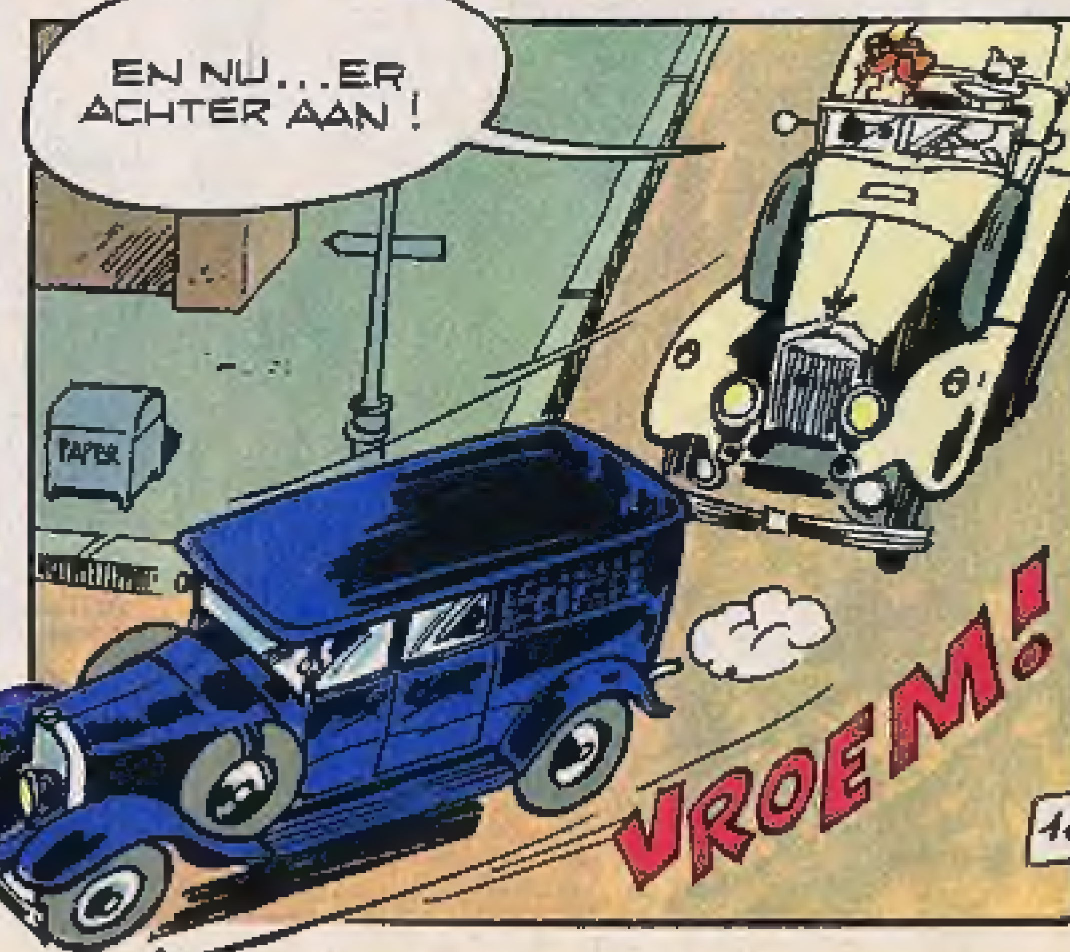

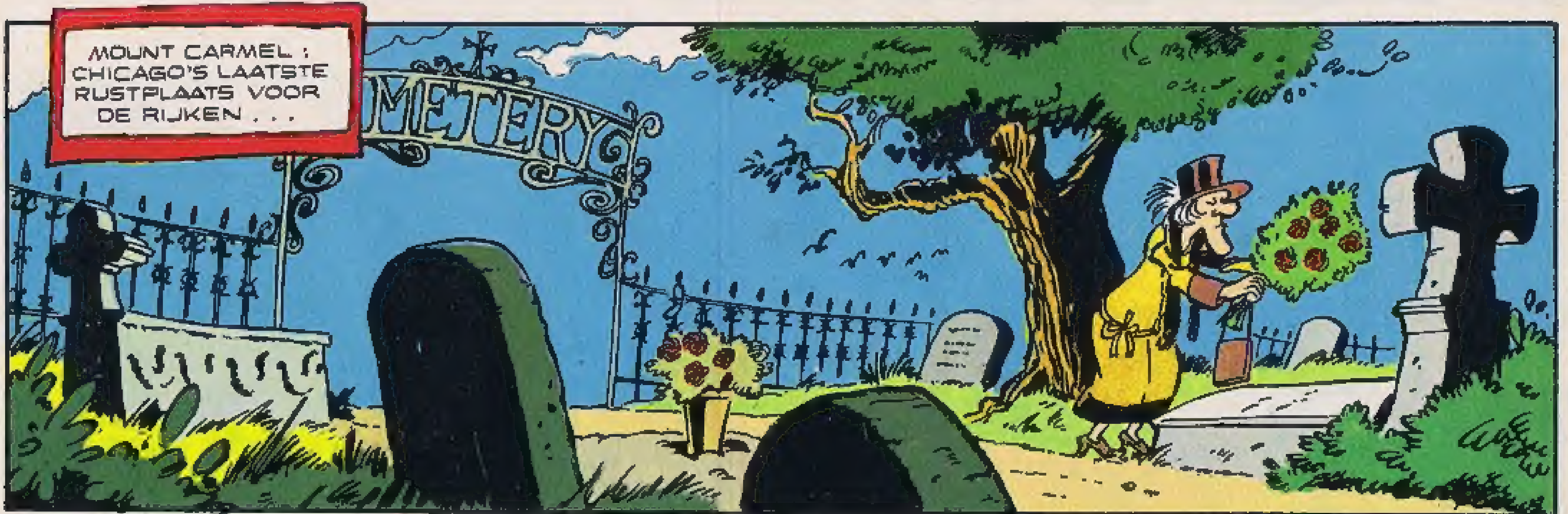

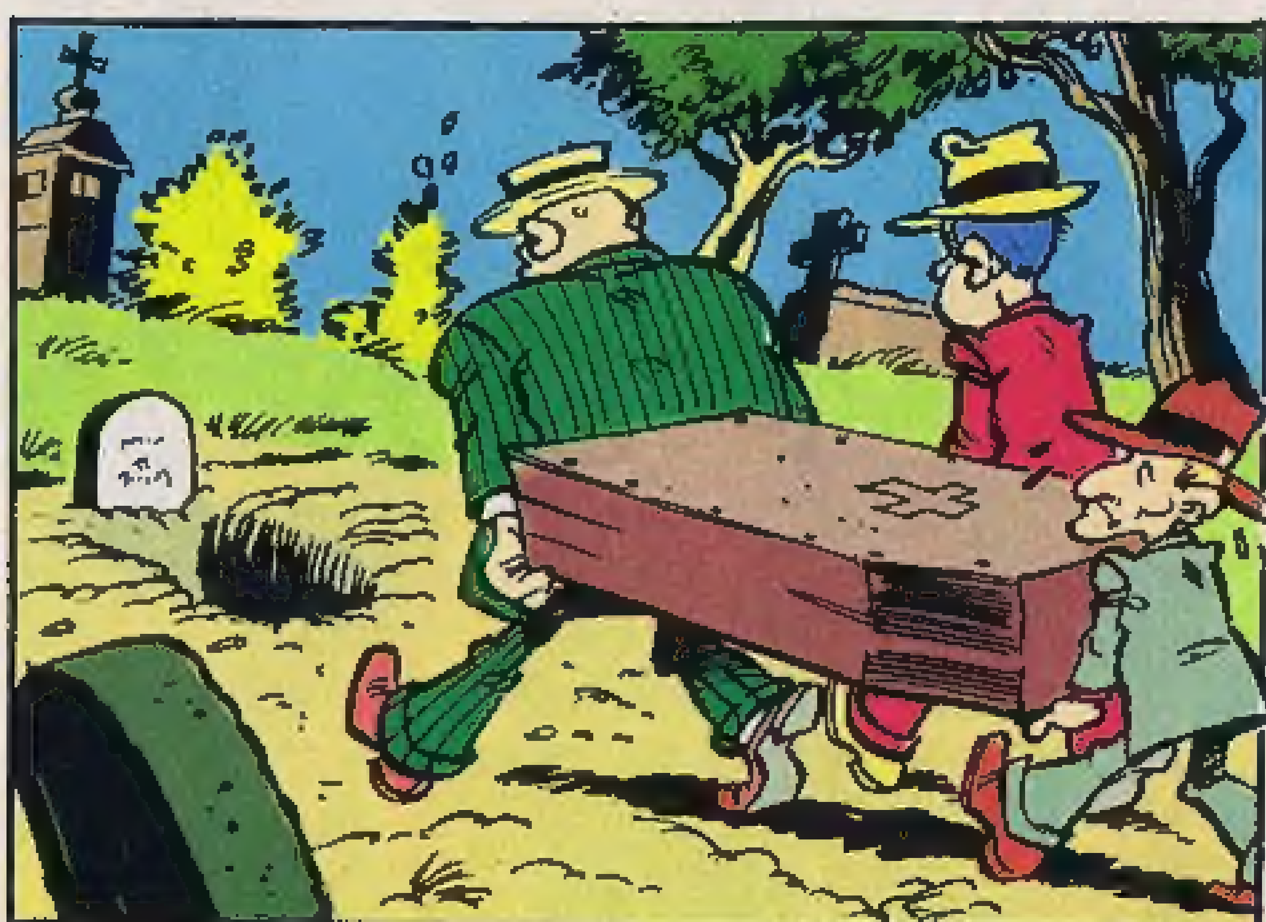

gangsters en grafkransen

WORDT VERVOLGD

BLUEBERRY

HAHA! ZEG MAKKER, DENK JE SOMS DAT IK MIJN PAARD EN MIJN NEK GA WAGEN OM POLITIEKLUSJES OP TE KNAPPEN?.. DA'S MIJN STIEL NIET, MAN, DAAR BEGIN IK NIET AAN!..KOM NOU!
NEE?

GRAAG OF NIET, MAAR HELPEN ZUL JE!...
IK... HEEE!

DIEVEN! ZE JATTEN MIJN PAARD!!
PAW
JE KUNT JE PAARD MORGENVROEG OP MIJN KANTOOR KOMEN AFHALEN... SO LONG, GUY!

HEE ZEG, DIE GEK HAD EEN WINCH IN ZIJN TAS ZITTEN!.. DAT TREFT!..NOU HEB IK TENMINSTE WÀT!.. EN NOU OPSCHIETEN...
11A

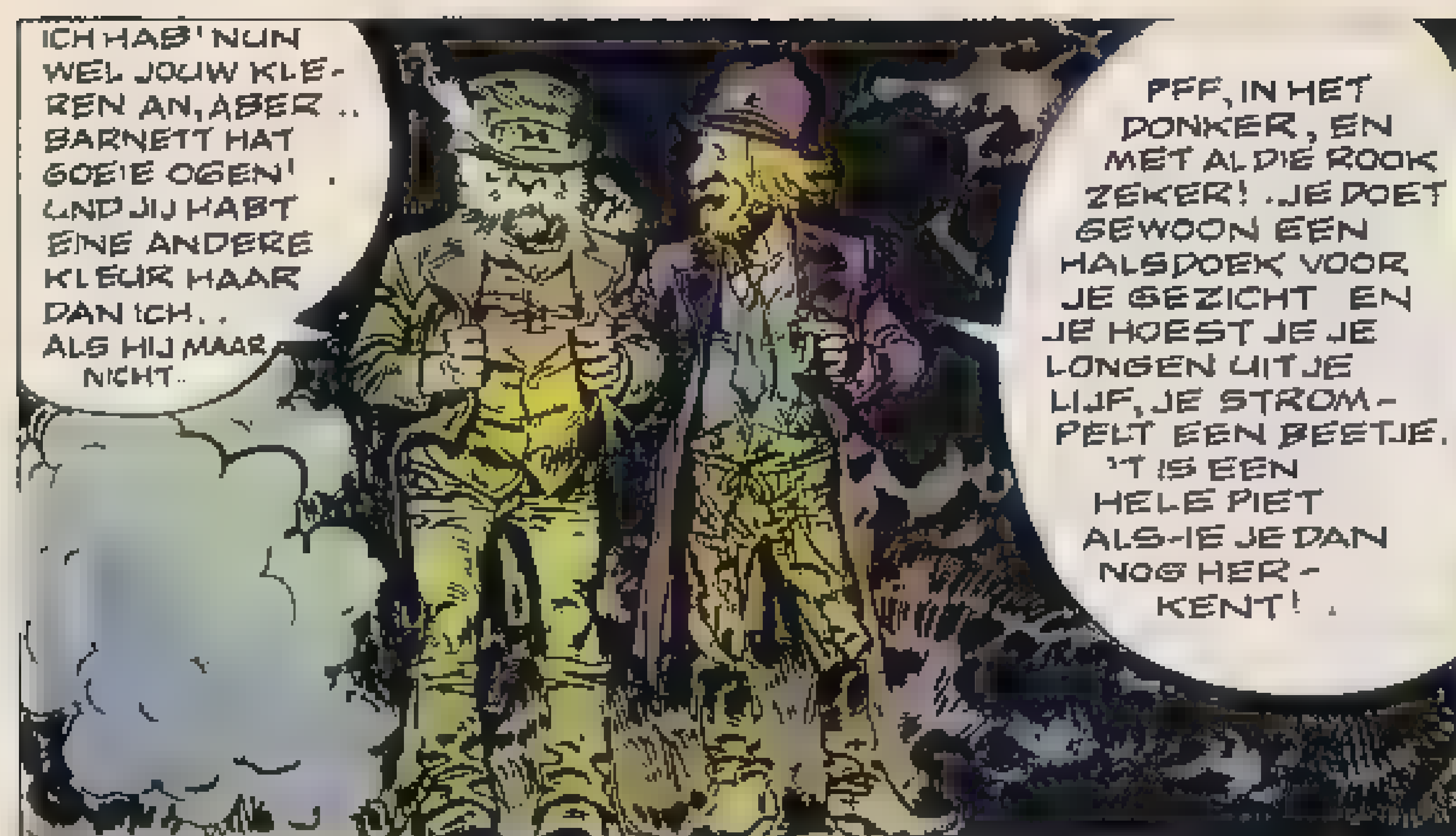

OP DAT MOMENT.
HI! HI! IK HAD JULLIE GOED GEWAARSCHUWD!..
DIE SMERIGE OUWE...
GOED MILLER, JIJ JE ZIN! WE ROKEN ZE UIT, ALS BUNZINGS!
MIJN... MIJN BEEN! HIJ HEEFT ME...

M... M'N DIJ!.. OH!..
BRENG DIE IDIOOT 'NS GAUW NAAR DE DOKTER!

HIMMELKREUZ! ZE WILLEN ONS AUSRAUCHEN!
DAT ZIE IK OOK WEL! BARNETT HEEFT NIET DOOR DAT ONS DAT JUIST GOED UITKOMT... VOORZICHTIG AAN MET MIJN KLEREN, HÈ?!...
11B

TEKENINGEN:
GIRAUD
TEKST:
CHARLIER
VERTALING:
JAN VAN ERP

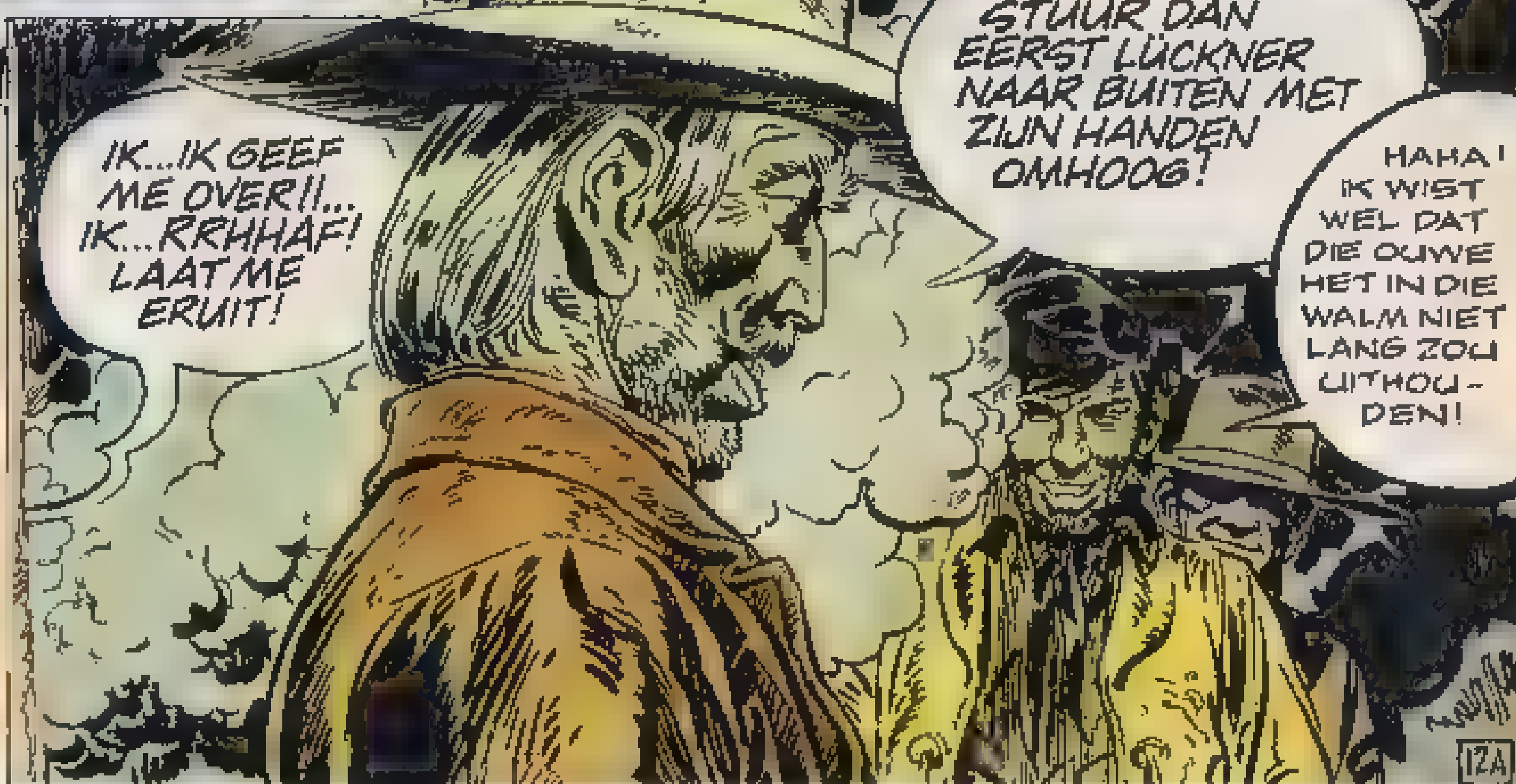
de mijn van „prosit"

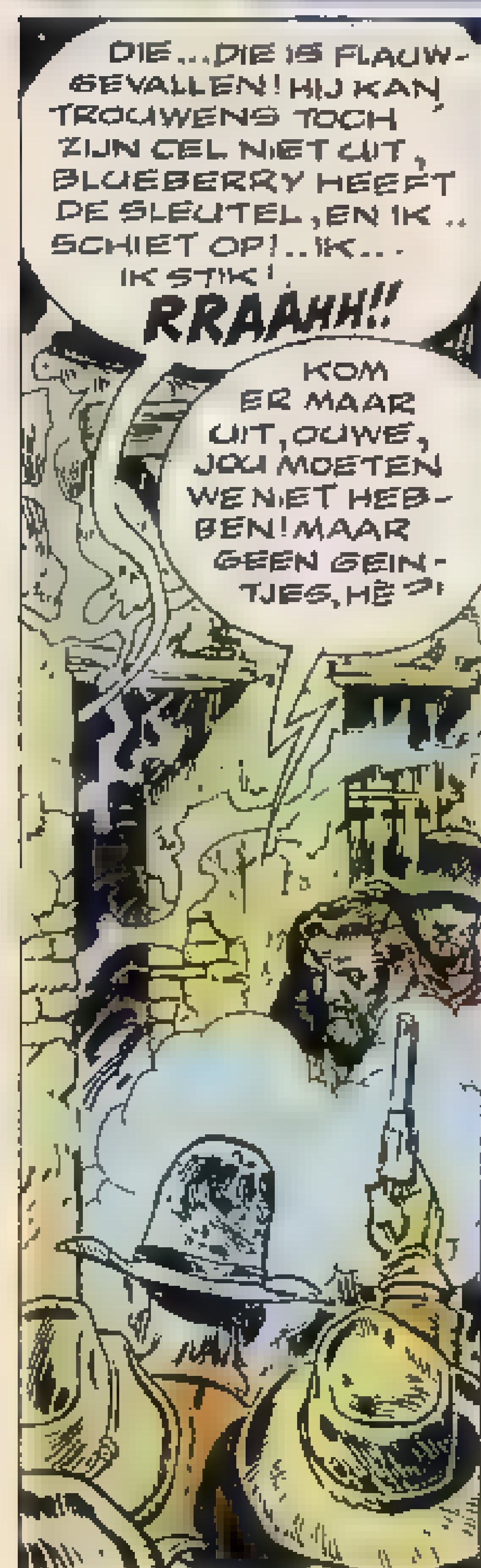

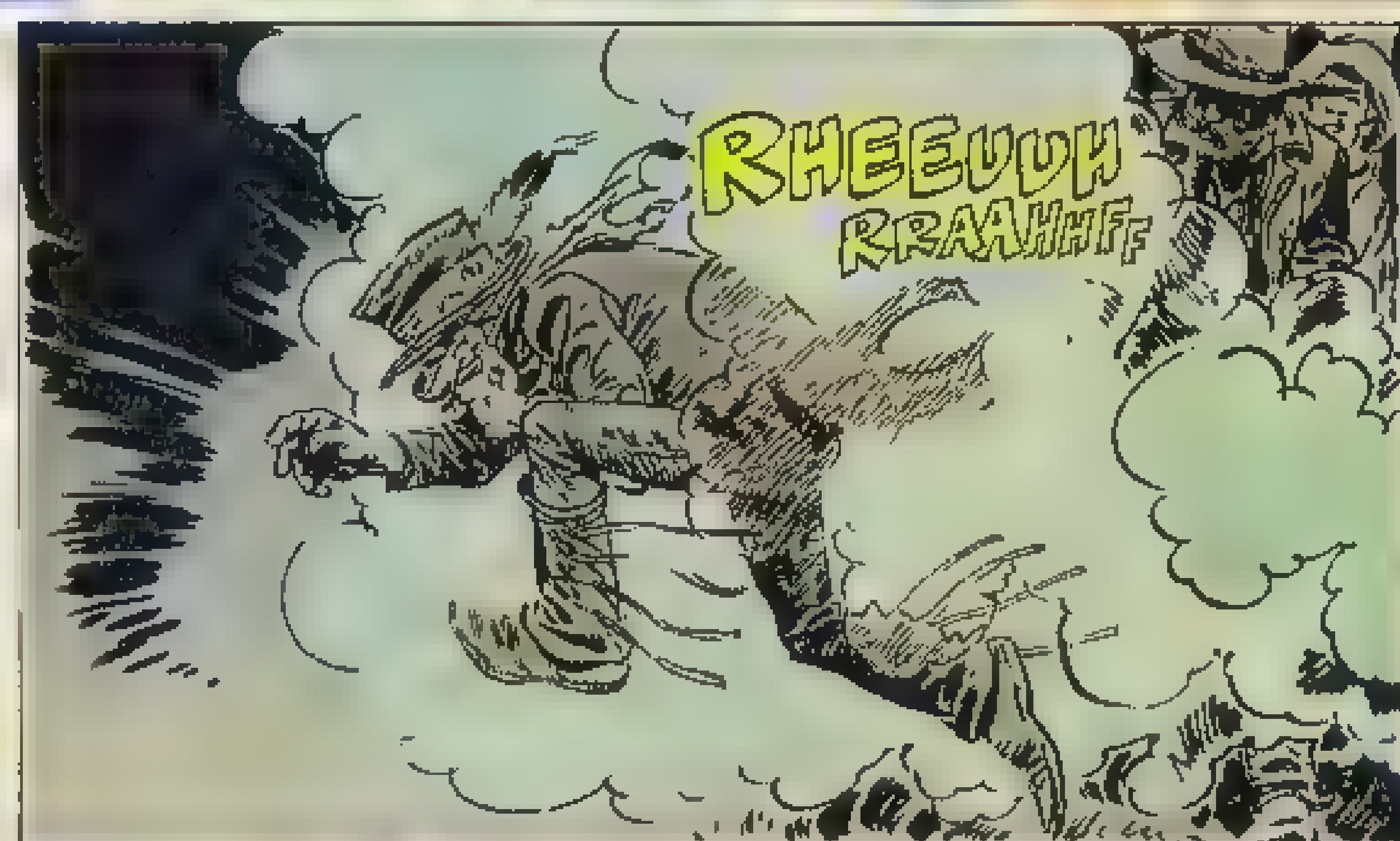

WORDT VERVOLGD

Zwarte Vlinders

door Quint
illustraties Jos Looman

Het eerste matte ochtendgloren leek de hellingen achter de golfijzeren barakken nog zwarter te maken. Lager vervaagden de rode en groene navigatielichten voor de helicopters bijna achter de melkwitte nevelslierten, die traag langs de bosrand zweefden. Een groepje werklui met rugzakken kwam uit de verlichte kantine. De voorman zag Simon staan wachten en wenkte hem, met een zijdelingse opmerking tegen zijn maats waarmee hij gelach uitlokte. Simon hees snel zijn rugzak op zijn schouder en volgde de mannen.
Aan het Spaans van deze Guajuro-indianen moest hij nog wennen, maar dat ze hem een beetje voor de gek hielden was wel duidelijk. Het kon hem niet schelen. Hij was een buitenstaander wiens gezelschap de mannen min of meer opgedrongen werd. Terwijl zij de hele dag moesten zweten, slenterde hij maar wat rond zonder iets zinnigs uit te voeren — zo zouden ze het waarschijnlijk wel zien. Geen wonder dat ze de draak met hem staken, temeer omdat zijn onwennigheid in deze woeste omgeving maar al te duidelijk moest zijn.
Simon klom achter de werklui in de grote verbouwde land-rover, klemde zijn rugzak tussen zijn knieen en maakte zich zo klein mogelijk. Drie ochtenden had hij bepakt klaargestaan bij de kantine, in de hoop mee te kunnen rijden, maar er was geen plaats voor hem geweest. Nu maakte de opwinding zich van hem meester terwijl de auto traag de heling opklom en de barakken van de Trans Andean Pipeline Compagnie in de nevelige diepte leken weg te zinken.
Simon was er de man niet naar om in zijn eentje de ondoordringbare en geheimzinnige Cordilleros de los Andes in te trekken. Dat was hem ook afgeraden. Alleen de indianen wisten de weg in het desolate bergland, en natuurlijk de guerilleros die er hun schuilplaatsen hadden. Maar dankzij een Columbiaanse correspondentievriend was hij in contact gekomen met een ingenieur van Trans Andean, die hem had uitgenodigd mee te vliegen naar het basiskamp in de wildernis. Van daaruit kon hij tochten in de omgeving ondernemen, zolang hij het kamp maar niet uit het oog verloor. En nu drong hij zelfs nóg dieper de wildernis binnen, in gezelschap van werklui die naar een bivak hoger op de heling werden gebracht.
Na een uur lang hotsen en zweten tussen grinnikende werklui (en hij had zijn vlindernet nog wel goed weggestopt, gewend als hij was dat zijn hobby de meeste mensen op zijn minst aanleiding gaf tot vrolijkheid) stopte de land-rover bij een steile bergkloof. Een groepje Sibundoy-indianen zat daar te wachten. Echte wilde indianen in bonte vrouwenkleren en met kralensnoeren om de hals. Ze hadden vruchten en vis bij zich, die ze wilden ruilen voor tabak en sterke drank. Eén van hen droeg een grote, prachtig gekleurde vlinder in zijn hoog opgestoken haar, die Simon tot zijn verbazing herkende als een zeldzame beervlinder. Hij hield een pakje sigaretten op en wees naar de vlinder. Een moment van verwarring, toen ging de indiaan gretig accoord met de ruil en stond Simon met het insect in zijn handen, blozend als een meisje, terwijl de werklui naar hem keken alsof ze met een gek te doen hadden. Ze konden moeilijk weten dat alleen dit ene exemplaar al zijn hele reis naar Columbia de moeite waard maakte. Hij hoorde al hoe hij later met een effen gezicht zou vertellen: ‚Die *panaxia dominula* heb ik geruild voor een pakje Lucky Strike.' De hele club van verzamelaars zou achterover slaan van het lachen.
Na een lange, vermoeiende klim (de unieke vlinder stevig vastgespeld in een platte plastic doos) bereikten ze Rio Sucio, de Vuile Rivier, en daar was het werk in volle gang. Ploegen wisselden elkaar af, en de onafzienbare metalen slang die ‚de Pijp' werd genoemd, kroop iedere dag dieper het gebergte binnen. Het was een ongelooflijk karwei, de aanleg van deze buisleiding van de Orito olievelden over de Andes naar Tumaco aan de Stille Zuidzee. Een tijdje zat Simon te bekomen van de klim en al die bedrijvigheid aan te zien, toen keek hij de heling af. Daar begon de echte wildernis.
Bang dat hij zou verdwalen, was hij niet. Maar toch... De voorman leek te begrijpen dat hij zich niet helemaal op zijn gemak voelde en grijnsde niet zonder boosaardigheid. Hij kneep een ooglid dicht tegen zijn maats en vroeg, terwijl hij omlaag wees: „Bent u niet bang voor de wilde dieren?"
Simon haalde zijn schouders op. „Zijn die er dan?"
„Zeker. Wilde katten! Zó groot..." Hij gaf de omvang van een beer aan.
„Ik heb zout bij me," zei Simon. „Als ik dat op hun staart strooi, doen ze me niks meer."
De werklui keken naar hun voorman. Ze wachtten. Nu moest hij met een sterkere troef komen.
„En anacondas," zei hij, met een angstig gezicht. „Héél grote anacondas!"
Simon vertrok geen spier. Hij wist dat er anacondas waren, maar ook dat ze nooit mensen aanvielen en altijd in de buurt van water bleven. Hij zou niet tegen een anaconda oplopen.
„En verder?" vroeg hij effen.
De voorman trok een ondoorgrondelijk gezicht. „U moet wél oppassen voor vampiers," zei hij.

Simon keek in die zwarte indiaanse ogen en kon niet uitmaken of dat nu ernst was of niet. Misschien geloofden deze mensen wel in vampiers en hij zou ze niet graag op hun tenen trappen. Tenslotte waren het indianen en in het kamp had hij sterke staaltjes van bijgeloof gezien. De kampdokter met wie hij vriendschap had gesloten, zag hun bijgeloof als het grootste kwaad dat hij moest bestrijden, erger dan gebrek aan hygiëne. Hij had lugubere volksverhalen over zombies gehoord, levende lijken, en het was heel goed mogelijk dat deze Guajuro-indianen geloofden in verrezen doden, die rondzwierven in de wildernis, op zoek naar levenden.

„Vampiers?" vroeg hij.

De voorman lachte en deed alsof hij venijnig naar iets beet, en toen maakte hij een suggestief slurpend geluid, alsof hij gretig dronk. *„Tu sangre,"* zei hij. „Ze drinken je bloed terwijl je slaapt."

Hij keek er bijzonder kwaadaardig bij, zijn lippen nog opgetrokken zodat zijn tanden zichtbaar waren.

„Graaf Dracula," zei Simon en begon te lachen. Meteen werd hij omringd door lachende mannen, die hun hoofd schudden en elkaar op de schouder sloegen.

„Terug in je koffer," riep hij nog. „Mij een beetje bang maken, hè!" Al die flauwiteiten lokten opnieuw hilariteit uit. Soms waren ze een beetje kinderlijk. Hij wilde al weglopen, maar de voorman riep hem na. „Pas maar op dat je niet gebeten wordt!"

Simon draaide zich om. „Dan verander ik zelf ook in een vampier en kom ik terug om jouw bloed te slurpen!" zei hij.

Weer moest iedereen onbedaarlijk lachen. Een beetje hysterisch vond Simon die vrolijkheid wel. Het zou hem niet verbazen als ze diep in hun hart toch een beetje in vampiers geloofden.

Nu schudde de voorman zijn donkere hoofd. *„No hombre, tu bebes nada!* Jij drinkt niets als je door een vampier gebeten wordt. Helemaal niets. Zelfs geen water. Wie door een vampier gebeten wordt, krijgt watervrees; dat weet iedereen."

„Waarom geen mensenvrees?"

Simon wachtte het antwoord niet af. Het ruige lachen van de werklui klonk hem na terwijl hij voorzichtig de helling begon af te dalen, zijn rugzak bonkend op zijn rug.

Vampiers! Hij had altijd gedacht dat het geloof in vampiers en weerwolven iets was voor Europeanen. Maar natuurlijk, over de hele wereld moesten die Amerikaanse horrorfilms bekend zijn, tot in deze uithoek toe.

Wat liep hij hier nu aan horrorfilms te denken! Vastgelegde nachtmerries. Hier liep hij, in de Andes, met alles bij zich voor een verblijf in de meest maagdelijke natuur die hij ooit gezien had, proviand voor twee weken desnoods, en daar beneden hem dwarrelden twee vlinders die hij al zo herkende als vrij zeldzame vuurvlinders. En hij had al een *panaxia dominula!*

Haastiger daalde hij verder de helling af. Eerst op de bodem van het ravijn een goede kampplaats zoeken, en dan op jacht, in een steeds wijdere cirkel om zijn tent heen — zó zou hij het aanpakken. Toen hij even stopte om op adem te komen, streek een zwarte variatie van de Koningsmantel op zijn rugzak neer. De mooiste vlinders, ze kwamen zich letterlijk aanbieden!

Toen de nacht viel, was hij net klaar met het prepareren van zijn vangst. Hij borg formaline, spelden en plastic dozen weg en haalde een homp suikerbrood te voorschijn, dat hij die ochtend in de kantine van het basiskamp had gekocht. Hij was te moe om iets warms te bereiden en installeerde zich geeuwend voor de nacht.

Later, in zijn tent, hoorde hij soms de snorrende vlucht van grote nachtvlinders, maar hij was blij dat hij in zijn slaapzak lag en wist uit ervaring dat hij beter niet in vreemd en ruig terrein 's nachts op jacht kon gaan. Midden in de nacht schrok hij wakker omdat het witte maanlicht verbazend helder zijn tent binnendrong. Hij opende het muskietengaas en tuurde naar buiten. De wanden van de kloof leken blauw in dat licht in plaats van groen. Het was een beetje spookachtig en hij keek maar liever niet meer en kroop terug in zijn slaapzak. Weer later voelde hij iets prikken boven de halsopening van zijn T-shirt. Hij sloeg er slaperig naar en voelde iets bewegen onder zijn hand, iets dat groot en harig was. Met een schreeuw van schrik en afschuw ging hij overeind zitten. Het harige beest viel van zijn borst op zijn slaapzak en kroop haastig weg. Toen het op het grondzeil belandde, hoorde Simon een vreemd geknisper, als van nagels. Hij greep een van zijn laarzen en sloeg toe, maar het beest — een grote spin leek het — glipte weg in de donkere schaduw van het tentlinnen. Simon reikte naar zijn zaklantaarn, maar voor hij het licht kon aanknippen, zag hij de zwarte vorm weer te voorschijn komen; maar nu leek het beest ineens geen spin meer, het fladderde in zijn tent rond en botste tegen het halfgesloten muskietengaas, viel terug op het zeil. Daar raakte Simon hem tweemaal hard en goed met de hak van zijn laars, hijgend van schrik en afschuw. Nog nooit had hij gehoord van spinnen die konden vliegen. Hij knipte de zaklantaarn aan. „Ach," zei hij.

Het was geen spin. Het was een kleine vleermuis en het speet hem meteen dat hij het diertje had doodgeslagen.

Het lag nog even te stuiptrekken, dikke bloeddruppels op zijn wollige bruine vacht en op zijn ronde korte snuit. De oogjes knepen zich stijf dicht. Het zag er in zijn dood een beetje overdonderd uit, vond Simon.

Voorzichtig trok hij een voorpoot open zodat hij de dunne vlieghuid kon zien. Het beestje was verbazend licht. Toch was zo'n vleermuis een beetje griezelig. Hij trok het muskietengaas verder open en smeet het lijkje met een zwaai de nacht in. Toen sloot hij het gaas zorgvuldig en rolde zich geeuwend weer in zijn rugzak.

De volgende ochtend kwam hij er niet toe zich te scheren of te wassen, want toen hij uit zijn tent kwam kruipen, steeg er een verbazend grote vogelvlinder van zijn scheerlijn op, de mooiste en grootste vlinder die hij ooit had gezien. De enige vogelvlinder in zijn collectie had hij voor ruim tweehonderd gulden van een handelaar overgenomen en dat exemplaar was een mot vergeleken bij deze. De hele ochtend achtervolgde hij de vlinder door ruig terrein, zwetend en soms wanhopig, maar tenslotte, doordrenkt en uitgeput, kon hij zijn net laten vallen over die trillende veelkleurige vleugels. De rest van die dag deed hij alleen maar onzinnige dingen, zo uitgelaten was hij, en telkens ging hij kijken naar zijn vangst, altijd weer verrast door de prachtig iriserende tekening op die grote vleugels.

Toen hij twee weken later zijn tent opbrak, vond hij bij een van de haringen het vleermuislijkje terug, bedekt met mieren en totaal uitgedroogd door de zon.

„Ja," zei hij, „dat komt ervan. Je echolocatie werkte niet zo best. Waarom moest je per se mijn tent binnenvliegen?"

Juist zijn tent was insectenvrij geweest. Hij moest erom lachen en ging verder met pakken. Nog een keer keek hij over zijn schouder om naar het treurige kadavertje. Er was iets dat hem verbaasde. Misschien was het die gemene grimas, want nu de insecten de rose neus en lippen hadden aangevreten, waren de lange venijnige hoektanden van het diertje bloot gekomen; ze blonken in de zon.

Later, terug in het basiskamp, irriteerde zijn baard van twee weken hem en hij besloot zich te scheren. Pas toen, nadat het scheermes ze zichtbaar gemaakt had, ontdekte hij de genezen wondjes in zijn keel — twee speldeprikken leken het, vlak naast elkaar. En onmiddellijk, door een associatie die hij zelf niet herleiden kon, moest hij aan de naaldscherpe hoektanden van de vleermuis denken. Had dat beestje hem gebeten? In zijn slaap? Wat vreemd. Hij schoor zich verder en probeerde zich die eerste nacht in het ravijn te herinneren. Als vanzelf schoof toen alles op zijn plaats: de prik in zijn hals, de schrik om de aanraking met dat harige beestje, de consternatie en de anticlimax: een vleermuisje.

Een vleermuisje, ja. Maar met lange scherpe hoektanden en bloeddruppels op zijn snuit.

Een vampier.

Natuurlijk, natuurlijk! Hij vloekte van ergernis omdat hij zo eenzijdig gedacht had. De voorman had hem nog gewaarschuwd. Vampiers. Geen levend geworden doden uit griezelverhalen, maar échte vampiers: vleermuizen die van bloed leefden.

Pas een week later kwam de vleermuis ter sprake op een schaakavond met de jonge arts, Carlos Medellín. Die was al die tijd weggeweest voor een spoedgeval in een naburig indiaans dorp.

„Vertel eens, Carlos, wat bedoelen de indianen precies met watervrees?"

De jonge dokter keek verbaasd op. „Hoe kom je daaraan?"

„O, we maakten een grapje over vampiers en toen hadden die werklui het ineens over watervrees."

„Zo. Nou, ik zie niet in wat daar zo grappig aan is. Het is de ergste ziekte die we hier kennen." Simon staarde hem aan.

„Hoezo?" kon hij eindelijk vragen, terwijl een rilling optrok van zijn voeten naar zijn nek.

„Ja. Watervrees. Wij spreken van hydrophobie, maar dat komt op hetzelfde neer."

„Wat is dat dan voor een ziekte?"

„Rabies," zei Carlos Medellín, en verzette de zwarte koning. „Hondsdolheid."

Hij keek neer op het schaakbord en zuchtte. „Die vampiers zijn enge beesten, maar wat erger is, ze verspreiden hun hondsdolheid onder het vee. Dat moet dan worden afgemaakt, want preventieve inenting is er in deze afgelegen streken natuurlijk niet bij. En als een paard of een rund is geïnfecteerd, gaat het onherroepelijk dood. Achteraf inenten heeft geen zin. Ja, als het meteen na de beet zou gebeuren, maar de herders ontdekken het natuurlijk altijd te laat. Stel je maar eens voor, zo'n kudde..."

„Wanneer is het te laat?"

Carlos Medellín keek verbaasd op. „Valt niet precies te zeggen. Bij runderen is de incubatietijd vrij lang, bij varkens niet..."

Zwarte Vlinders

„En bij mensen?"
„Waarom vraag je dat? Wil je soms weten of ik bij die arme donder op tijd ben gekomen? Vergeet het maar. Die Indianen zijn niet slimmer dan hun vee, ze slaan pas alarm als de symptomen uitbreken. Ik heb al mijn serum verschoten, maar nee..."
Simon hoorde tot zijn eigen verbazing hoe zijn stem tamelijk kalm en gewoon klonk.
„Je hebt geen serum meer?"
„Ik heb per radio om aanvulling gevraagd. Intussen hou ik mijn vingers maar gekruist..."
Hij stopte midden in zijn zin en keek omhoog in het zwetende gezicht van zijn gast. „Wat heb je?"
Simon vertelde hem wat hij dacht dat hij had.
„Gebeten? Waar?"
„In mijn hals, verdomme. Ik lag in mijn slaapzak."
„Laat zien." Carlos Medellin was bleek geworden.
„Er valt niets te zien. Zelfs geen littekentje meer."
„Weet je wel zeker dat...?"
Ineens schreeuwde Simon. „Ja, ik weet zeker dat het rotbeest me gebeten heeft. Ik voel het nóg. Hier. Ik voel de gaatjes precies. Maar er valt niets meer te zien. Ik heb vandaag wel honderd keer gekeken!"
De jonge arts trok Simon onder een sterke lamp en onderzocht de plekjes waar zich nieuwe huid gevormd had.
„Ik heb hier geen serum. Je moet onmiddellijk naar Bogotá."
„Het is nu toch te laat."
„Nooit wanhopen."
„Nou praat je meteen als een echte dokter. Maar zo even..."
Carlos Medellin luisterde al niet meer. Hij belde en regelde een helicopter. Daarna nam hij contact op met een hospitaal in Bogotá, waar alles in gereedheid werd gebracht voor Simons komst.
„Te laat," jammerde Simon. „Het is al bijna vier weken geleden!"
„Soms is de incubatietijd langer."
„Ja, en soms korter..."
De jonge dokter greep hem met verrassende ruwheid in zijn zongebleekte haar en trok zijn hoofd achterover, zodat hij hem in de ogen moest kijken. „Je hebt nog hoop, al wil je dat niet toegeven. Werk mee. We vliegen eerst naar Rio Sucio en jij zorgt dat je binnen de kortste keren die vampier terugvindt. Hoor je me. Ik moet dat beest hebben voor het lab. In Bogotá kunnen ze onderzoeken of het inderdaad geïnfecteerd was, dán heb je zekerheid. Dus bespaar me je pathetische gedrag en doe wat gedaan moet worden."

In zijn veilige bestaan was hondsdolheid tot nog toe een verre en onwerkelijke ziekte geweest, iets waar Pasteur mee te maken had gehad in zijn tijd. Nu, op weg naar Bogotá, keek hij naar de gapende bek van de vampier in de plastic zak, en een krampachtige rilling trok door zijn hele lichaam bij het zien van die lange naaldscherpe hoektanden.
In het begin had hij van dat genezen wondje niets gemerkt, maar nu leek het steeds erger te branden. Was dat een symptoom? Hij begon zich met het uur huiveriger en benauwder te voelen. Van de vlucht over de scherpe bergpieken herinnerde hij zich weinig, en de wolkenkrabbers van Bogotá zag hij dof en gelaten naderen. Hij had hoofdpijn en een hevige dorst, maar keerde zich vol weerzin af van de karaf die hem werd aangereikt. De zon deed het glas gemeen schitteren, dat moest het zijn. De taxirit door de stad was een kwelling. Mistroostig beantwoordde hij in het hospitaal alle vragen en nadat hij de eerste van een lange reeks pijnlijke injecties had gekregen, werd hij naar een kamertje gebracht waar hij zou blijven tot de definitieve uitslag.
Zijn rugzak werd hem nagebracht. Hij stalde de plastic dozen met de prachtige bonte vlinders op het bed uit en ging er op een stoel naar zitten kijken, en na een tijdje merkte hij dat hij onbedaarlijk huilde. Die nacht werd hij telkens wakker. Een koortsachtige hitte sloeg in schokken door hem heen. Hij wilde schreeuwen, maar zijn keel voelde rauw en droog aan en hij kon geen geluid uitbrengen. Hij reikte naar het waterglas naast zijn bed en stootte het om toen een stuipachtige trekking zijn arm deed schokken.
Later kwam hij het bed uit en bekeek zichzelf in de spiegel. Zijn ogen schitterden en zijn gezicht leek veranderd, alsof hij voortdurend zijn kaken stijf op elkaar geklemd hield. Hij draaide de kraan boven de wasbak open, maar ineens leek zijn keel als vanzelf dicht te knijpen bij de gedachte dat hij zou drinken. Zelfs het idee dat hij zijn bezwete gezicht met een nat washandje kon verkoelen, verwierp hij onmiddellijk.
Watervrees! Hij stond stil midden in de kleine witte kamer en begon over zijn hele lichaam te trillen. Waarom zou hij zichzelf nog langer voor de gek houden? Hij zou een verschrikkelijke dood sterven en niemand of niets kon hem redden.

Toen de twee artsen en de verpleegster de kamer binnenkwamen, lag Simon stijf en onbeweeglijk op het bed, zo te zien al een lijk. Iedere beweging, hoe klein ook, werd onmiddellijk een spierkramp. Beurtelings kreeg hij het koud en warm en de pijn begon zich nu ook over zijn rug uit te strekken. De artsen bogen zich over hem heen. Hun handen betastten onderzoekend zijn armen en benen. „Zo. Echte spierverstijving. Knap hoor."
De pijn in zijn keel maakte het slikken onmogelijk en hij kreeg het tot stikkens toe benauwd. Eén van de artsen vroeg: „Senor, kunt u mij verstaan?"
Simon probeerde te knikken. Meteen vertrok zijn gezicht in een hevige kramp.
„Goed. Ik ga u iets zeggen dat u niet zult willen geloven. U mankeert niets. Zo even heb ik bericht van het laboratorium gekregen. U kúnt geen rabies hebben. De vampier was zelf niet geïnfecteerd met rabies. Hoort u mij? U hebt geluk gehad. U moet zich nu van het idee losmaken dat u ziek bent."
Simon voelde zich overvallen worden door een grote treurigheid. Waarom logen ze nog tegen hem? Stuipachtige trekkingen dwongen zijn lichaam in een vreemde boog. De artsen keken elkaar aan. Toen begon de andere dokter tegen hem te praten. „U beeldt zich in dat u de ziekte hebt. Op die manier kan een mens zich zelf de dood indrijven. Wilt u met alle geweld doodgaan aan een beetje koorts en een keelontsteking?"
Ze probeerden hem valse hoop te geven. Waarom? Een mist trok voor zijn ogen en daarin dook het witte gezicht van de arts op, die tegen hem lachte. Toen zag Simon duidelijk twee lange naaldscherpe hoektanden te voorschijn komen achter de opgetrokken lippen...
„Hé, hé, kalm aan!" Hij werd terug tegen de kussens geduwd, terwijl de artsen zijn woeste beten ontweken en hem stevig vasthielden. Hij verstijfde weer. Langzaam stak een van de mannen zijn hand uit en veegde met zijn palm langs Simons lippen. „Zelfs speekseltoevloed," zei hij hoofdschuddend. „Een fraai staaltje hysterie." En tegen Simon: „U beschikt over een sterk inbeeldingsvermogen, dat moet ik zeggen. U kunt gerust uw speeksel inslikken. Probeert u het maar."
Simon schudde van nee. „Hebt u dorst?" vroegen ze. „Wilt u drinken?" Waarom kwelden ze hem zo. Hij voelde razernij in zich opkomen. Een van de artsen duwde resoluut zijn mond open en stak zijn duim naar binnen, veegde het dikke speeksel weg uit de mondhoeken. „Ziet u wel. Dat zou ik toch niet durven doen als ik dacht dat u rabies had. U hebt gewoon koorts door de injecties. En een acute angina, waar we u gauw genoeg van af zullen helpen. Maar u moet uw overspannen fantasieën niet verder op hol laten slaan, verstaat u mij?"
Hij durfde de mannen niet te geloven. Met grote schitterende ogen staarde hij ze aan. De verpleegster gaf hem een injectie die hij nauwelijks voelde en hij begon in een diepe slaap weg te zinken. Hij verzette zich daartegen, bang dat hij weer zou dromen, bang voor de vampiers die over hem heen zouden vlerken als zwarte vlinders... Maar de geruststellende woorden van de artsen bleven haken in zijn geest, in dat deel ervan dat niet voortdurend met zijn ziekte bezig was. Op de een of andere manier werkte de in hem opgewekte hoop door in zijn onderbewustzijn. Hij zou niet sterven. In zijn droom kregen de zwarte spookachtige vampieren steeds meer kleur. Hun afschuwelijke grijnzende koppen begonnen te vervagen, zodat ze tenslotte groteske bonte vlinders werden, die ongrijpbaar voor hem uit fladderden, maar misschien ooit binnen zijn bereik zouden komen, als hij de hoop niet opgaf.
Hij werd wakker omdat een zachte stem vlakbij hem zei: „Hier, drink maar." Hij voelde een glas tegen zijn lippen. En dronk.

DE HORROR WERELD VAN LUCKY LUKE

WE KOMEN ER NIET ONDERUIT OOK DE WERELD VAN LUCKY LUKE MOET OVER GRIEZELS HANDELEN DAAR GAAN WE DAN IN 1875 WERD SERGEANT JAMES CALLHOUND TIJDENS SCHERMUTSELINGEN MET DE SIOUX ONTHOOFD MET ZIJN EIGEN SABEL NA HET GEVECHT GALOPPEERDE HIJ ZONDER HOOFD OVER EEN AFSTAND VAN 26 MIJL TERUG NAAR ZIJN FORT DE UITSLOVER

LATEN WE HET EENS OVER DRACULA HEBBEN, DE UIT HET GRAF VERREZEN DODE, DIE ALS EEN BLOEDDORSTIG MONSTER RONDZWERFT, EN MENSEN HET BLOED UITZUIGT IN SERVIË HEERST HET GELOOF, DAT WIE BIJ ZIJN LEVEN EEN WEERWOLF WAS, NA ZIJN DOOD ALS VAMPIER ZIJN GRIEZELIG BEDRIJF VOORTZET HET MIDDEL OM AAN DIE PRAKTIJKEN EEN EIND TE MAKEN, IS HET LIJK VAN DE DODE DIE RONDSPOOKT, OP TE GRAVEN EN ZIJN HART MET EEN PAAL TE DOORBOREN. ZO, DAT WEET JE DAN OOK WEER

TEGENWOORDIG KOM JE ZE NOG WEL 'NS TEGEN IN TEXAS MAAR DAN DOEN ZE HET MET EEN RIETJE.

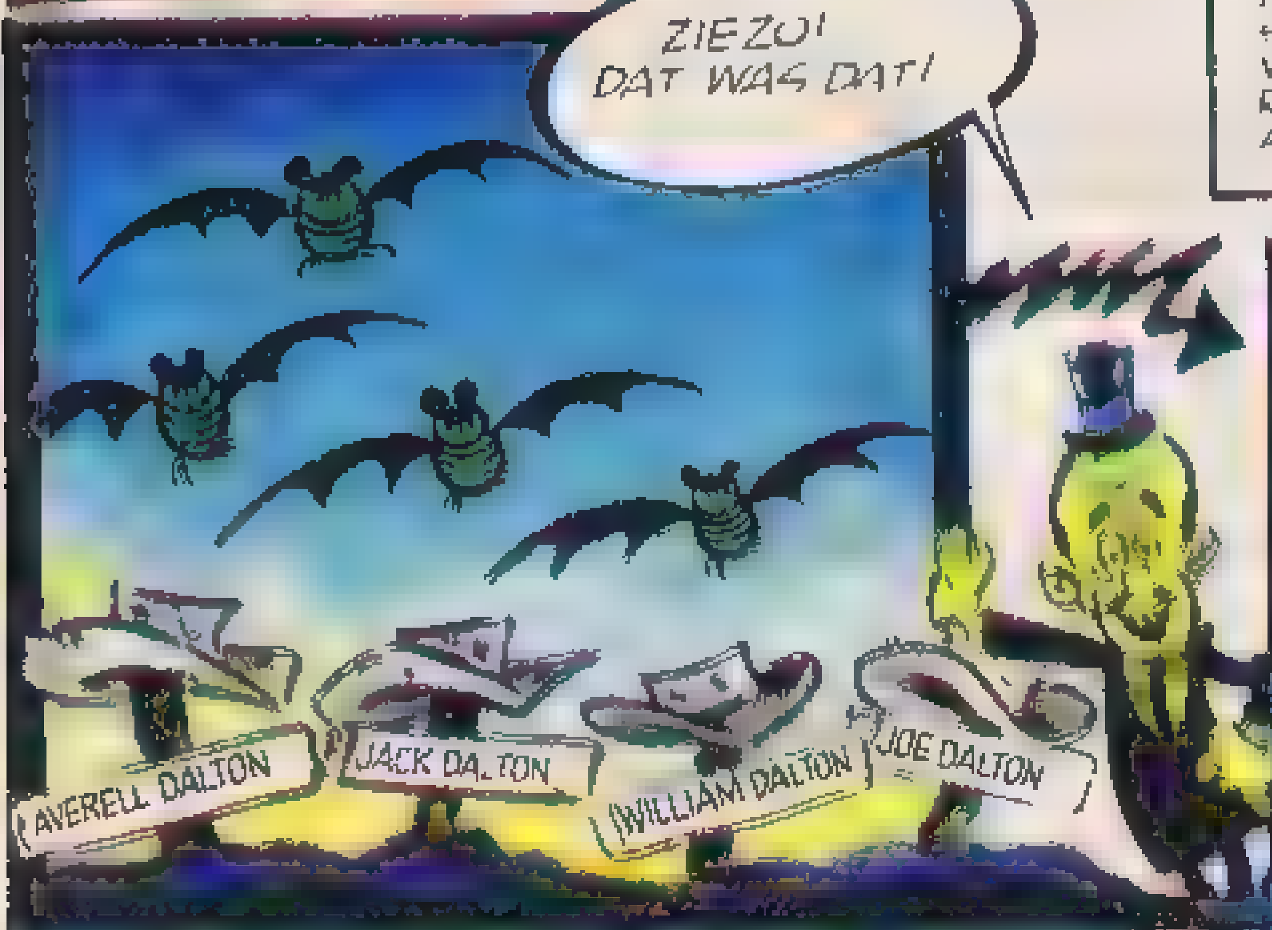
HAHAHAHAHA!

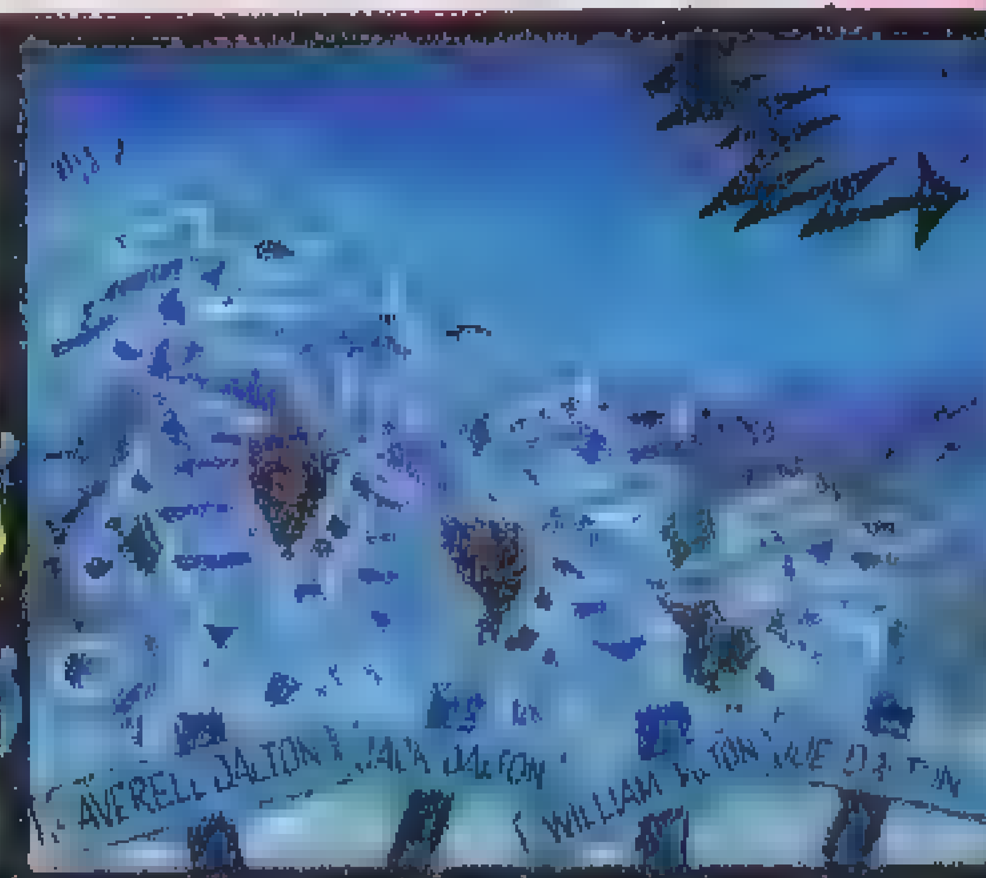
ALS JE HET OVER HORROR HEBT, KUN JE NIET OM ROBERT LOUIS STEVENSON (1850-1894) HEEN DEZE SCHOTSE SCHRIJVER ONTVING VAN ZIJN UITGEVER HET KORTE VERHAAL THE TRAVELING COMPANION TERUG OMDAT DE PLOT NIET STERK GENOEG WAS HIJ WAS HIER DANIG VAN OVERSTUUR EN KREEG EEN NACHTMERRIE DEZE BOZE DROOM WAS AANLEIDING TOT HET GRUWELIJK VERHAAL VAN ***DR JEKYLL AND MR HYDE.***

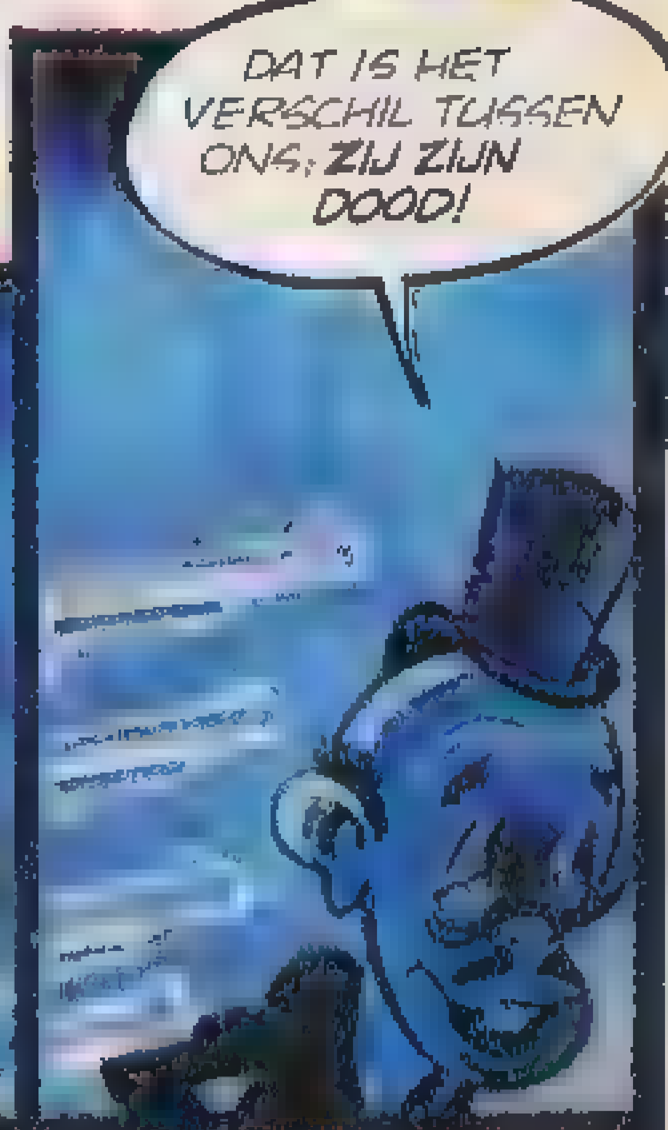
WANTED! TALL MAN WEARING A TALL HAT & A DARK CLOAK

DR JEKYLL ELIXER

HIERNAAST ZIEN JULLIE EEN WEERWOLF AFGEBEELD HET GELOOF IN DE WEERWOLF IS EEN ONDERDEEL VAN DE ALGEMENE VOORSTELLING DAT EEN MENS ALLERLEI GEDAANTEN KAN AANNEMEN HET KWAM IN DE MIDDELEEUWEN VAAK VOOR DAT DE MENSEN ZICHZELF ALS WEERWOLVEN BESCHOUWDEN, EN ALS WOLVEN OPTRADEN WEERWOLVEN WAREN BERUCHTE KINDERROVERS DE WEERWOLF HIERNAAST IS BOOSAARDIG EN DOM

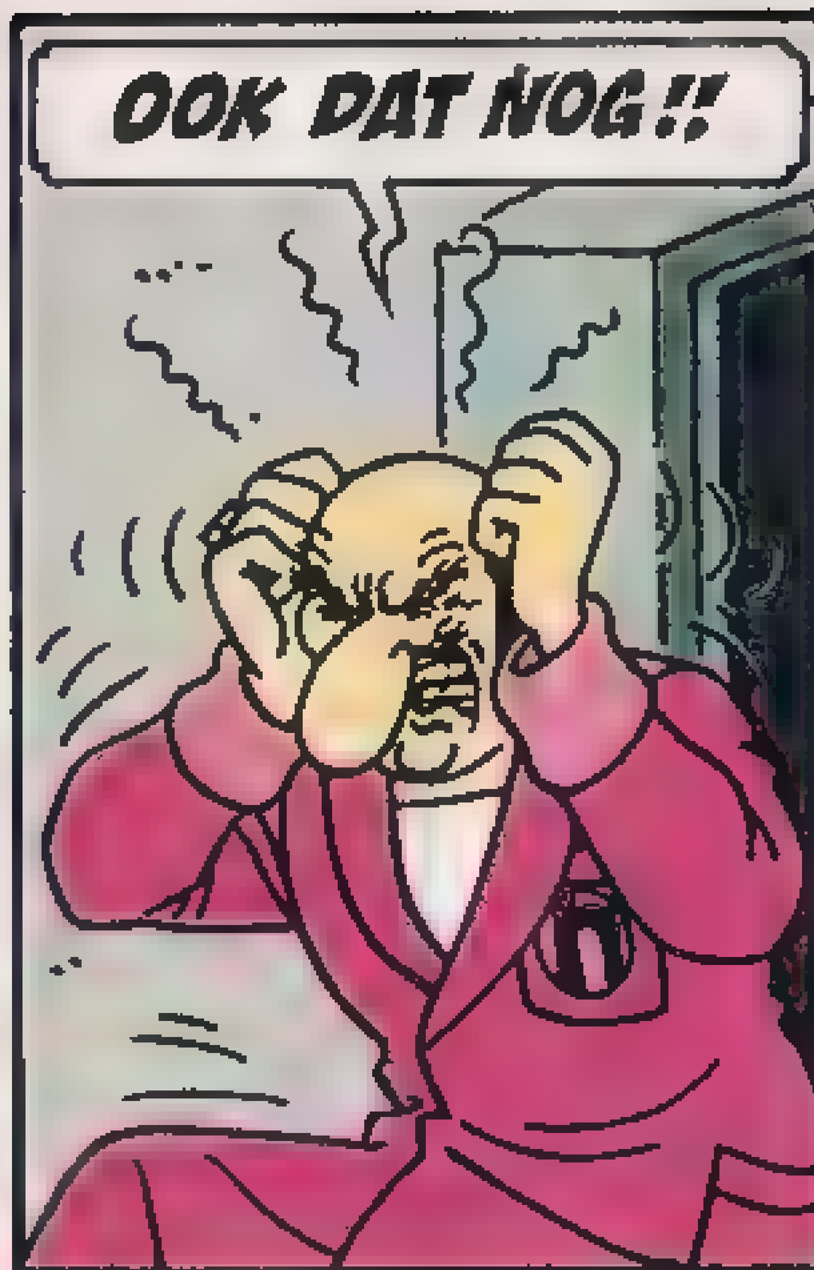

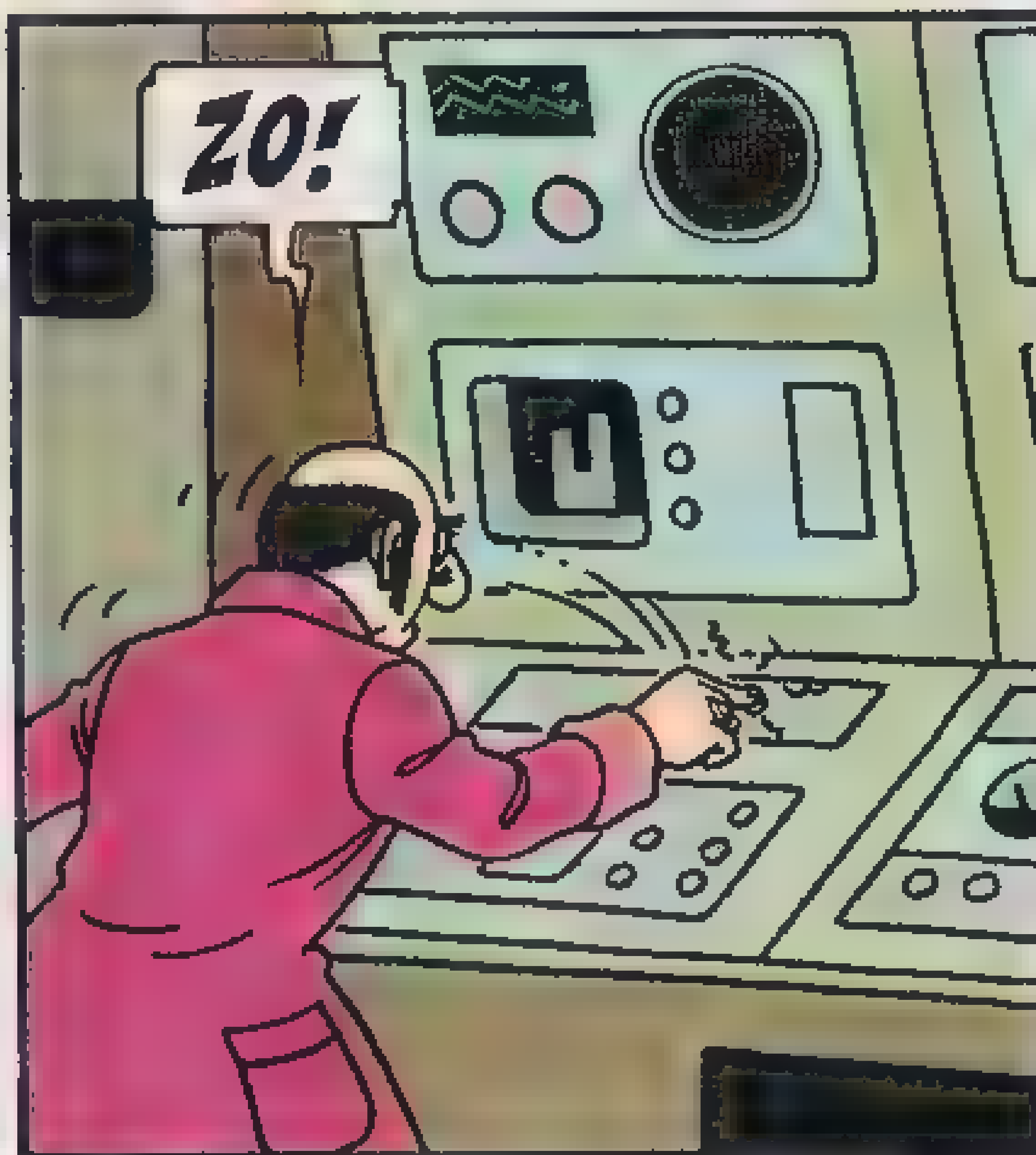
NAAR DE GROTE TEKENFILM
VAN RAYMOND LEBLANC,
GEMAAKT DOOR BELVISION.

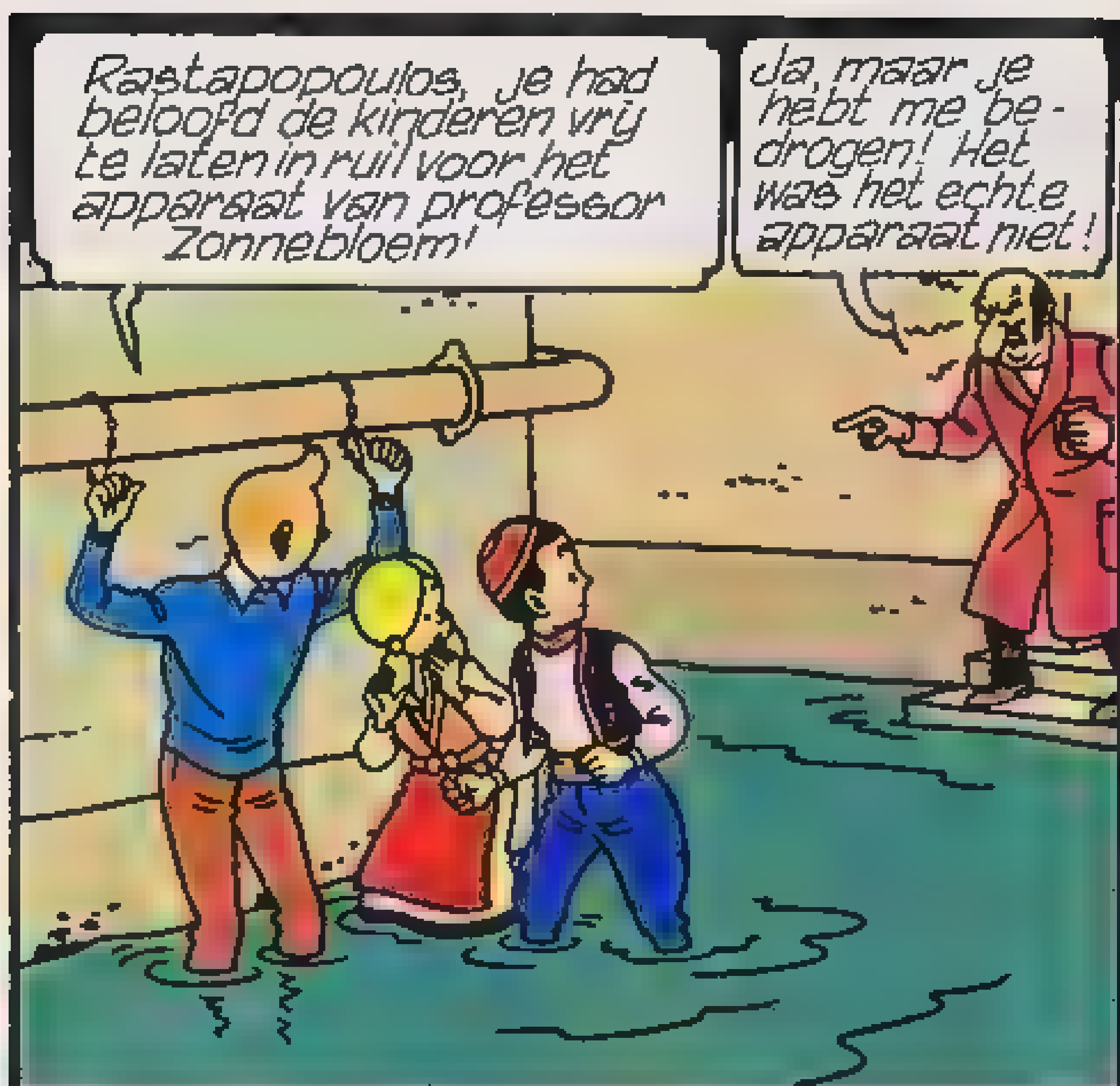

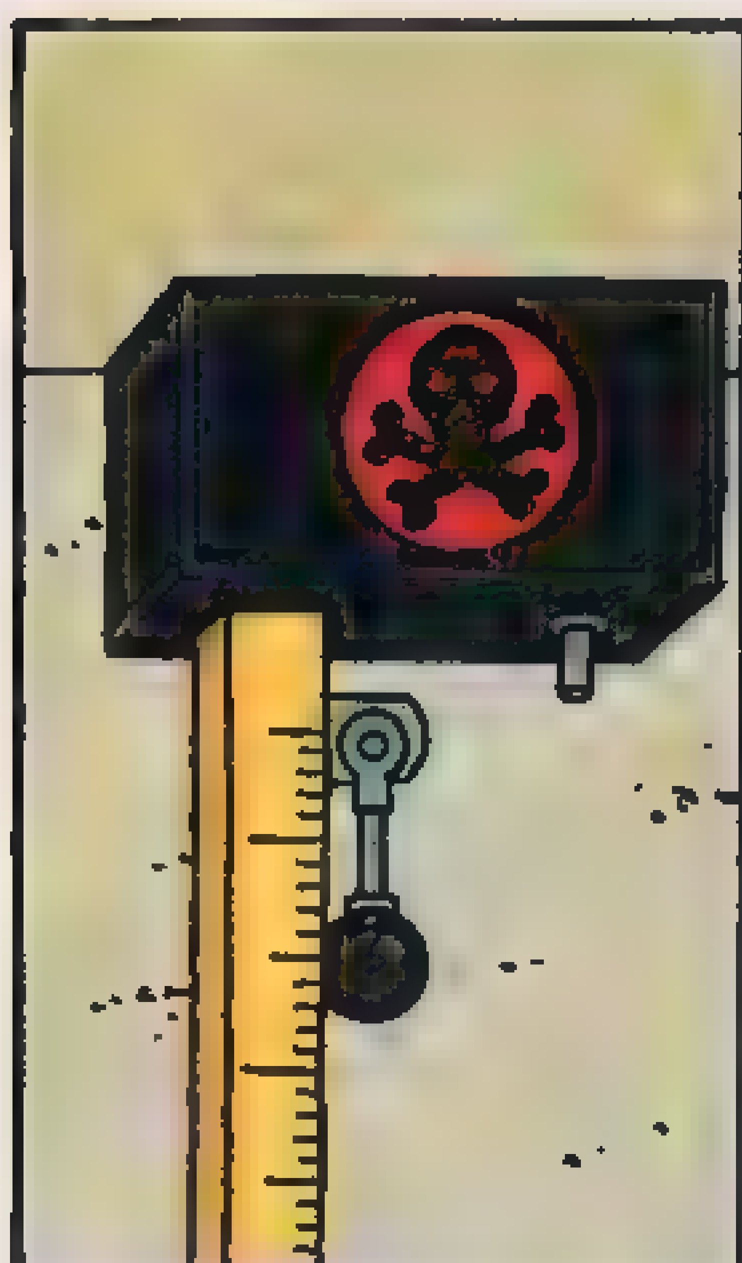
SCENARIO: GREG
TEKST EN ILLUSTRATIES:
STUDIOS HERGÉ
VERTALING: JAN VAN ERP
KLEUR: HILBERT BOLLAND

en het haaienmeer

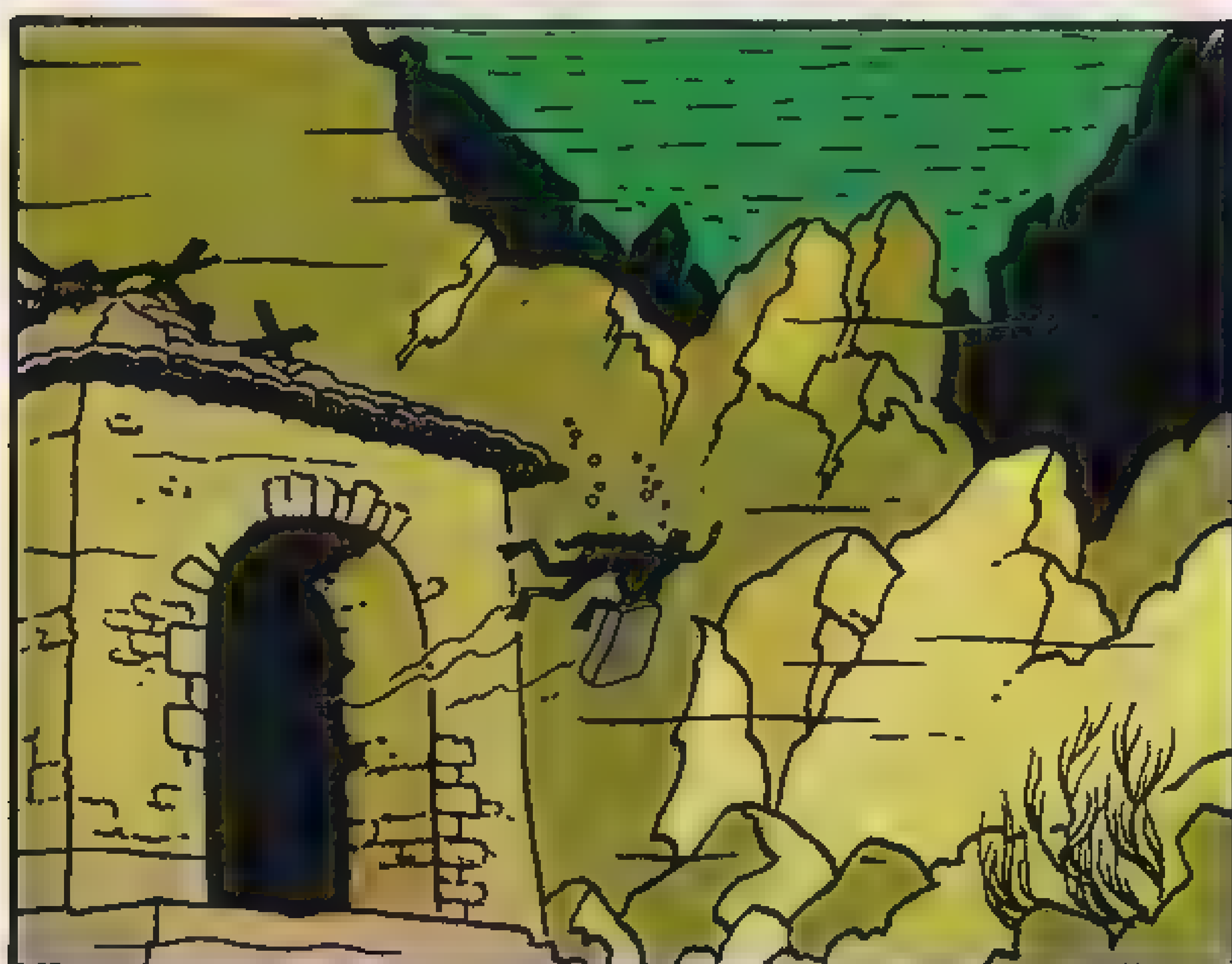

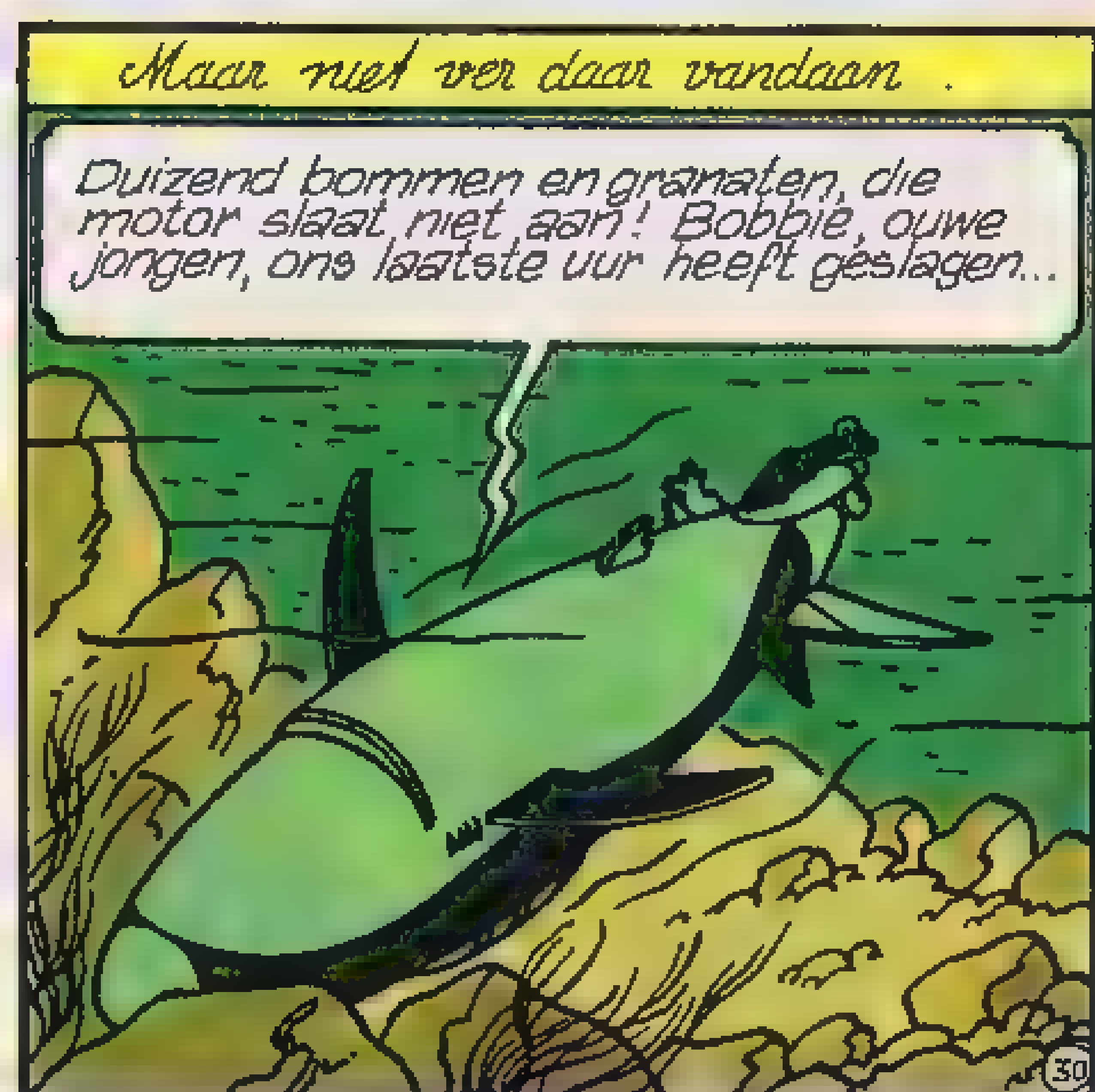

Wordt vervolgd

Dzjengis Khan

TEKENINGEN:
JOS LOOMAN
TEKST:
QUINT

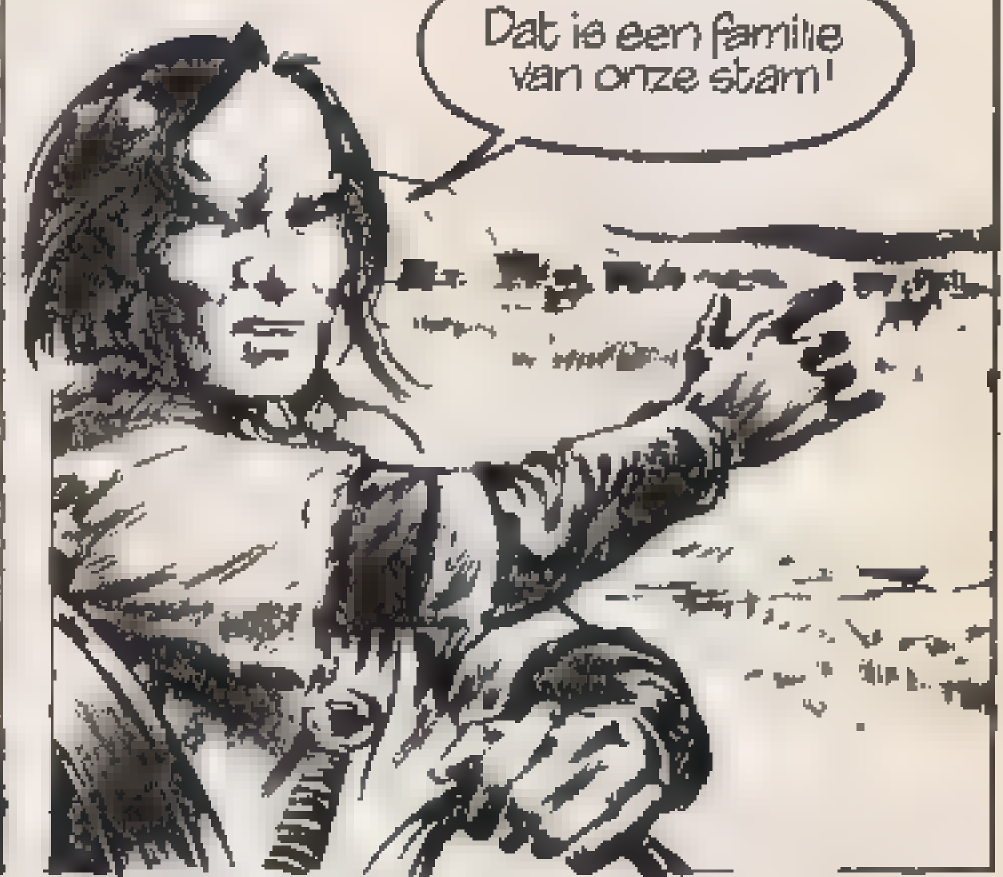

strijd om het bestaan

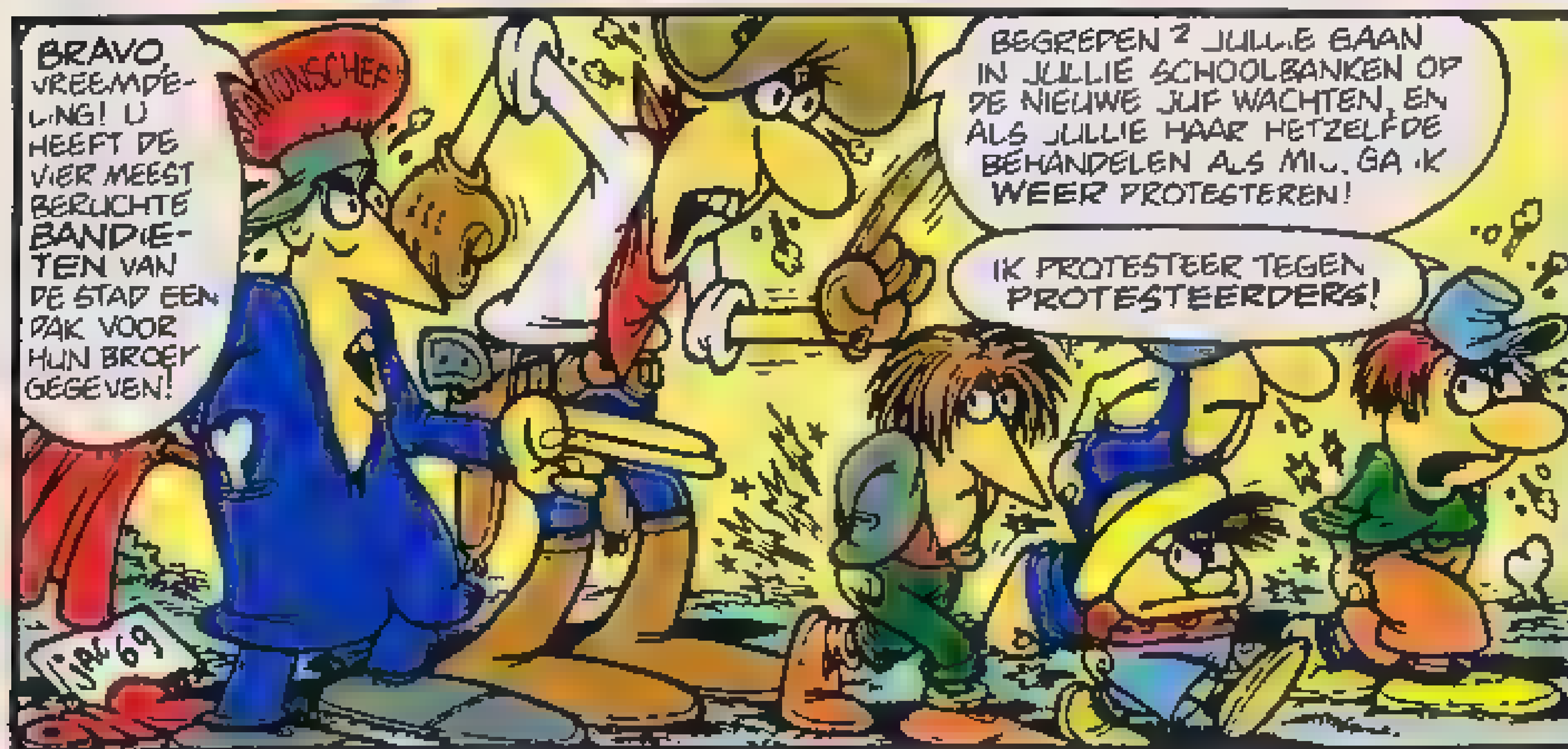
IV-8

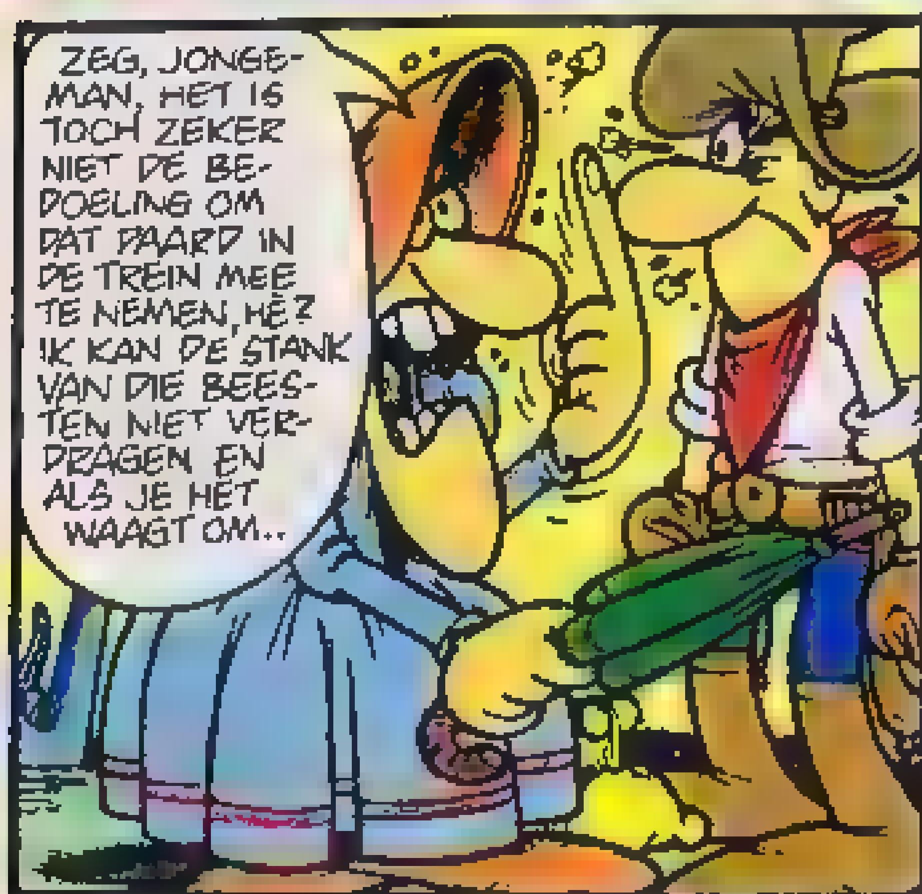

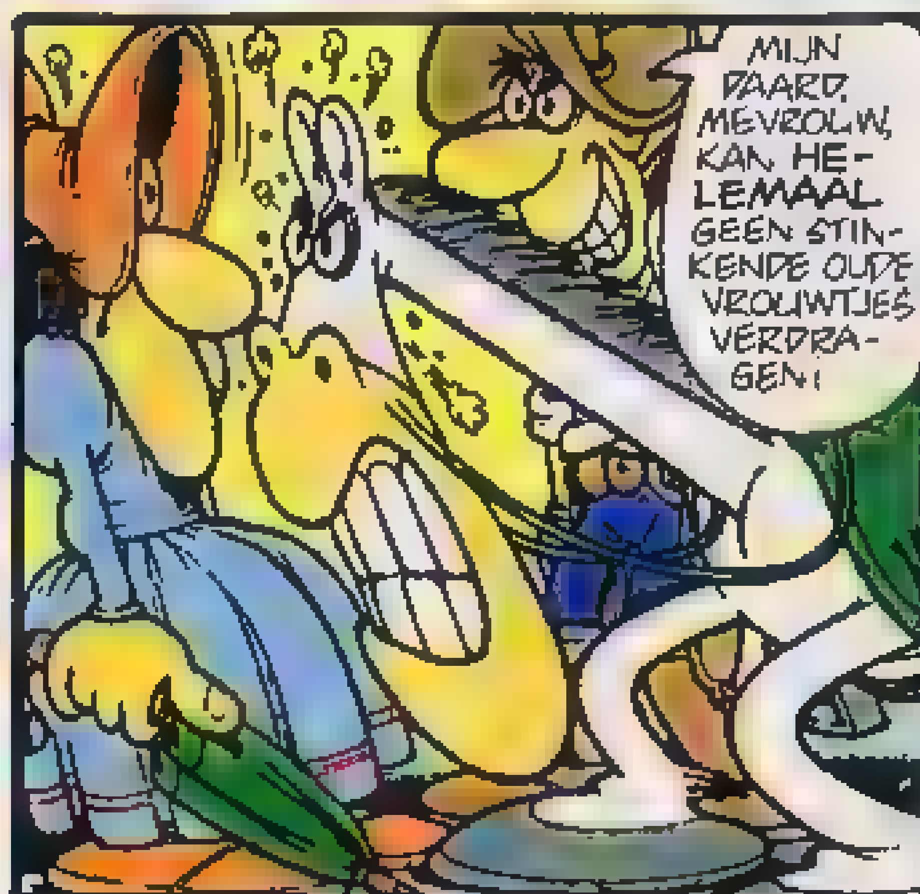
VOLGENDE WEEK: DE JONGE LEIDER

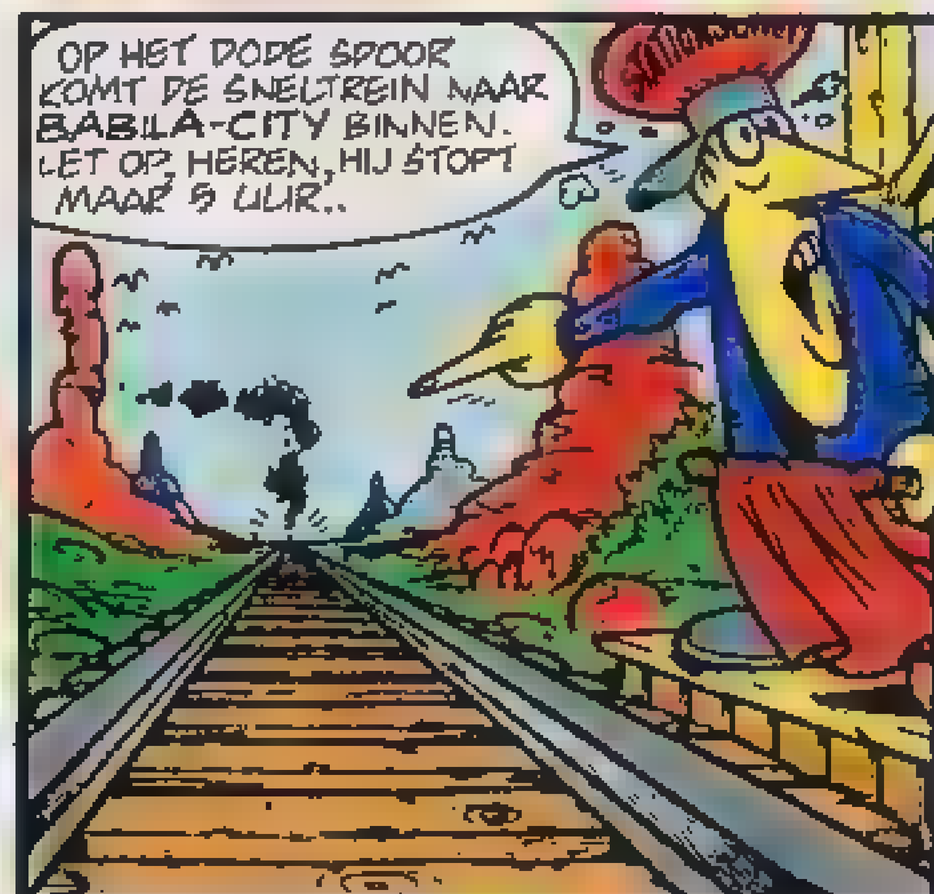
COCCO BILL contra de TSJOEK TSJOEK KLAN

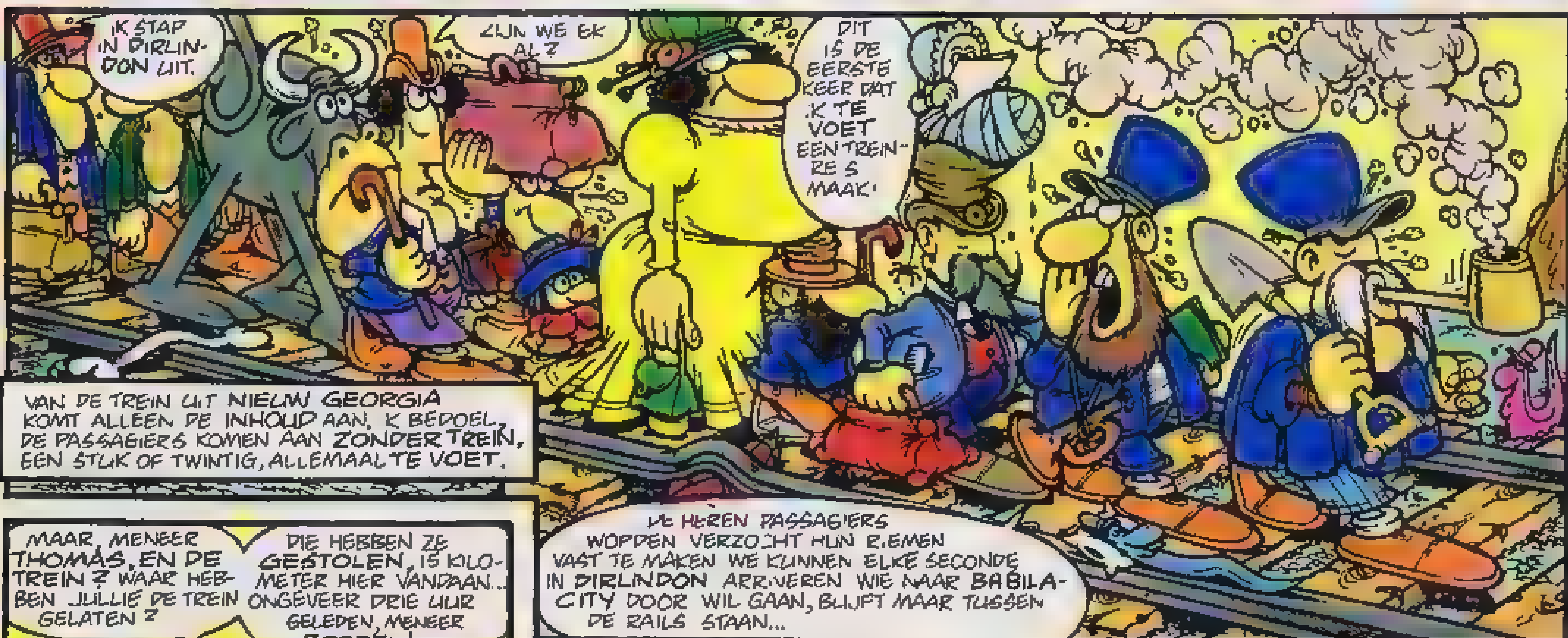

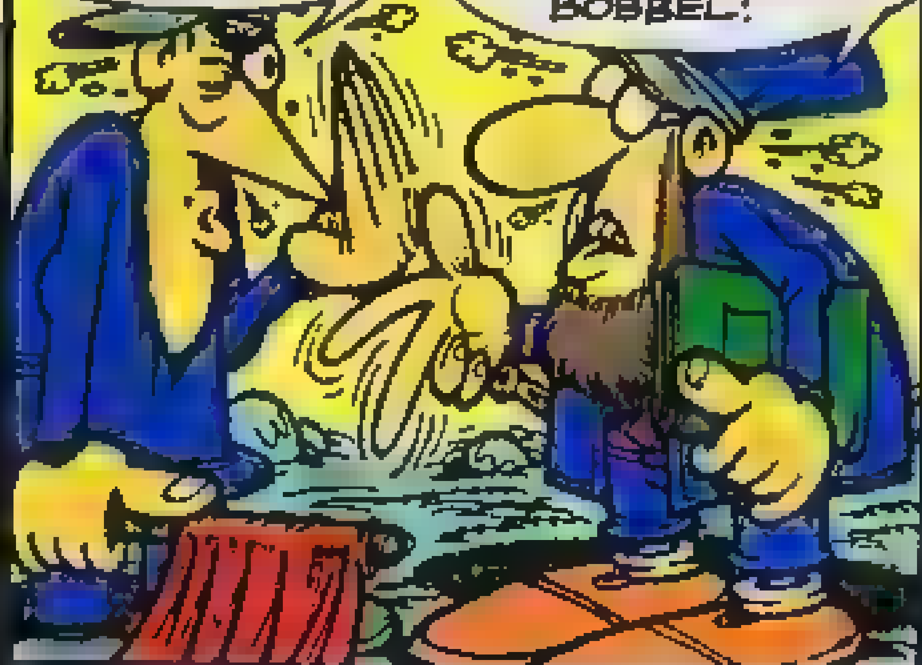

DOOR JACOVITTI
VERTALING ANNEKE VAN WISSEN

THOMAS FRONS, DE HOOFDCONDUCTEUR, VERTELT COCCO HOE DE DINGEN ZIJN GEGAAN. DRIE UUR GELEDEN BEVOND TREIN NO 123 ZICH OP ONGEVEER VIJFTIEN KILOMETER AFSTAND VAN DIRLINDON, EN TOEN .

EN NU STOP IK MET ROKEN! BASTA!

VERBODEN TE ROKEN

GERESERVEERD VOOR RECLAME

DIRLINDON 15 km 15

EEN OS

DAT IJZEREN DING ROOKT NOG MEER DAN IK!

HEE .. IK GELOOF DAT IK IETS TUSSEN DE RAILS ZIE.

...WEL ALLE STOOMFLUITEN OP EEN TREINTJE!

WAT DOET DAT TYPE DAAR ?

HEE ZEG.. GA ERGENS ANDERS ZITTEN ETEN! DAAR MOET IK MET MIJN TREIN DOOR! BEGREPEN ? VOORUIT, MAAK DAT JE WEGKOMT!

KRATSJ! SFUUSFUU! DJLING! KRAAAK!

VERRUKKELIJK, DAT TANDVLEES À LA CRÈME! PRECIES GOED GEKOOKT..

?!

DE HONDERDDRIEENTWINTIG STOPT, KNARSEND EN SNUIVEND AAN ALLE KANTEN, OP EEN HAARTJE VAN DE SMULPAAP. HOOFDCONDUCTEUR EN MACHINIST STAPPEN UIT..

JIJ, STUK ONGELUK! MOET JE UITGEREKEND DAAR GAAN ZITTEN ETEN ?!

JA, UITGEREKEND HIER! OVERAL WAREN DE TAFELS BEZET! IS DAT DAN NIET GOED ?

DAT IS HELEMAAL NIET GOED! OOK DEZE RAILS ZIJN BEZET! WAAROM ZIT U HIER ?! WAT WILT U ?!

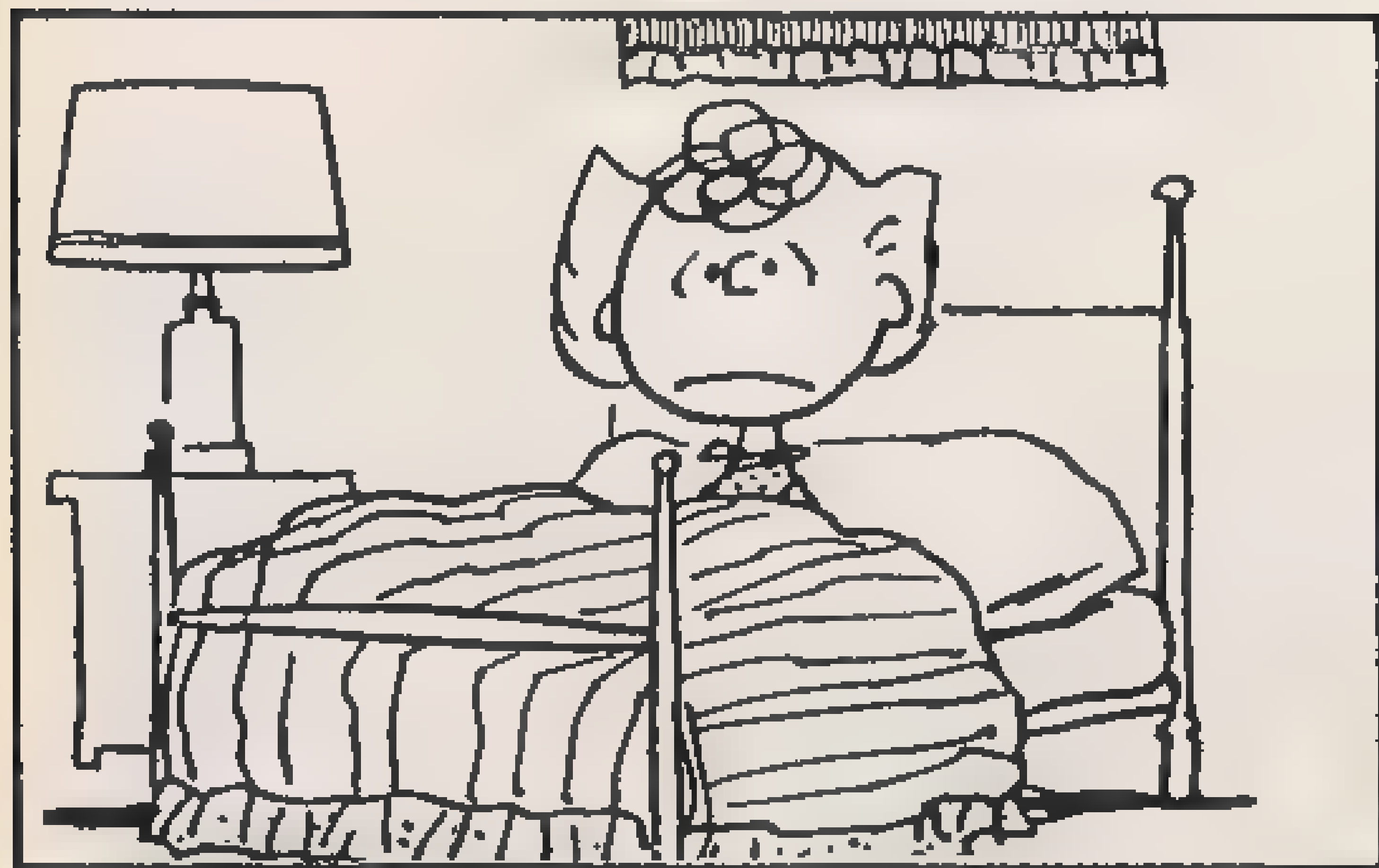
DE TREIN!

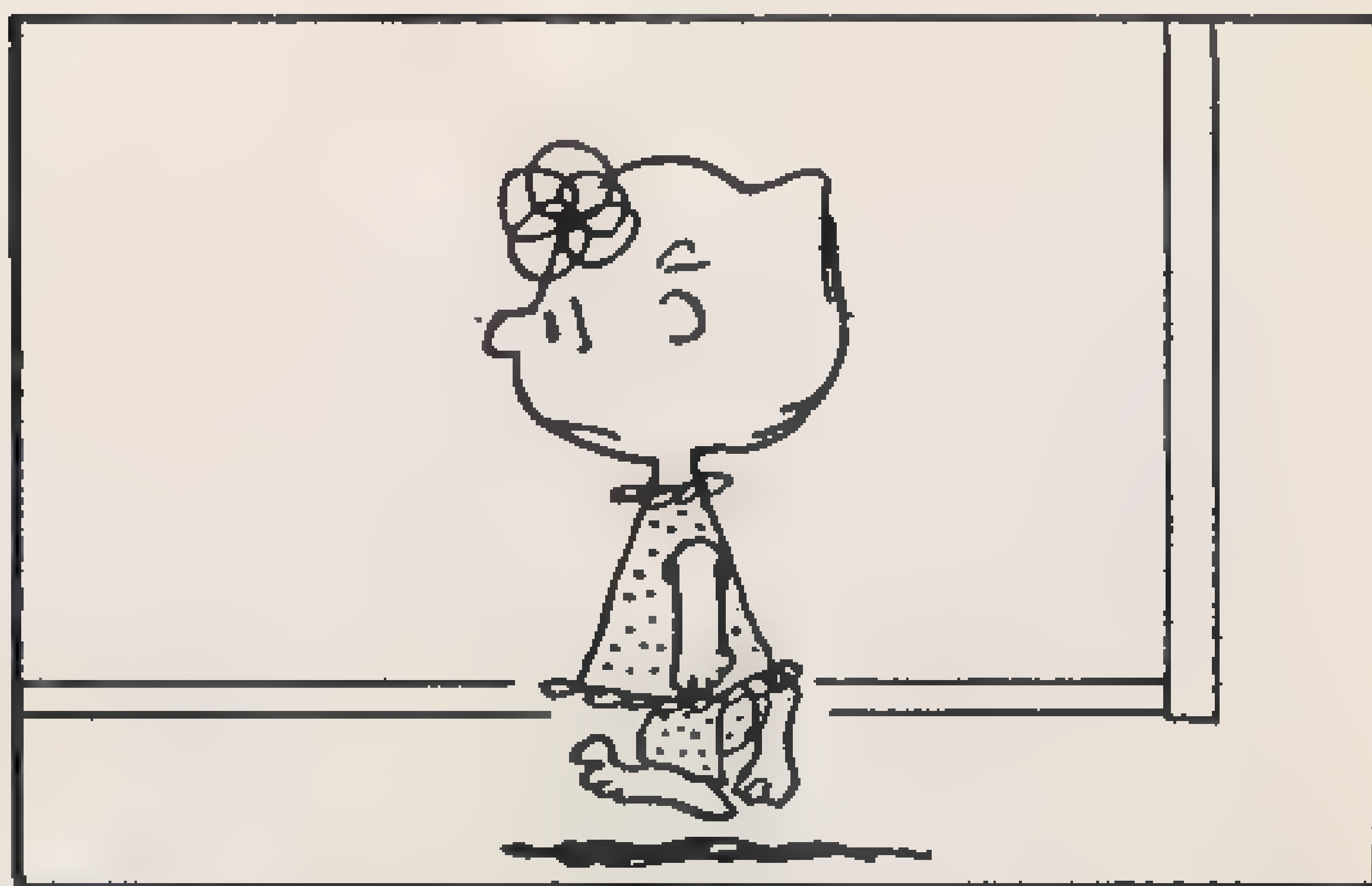
HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA!

WORDT VERVOLGD

PEANUTS

DOOR
CHARLES M. SCHULZ
VERTALING:
BOLESLAV BECKMAN

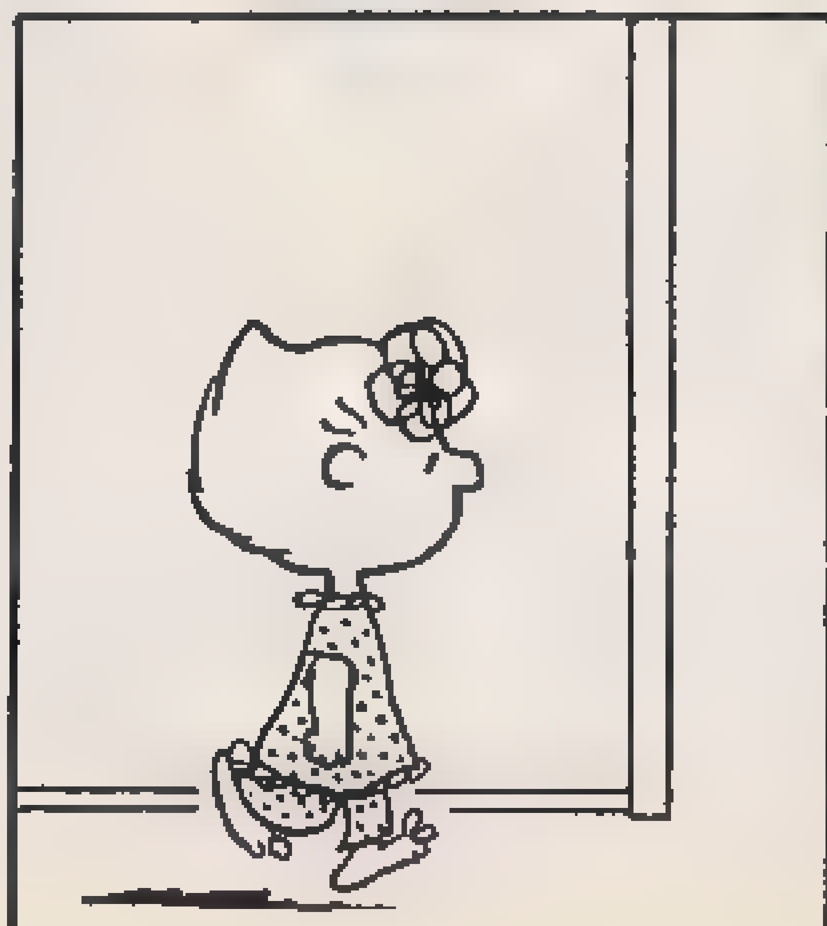

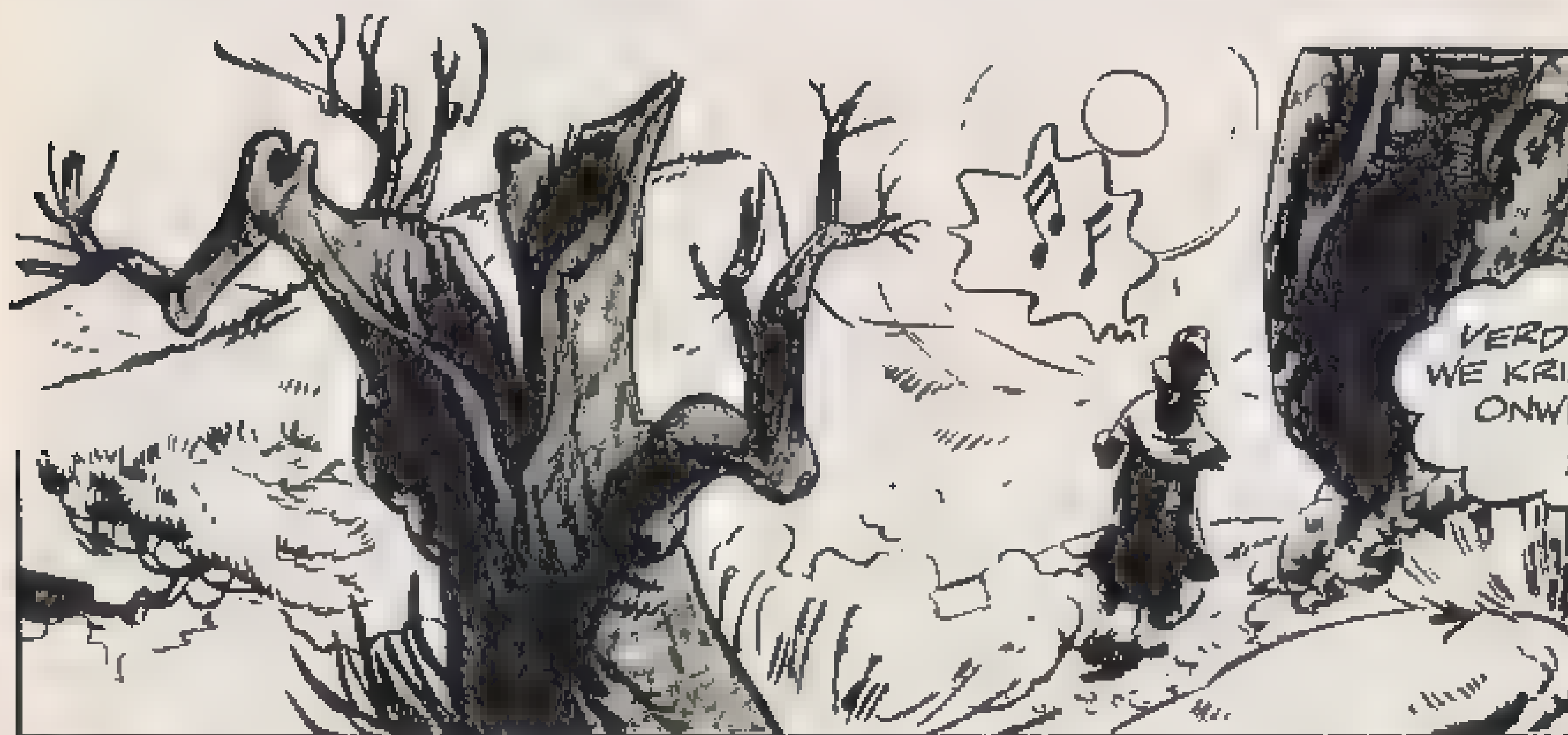

Het is een vreemdeling, zeker...

tekeningen: Daan Jippes
tekst: Jan van Erp

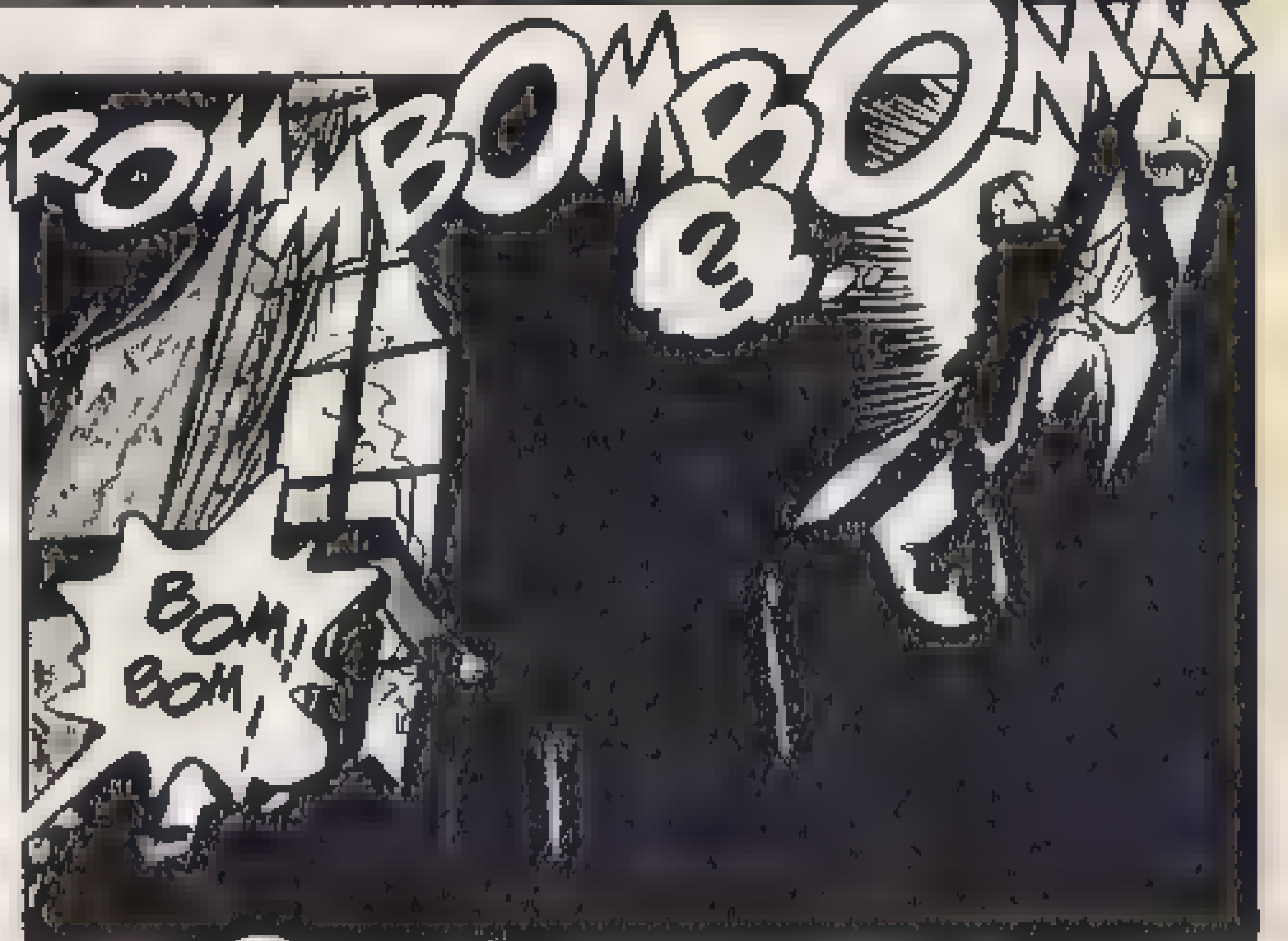

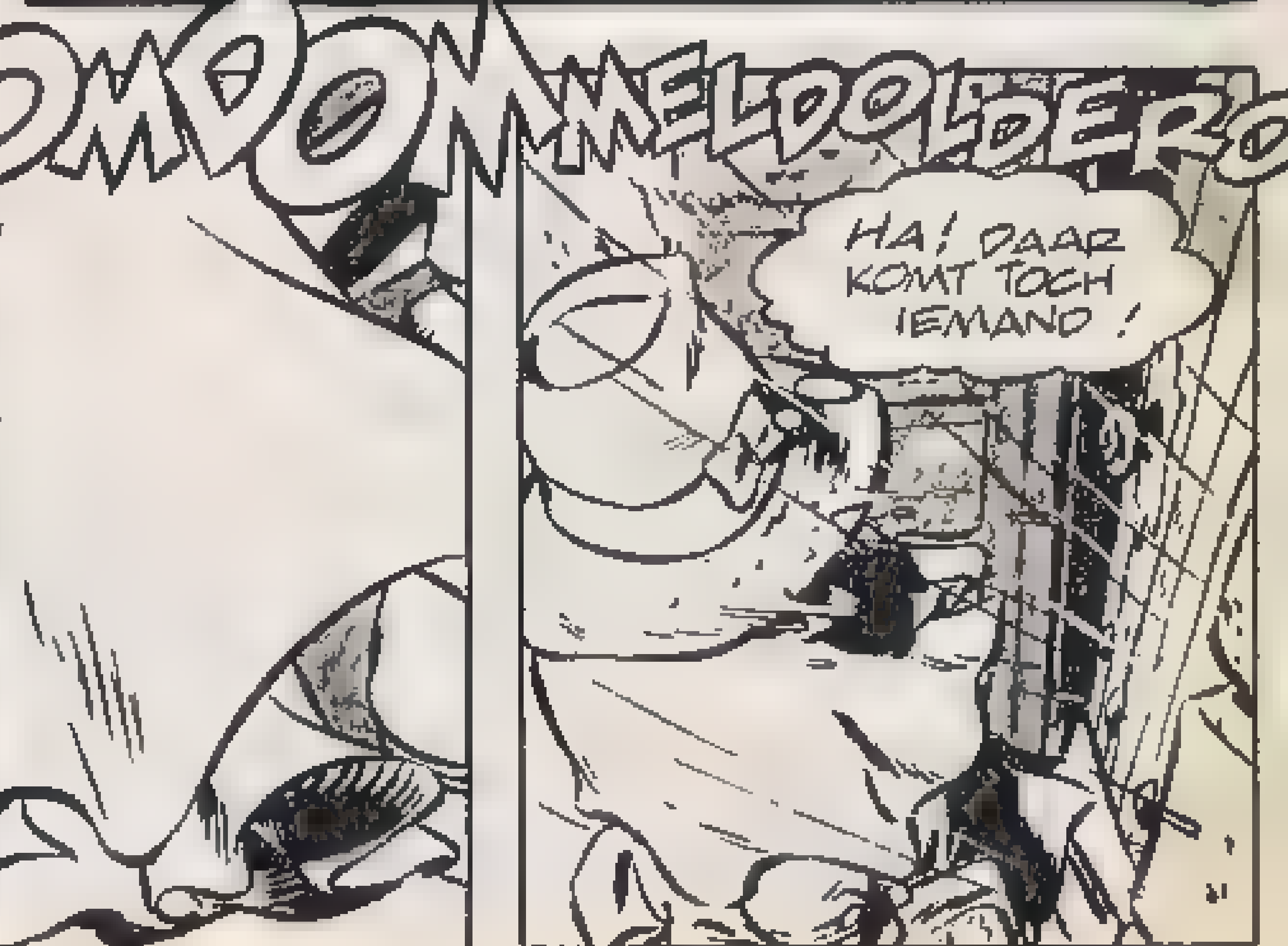

VERVOLG

PARDON, MEVROUW, — KAN IK HIER MISSCHIEN EVEN SCHUILEN ?

KLOK KLOK

OP EEN WARME ZOMERDAG.

POPPELEPEE, DAT ZIET ER SMAKELIJK UIT!

IK HAD ECHT DORST! PFF, WAT EEN HITTE!

DE ZWERVER ZET HET GLAS AAN DE LIPPEN...

... MAAR HET GLAS BEGINT HEM OP TE DRINKEN! WAT EEN SCHRIK!

AAAAAAH!

SLURP!

SLOBBER!

KLOK KLOK

DIE MIDDAG.

PFFF!

WAT ZAL HET ZIJN, MENEER? NET ALS ALTIJD? WAT IS HET TROUWENS WARM, NIET?

?

JA, ZEGT U DAT WEL... EEN RONDE VOLKOREN, GRAAG.

HIHI... IK HEB HEM NAAR HET GLAS ZIEN LOEREN...

TEKENINGEN J MARX
TEKST JAN VAN ERP

INDERDAAD
KLOK KLOK KLOK

HET WORDT LATER EN LATER
BIM BAM
TIK
KLOK KLOK
KLOK
KLOK KLOK
KLOK KLOK
...EN HET GLAS WORDT VOLLER EN VOLLER...

HA! ZES UUR! ETENSTIJD!

IK BEN BENIEUWD OF HET GLAS GOED VOL IS...

NOU! BIJNA HELEMAAL VOL! HET IS EEN GOEDE DAG GE-WEEST!

HMMM... HEERLIJK RIJK VAN SMAAK!

EN NOU EEN LEK-KERE BOTER-HAM MET KAAS!

MAAR HET BROOD VLIEGT HEM AAN EN BEGINT HEM OP TE ETEN!
HELP.. HELP....
NIET DOEN!
HAP

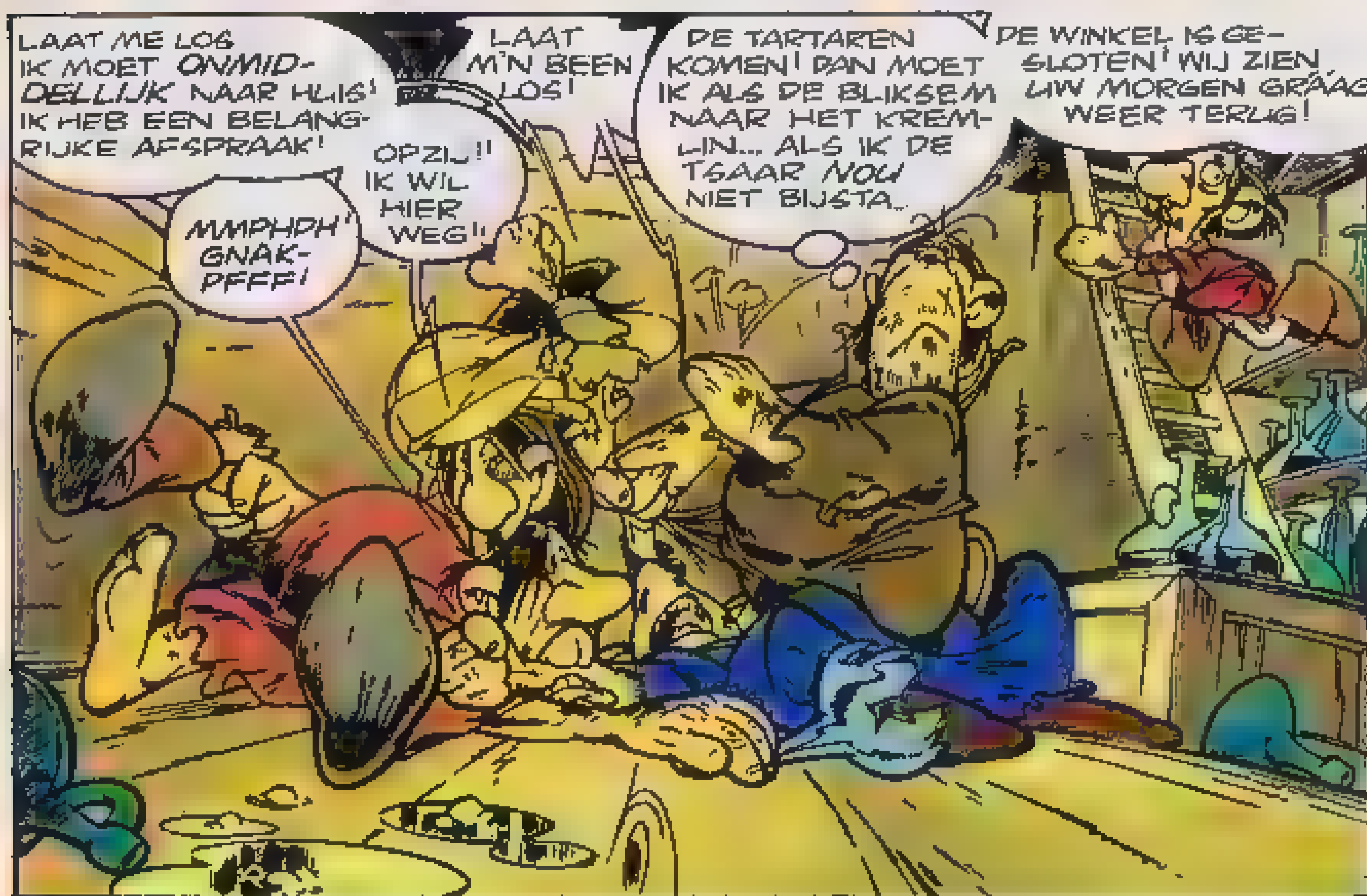
EINDE

de BROERTJES SAMOJAROF & Co

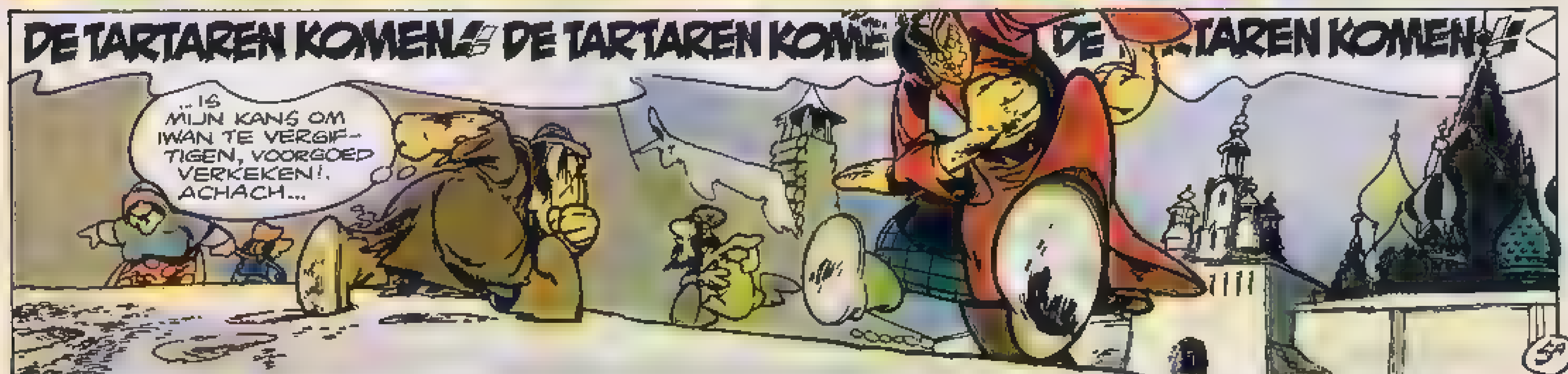
HOFLEVERANCIERS IN ZANG & DANS

DE EERSTE ECHTE, ONVERVALSTE EASTERN

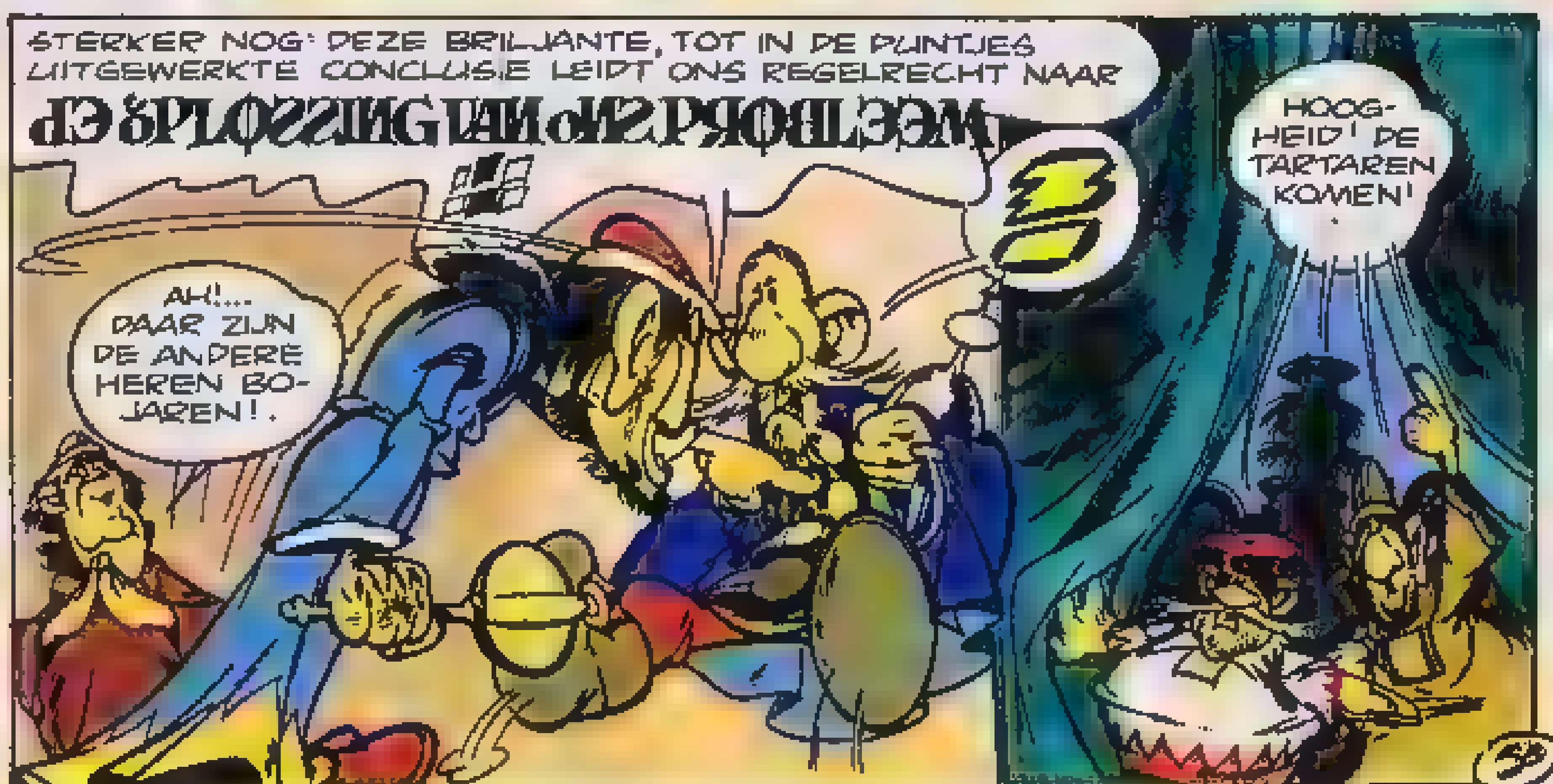

HET GESCHENK VAN DE TSAAR

DOOR FRED JUSING

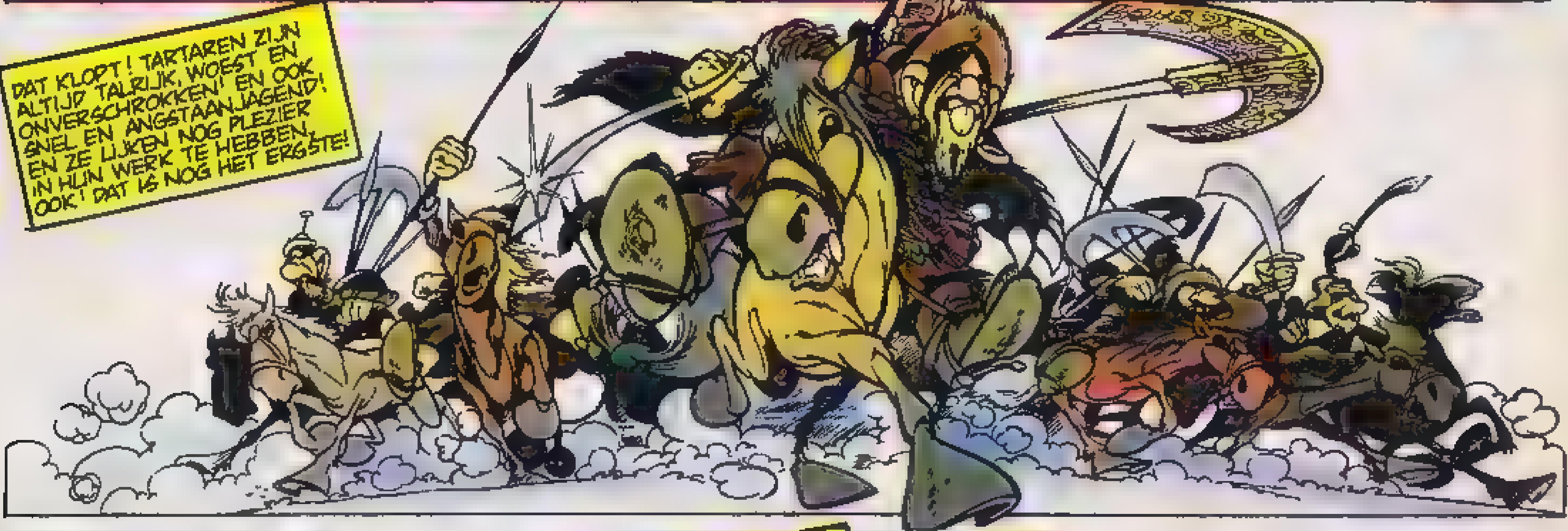
KLEUR: MARIANNE VELDHUIZEN

WORDT VERVOLGD

KRAAIENHOVE

DOOR
WILLY LOHMANN

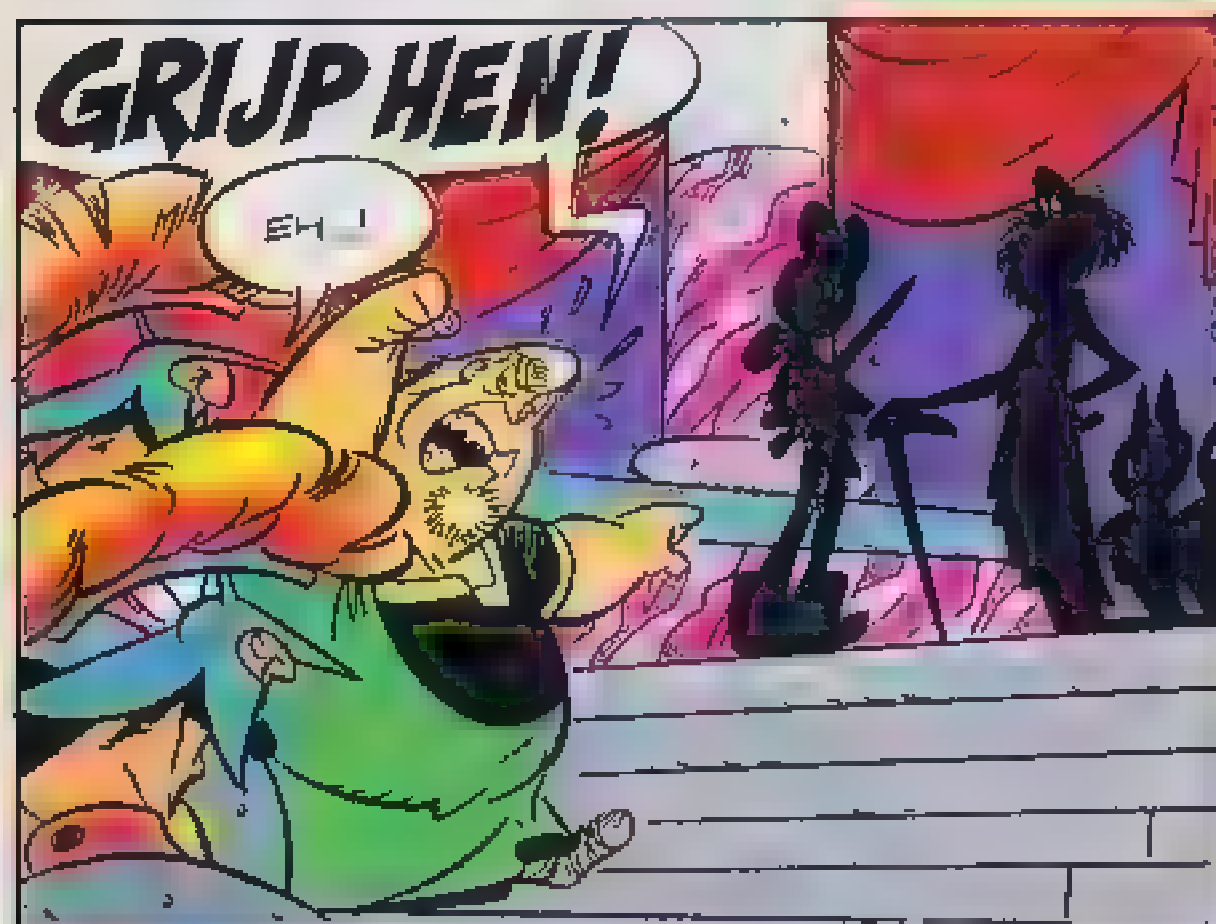
de afvalvreters

WORDT VERVOLGD

DE ARGONAUTJES

DOOR · DICK MATENA

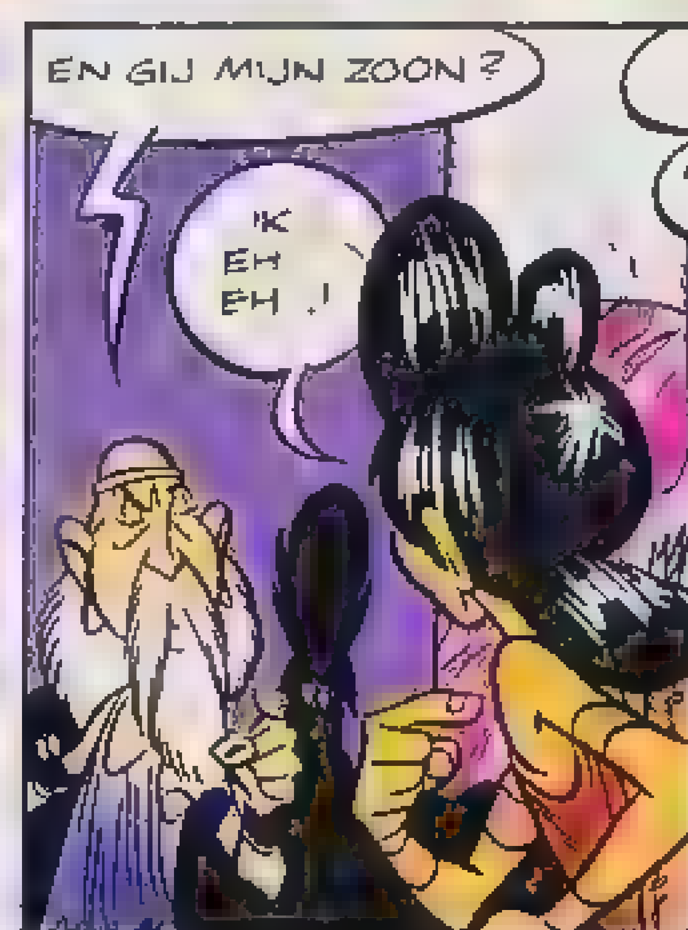

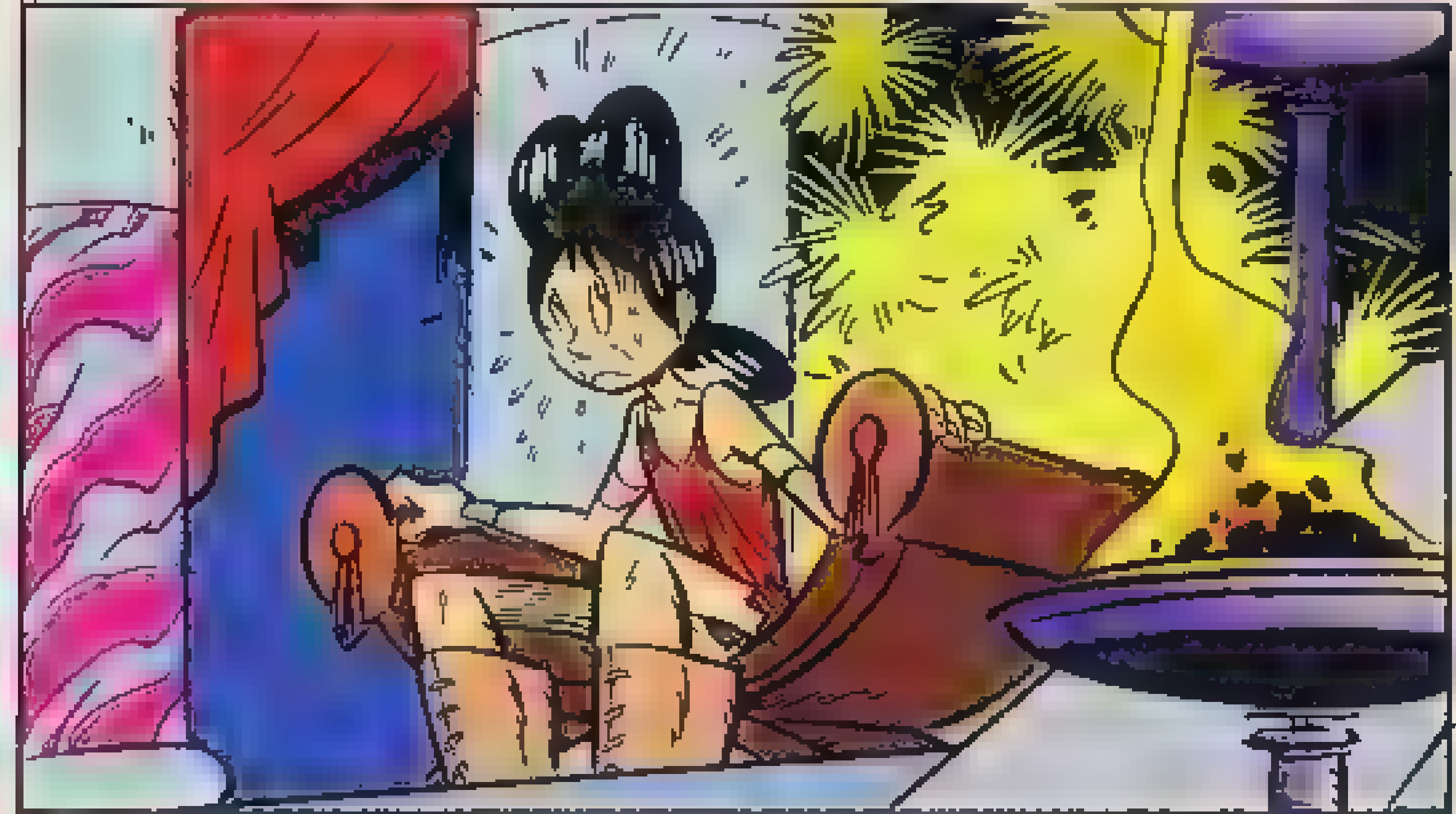

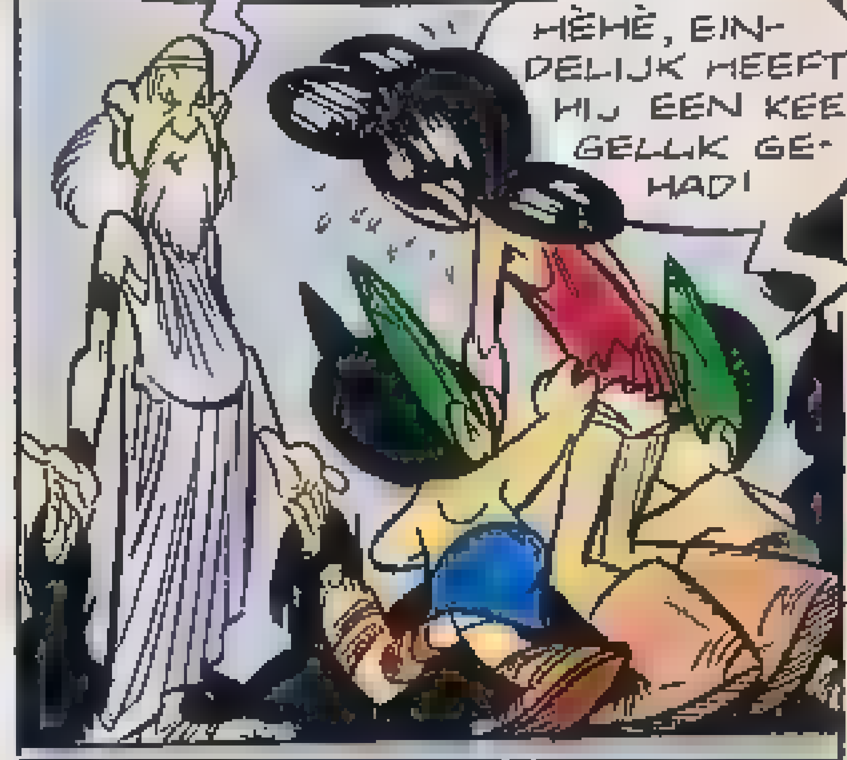

het zwaard van damocles

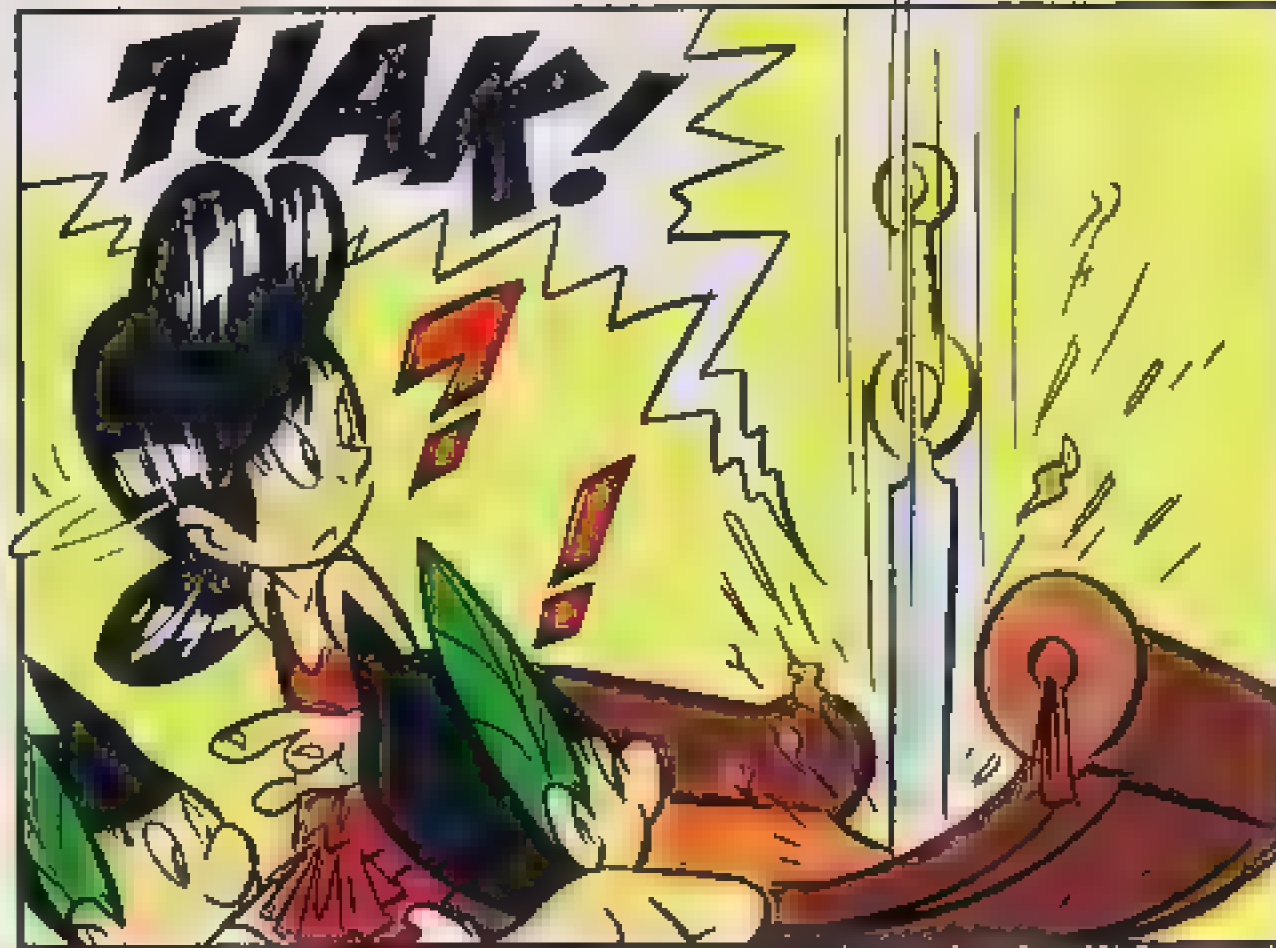

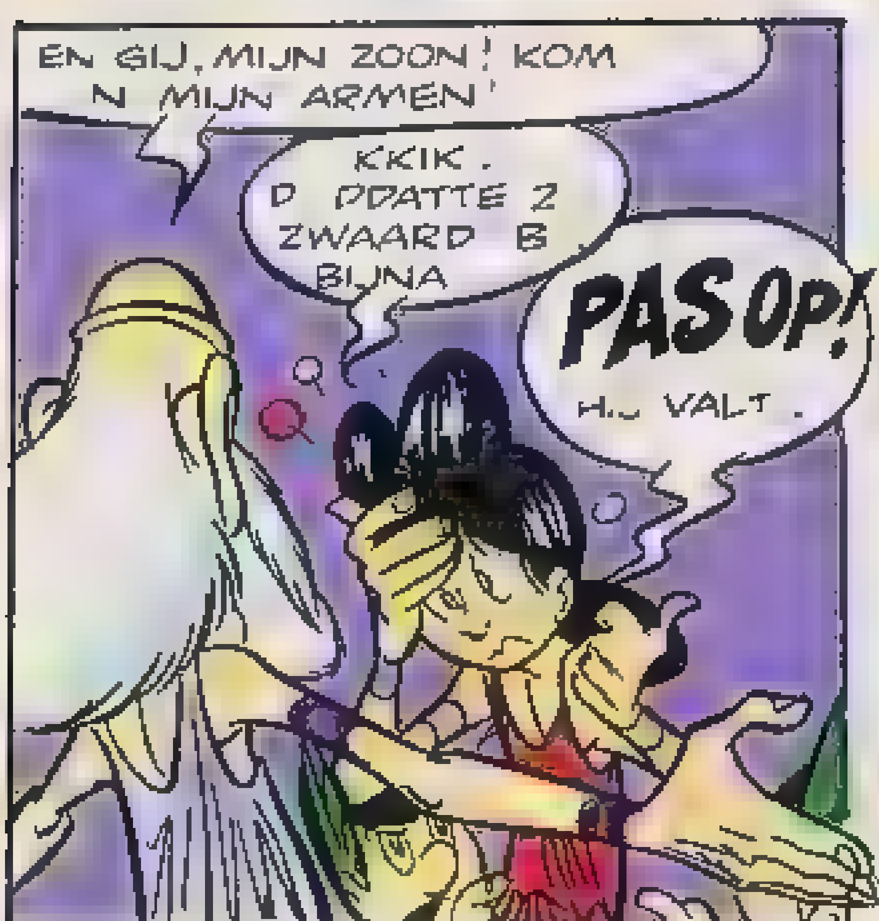

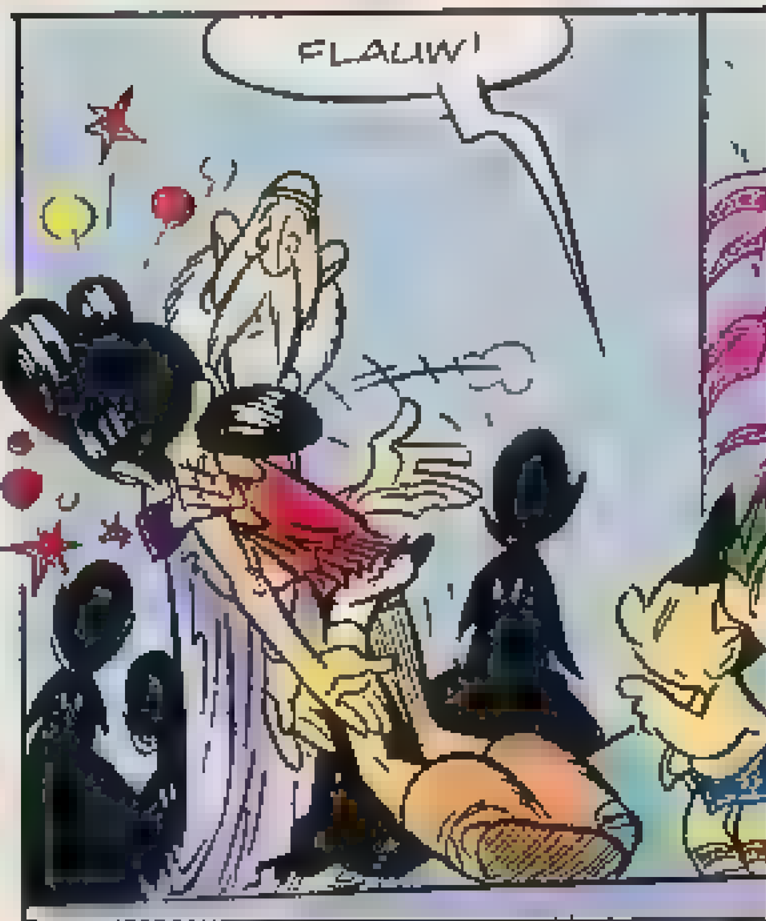

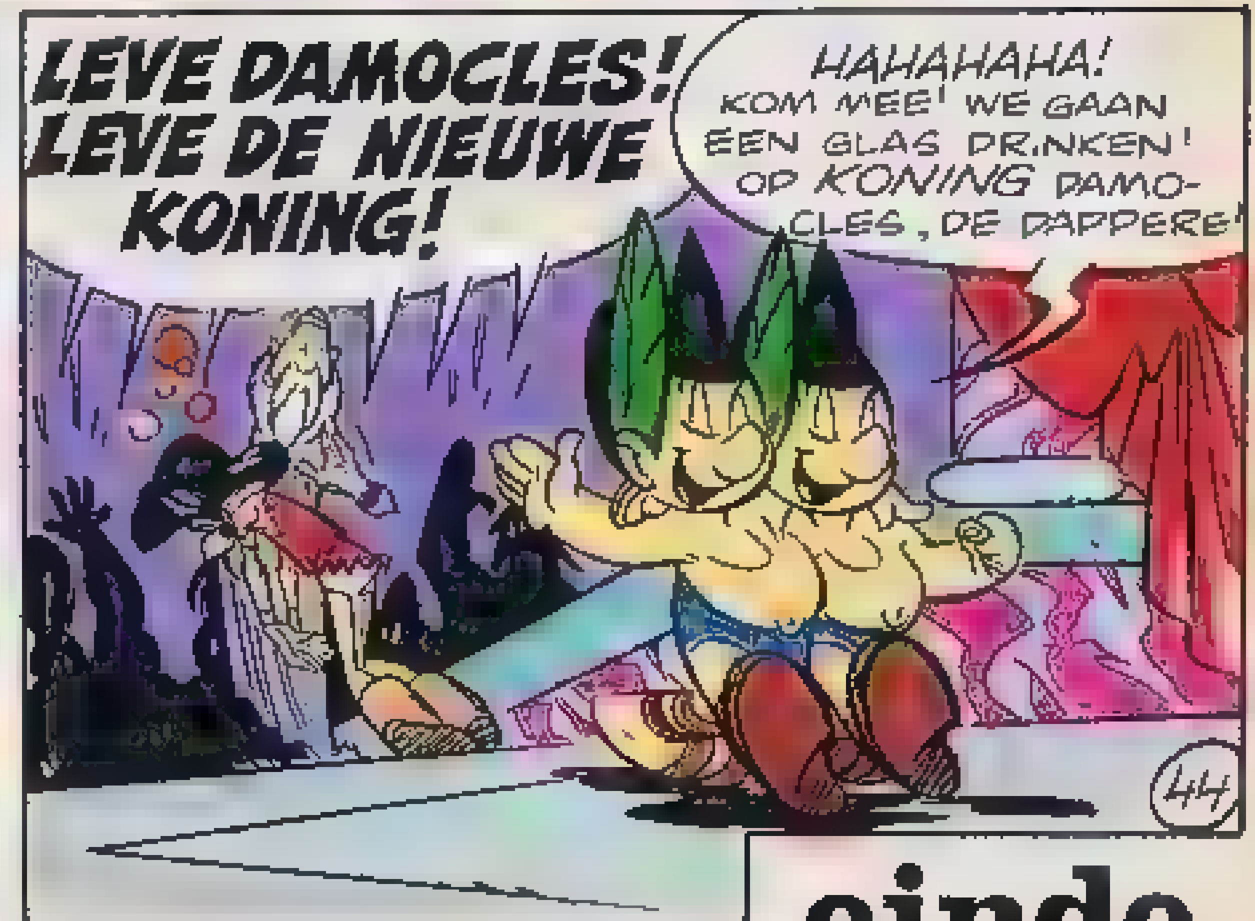

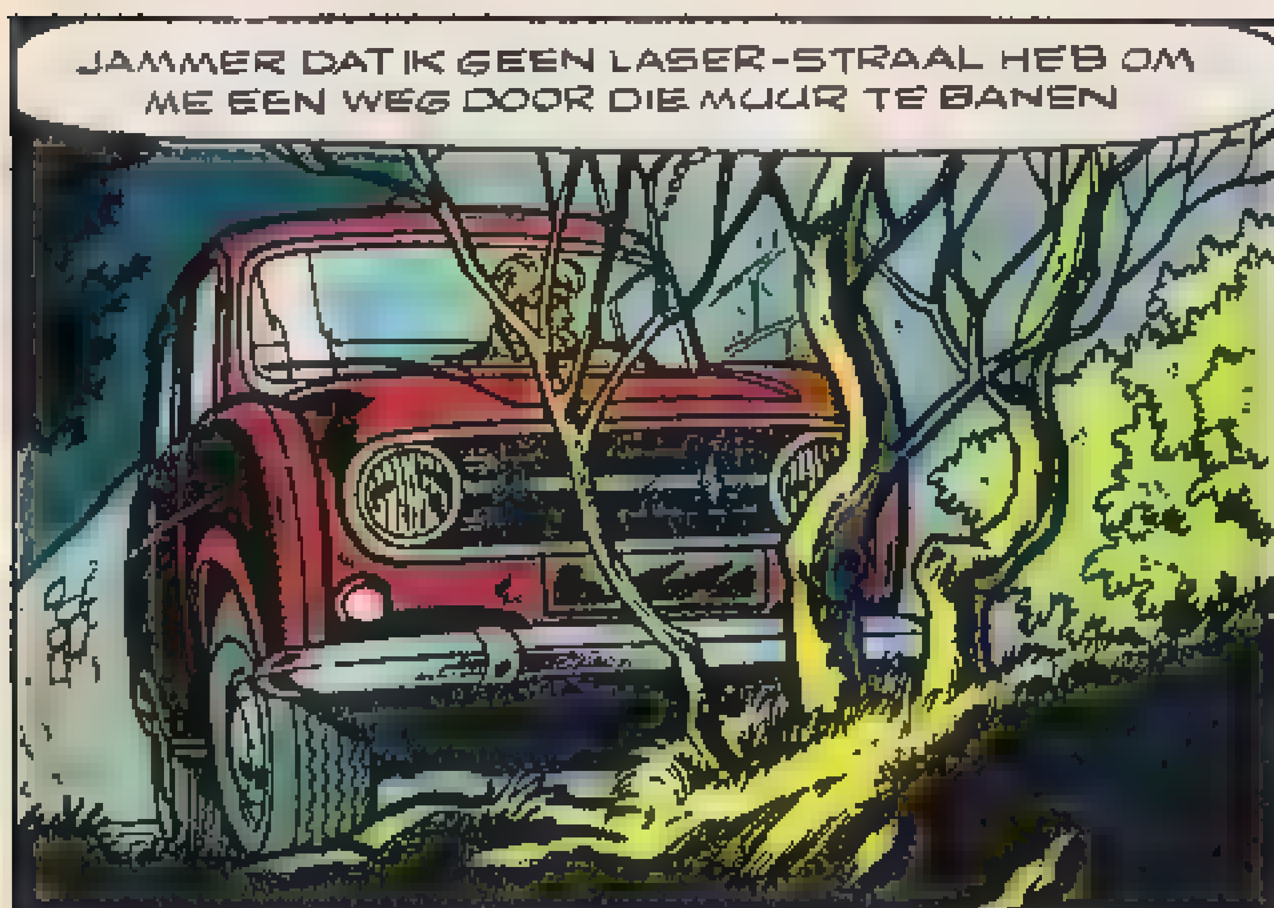

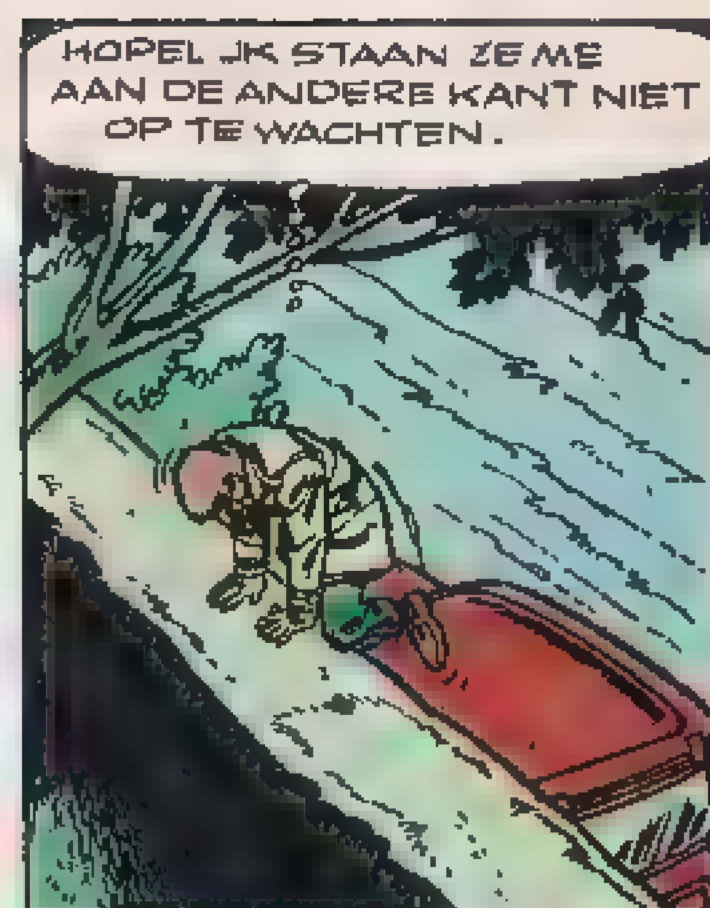
einde

RIK RINGERS

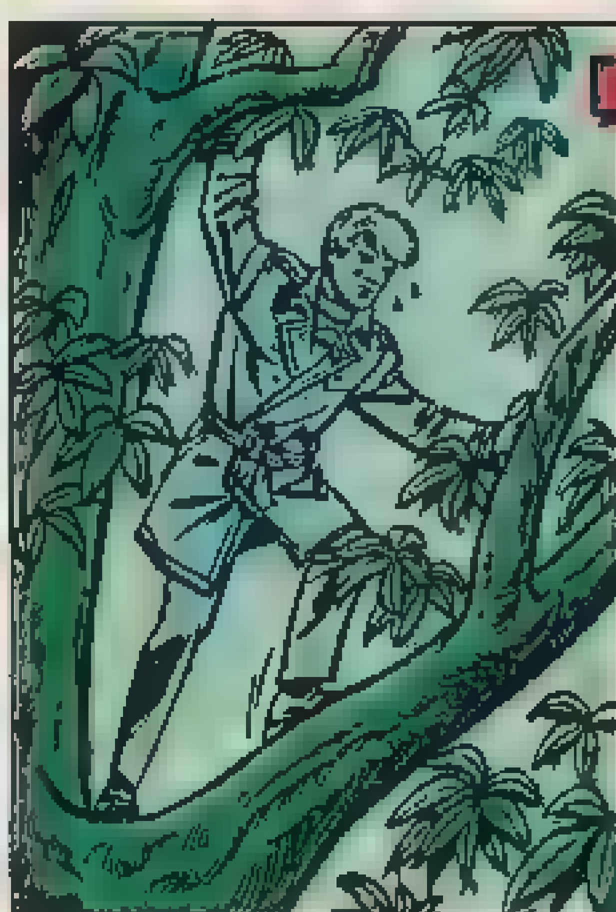
TEKENINGEN: TIBET
TEKST: DUCHATEAU
VERTALING: JAN DE ROOIJ

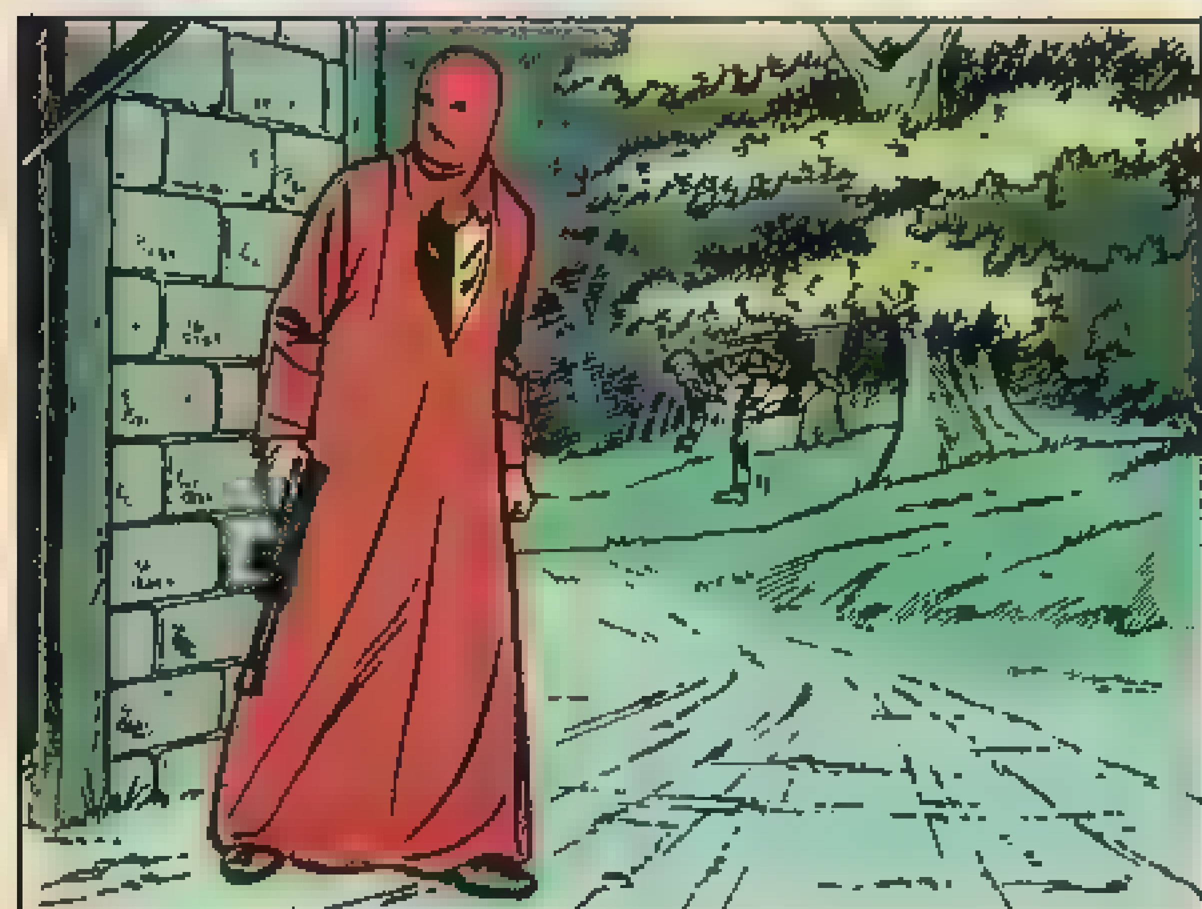

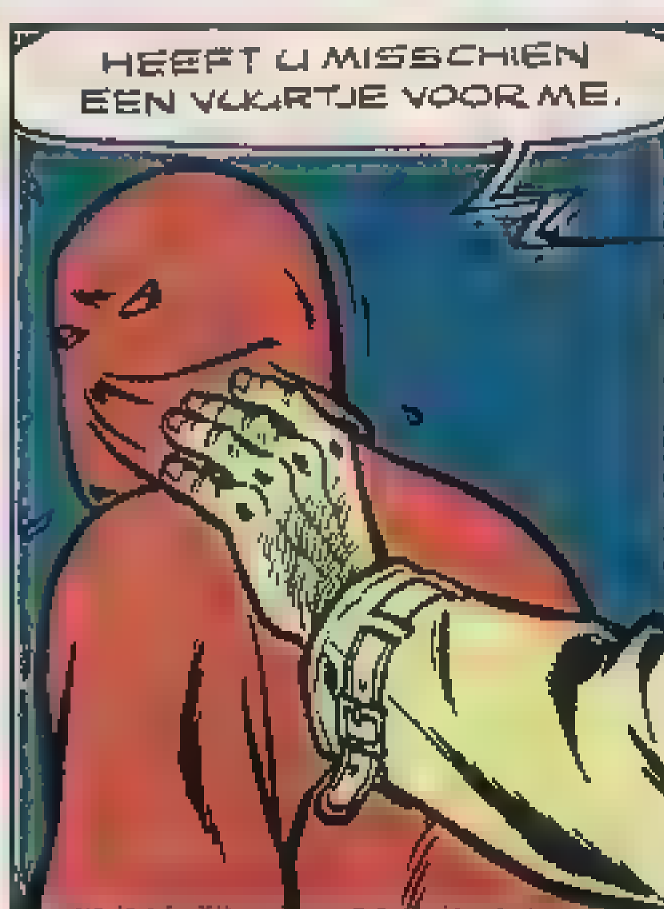

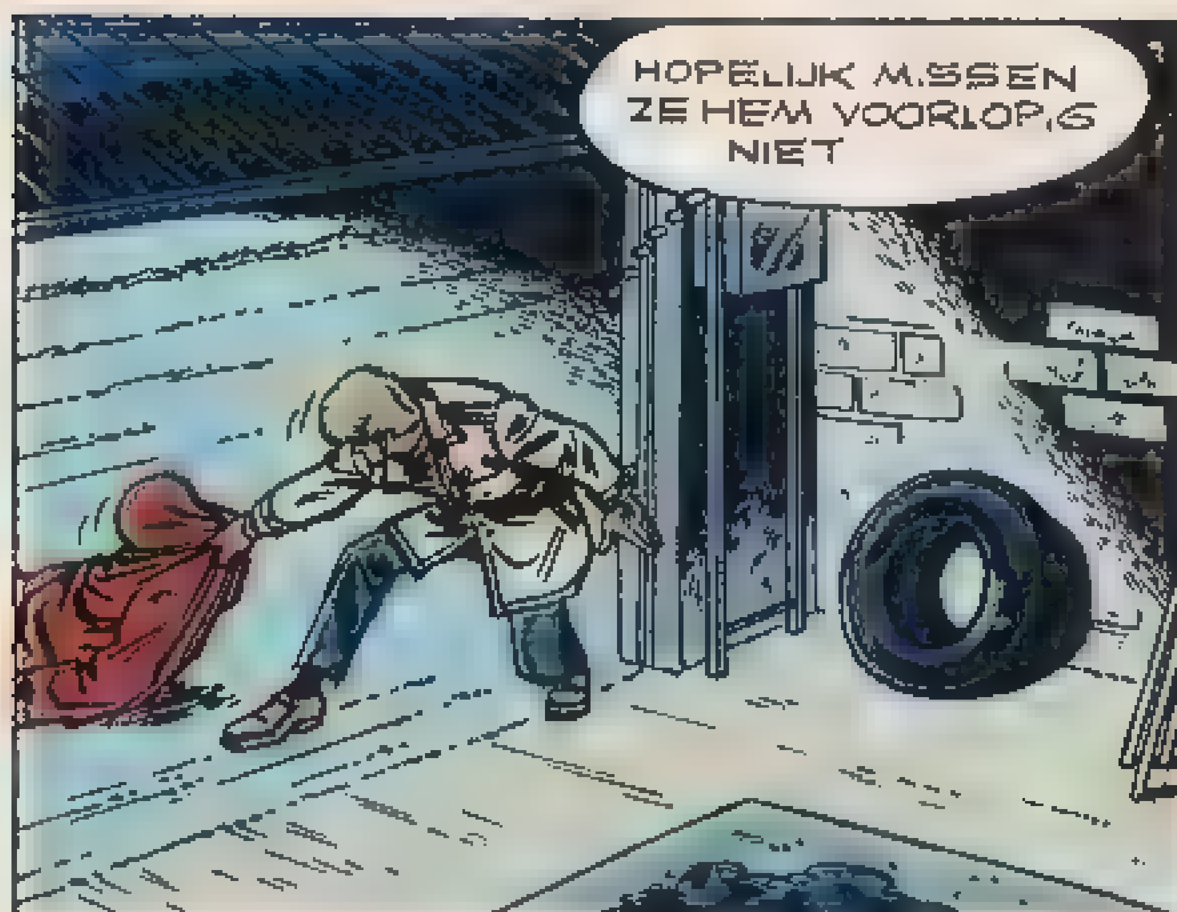

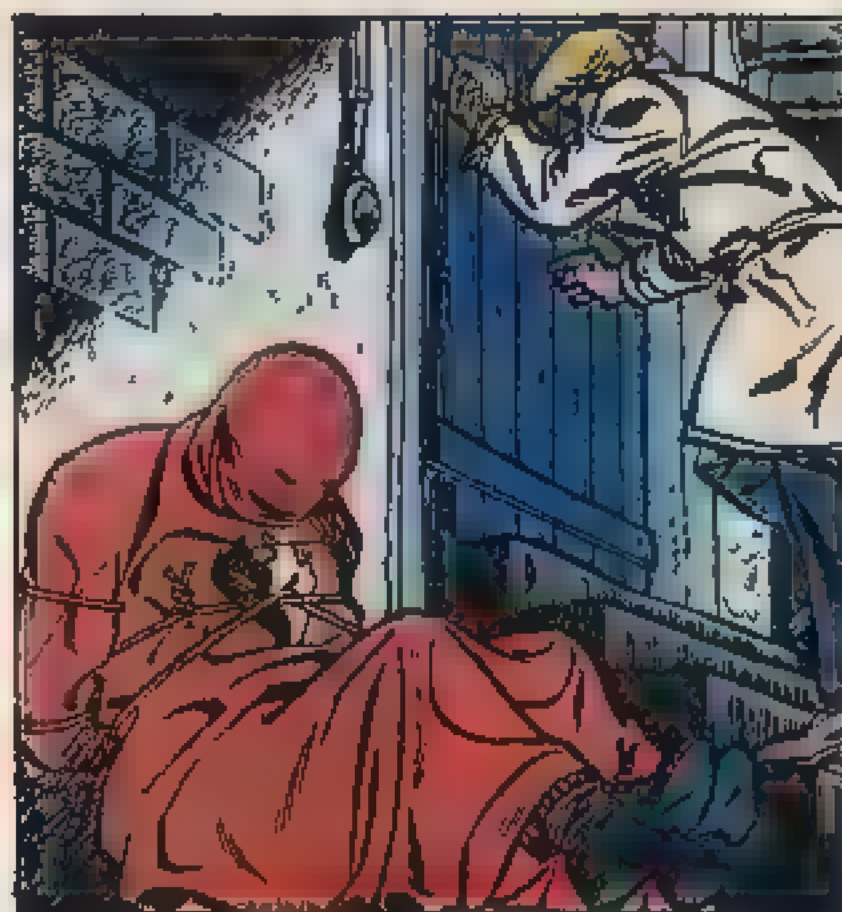

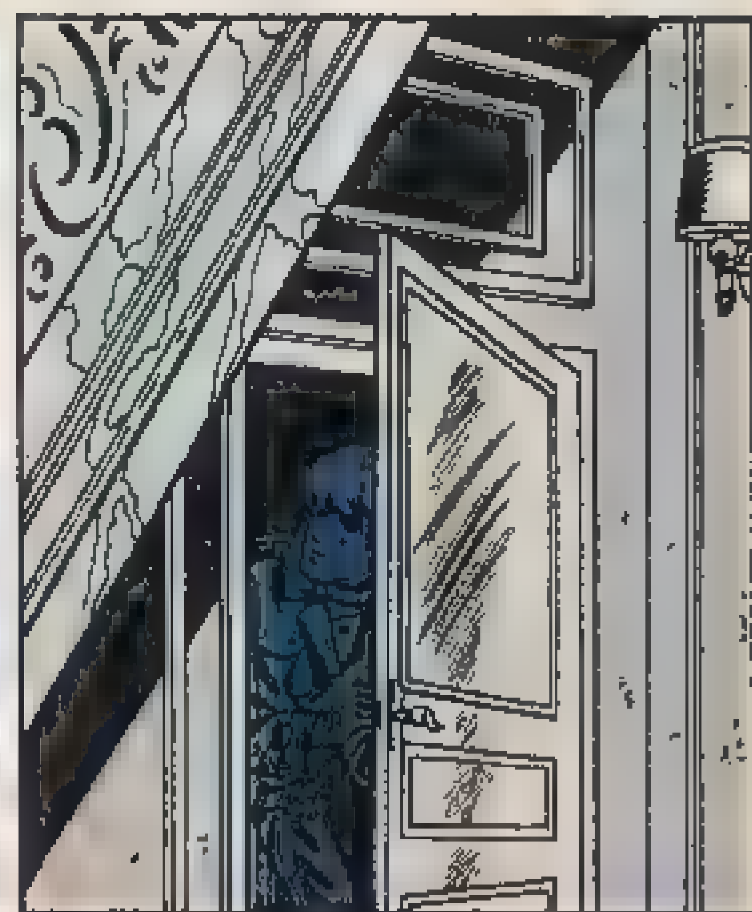

de trawanten van de duivel

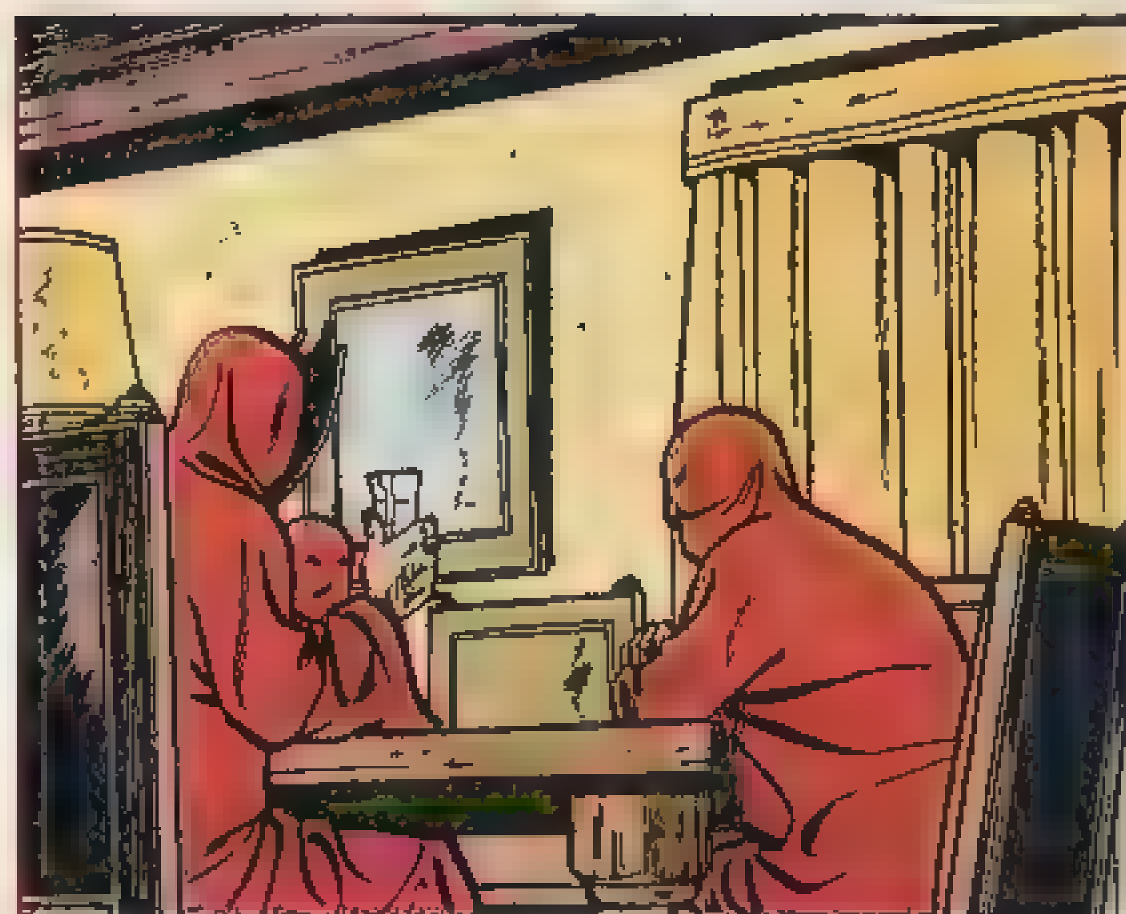

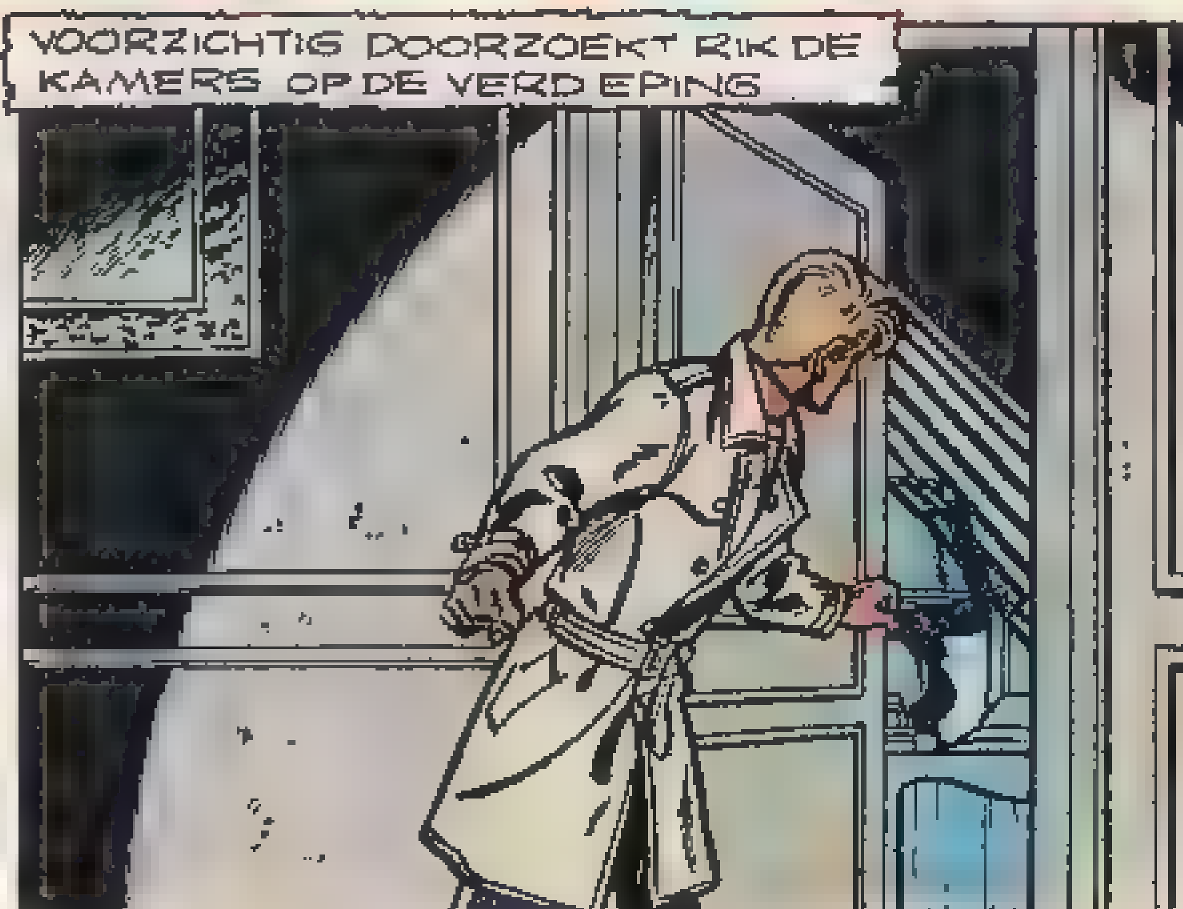

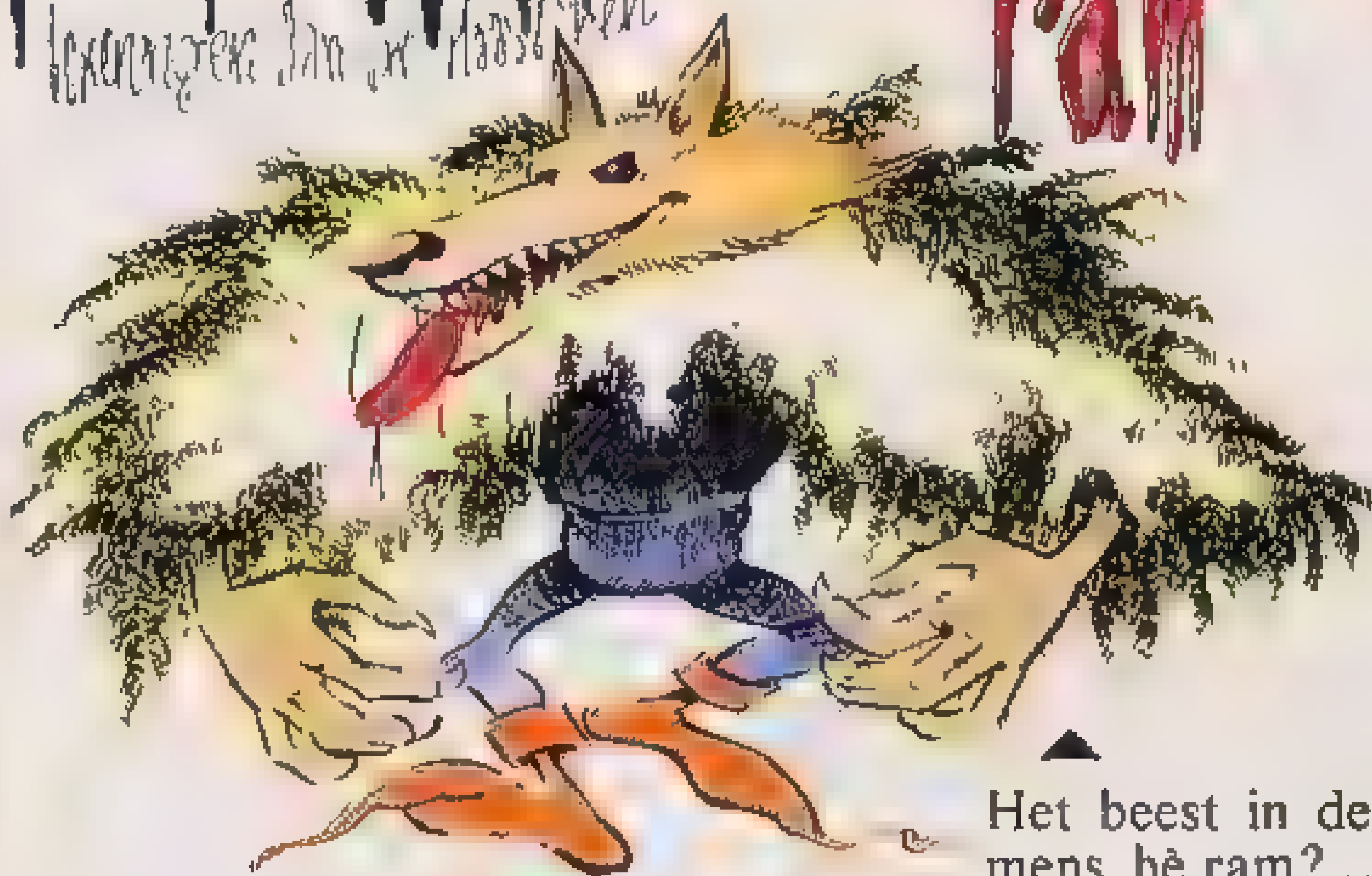

WORDT VERVOLGD

Horroscoop

tekeningen: Jan van Haasteren

ram

Het beest in de mens, hè ram?... Maar nu moet je het ook niet overdrijven.

Stier

Een lange, donkerharige man heeft een oogje op je!

tweelingen

Er gaat iets moois kapot, maar scherven brengen geluk.

Kreeft

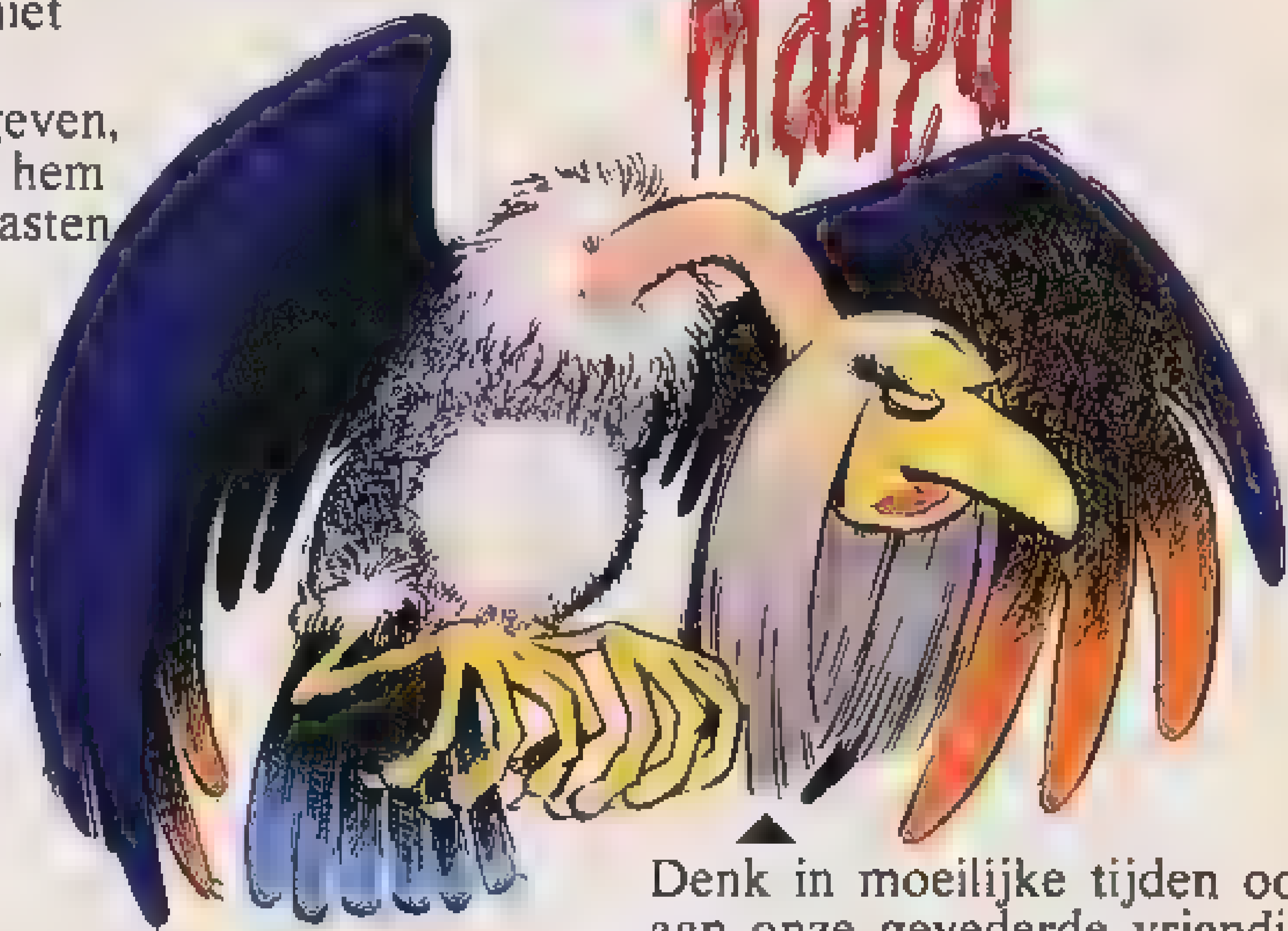
Doe 'ns een goede daad, en help een bejaarde met oversteken!

leeuw

Vergeet niet je poes eten te geven, maar laat hem vrijdags vasten.

maagd

Denk in moeilijke tijden ook aan onze gevederde vriendinnetjes.

weegschaal

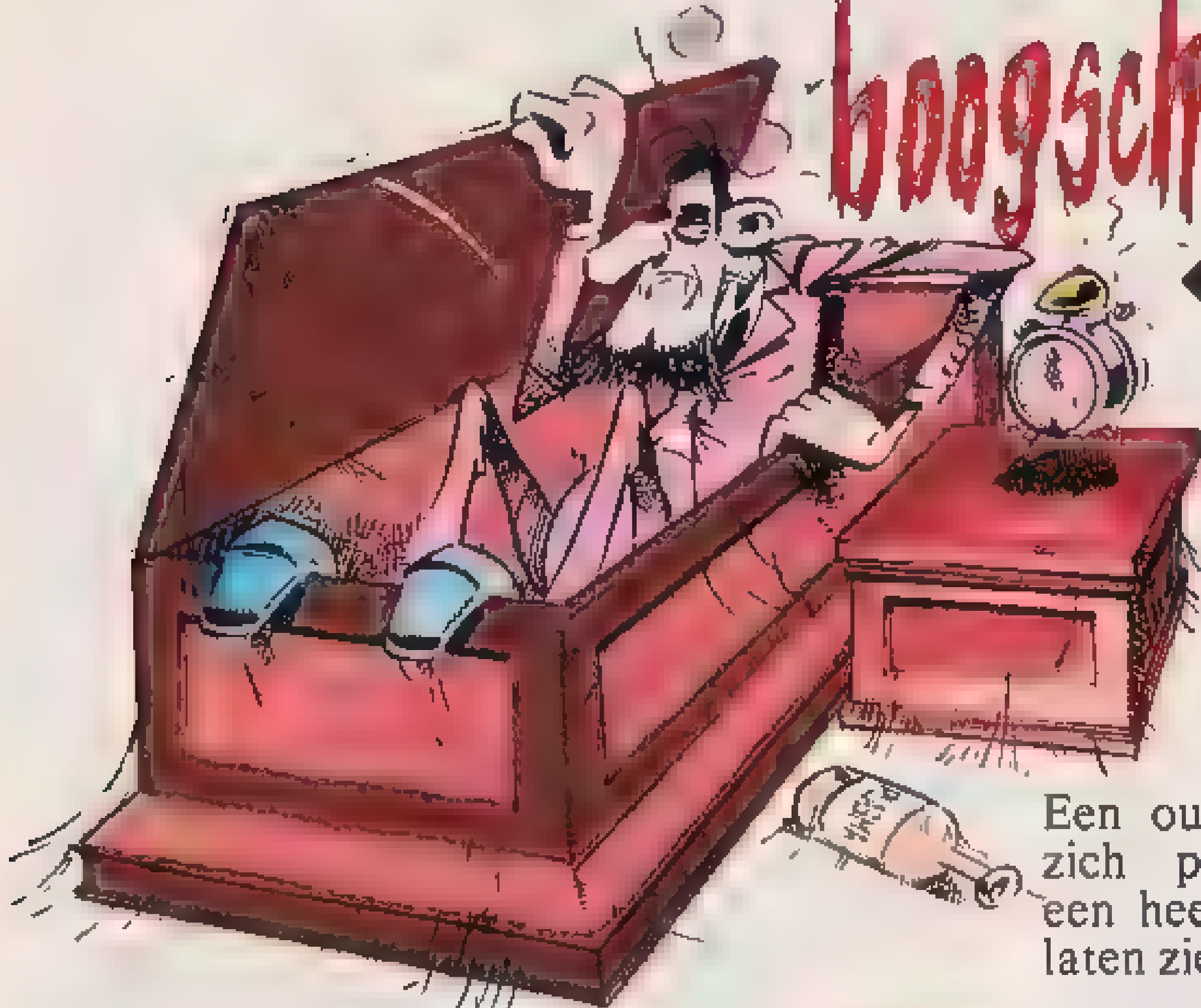
Ga de komende tijd vroeg naar bed en slaap de week-ends lekker uit!

Schorpioen

Zit niet elke avond thuis te kniezen, maar ga d'r 'ns uit om nieuwe vrienden te ontmoeten.

boogschutter

Last van ochtendziekte? Direct flink doorbijten, dan gaat 't vanzelf over.

steenbok

Een oude kennis zal zich plotseling van een heel andere kant laten zien.

Waterman

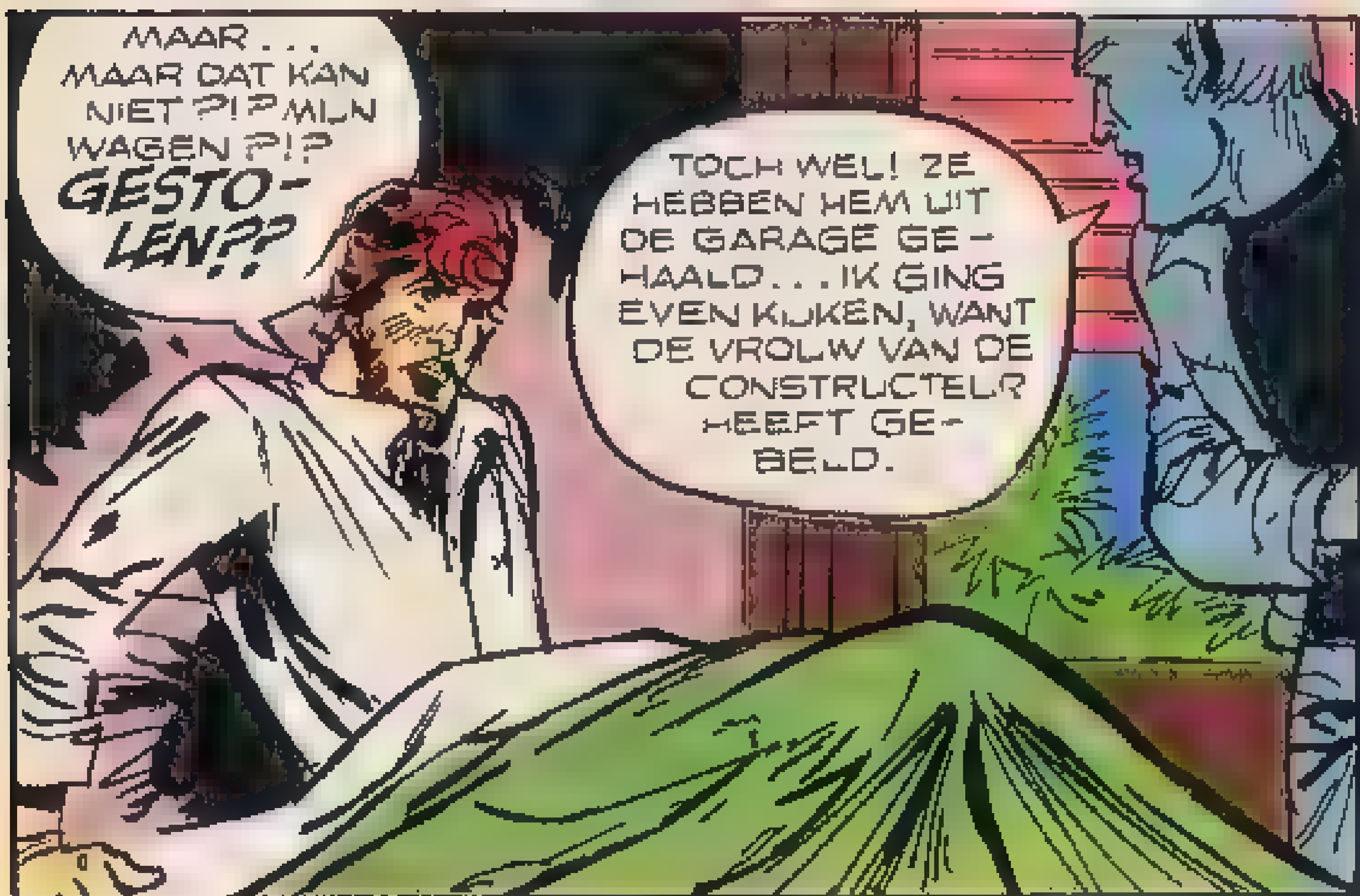
Je fietstocht langs de Schotse meren wordt een groot succes. Je haalt de voorpagina's.

Vissen

Een oude dienstvriend van je vader komt na vele jaren langs en ontpopt zich als een ware grappenmaker.

KNUT ANDERSEN

TEKENINGEN EN TEKST:
ALBERT WEINBERG
VERTALING:
ANNEMARIE BROEK

hell's angels

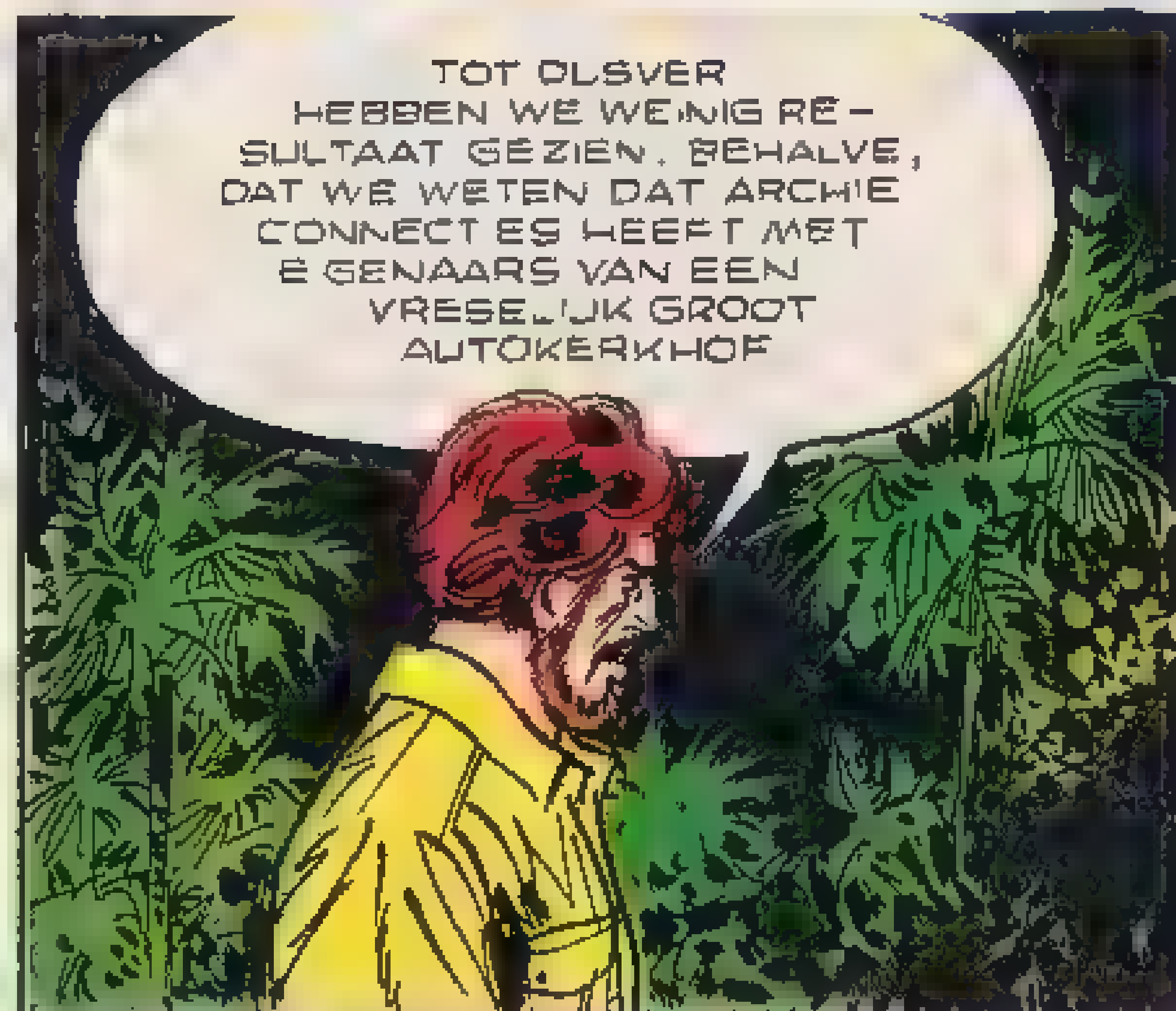

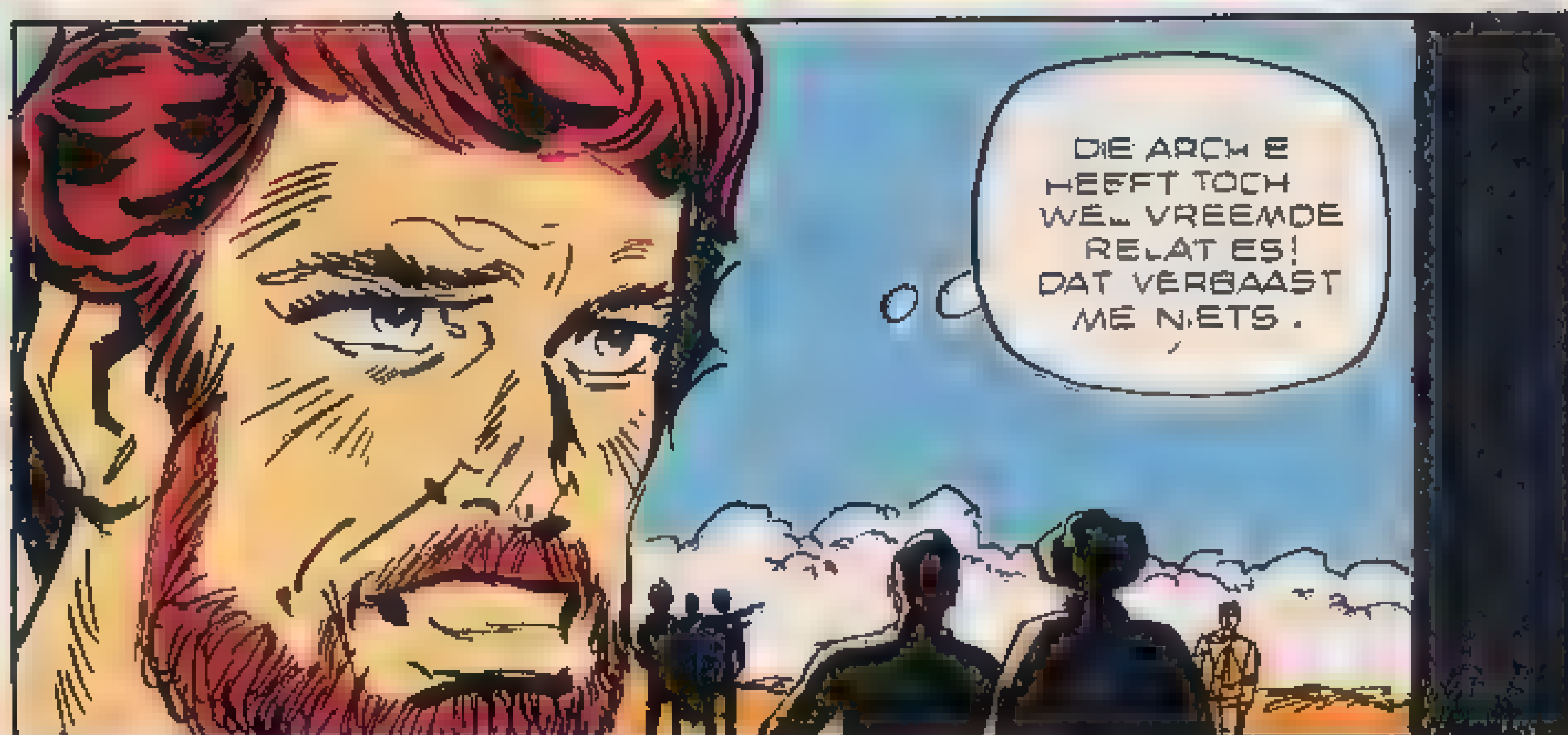

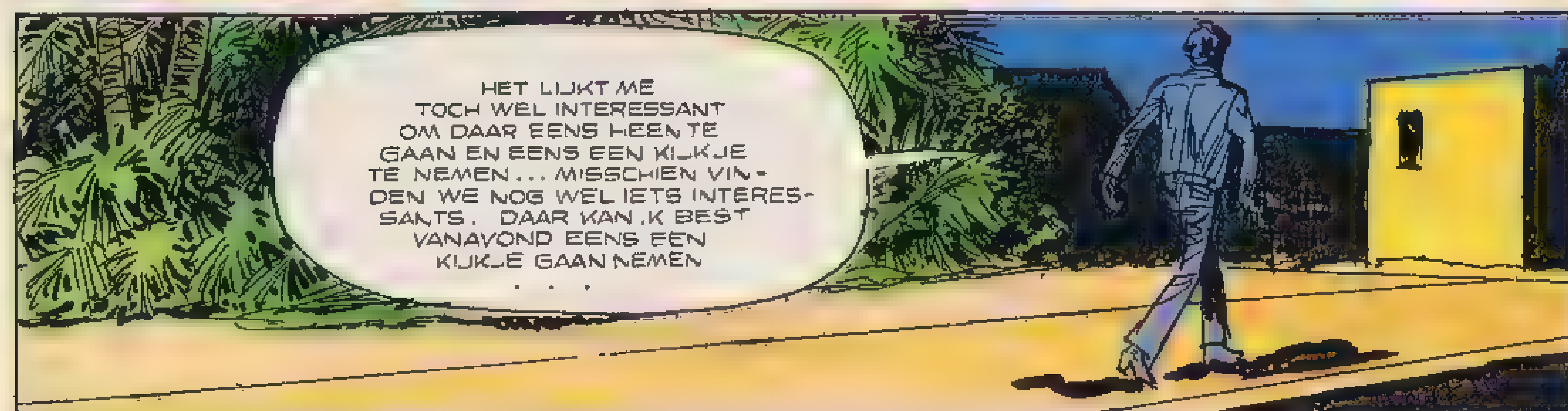

NA ENKELE TELEFOONGESPREKKEN MET DE WEDUWE EN DE EERSTE COUREUR GAAN KNUT, INGRID EN RICHARD OP JACHT, IEDERE INLICHTING OVER DE KLEINSTE DETAILS GEBRUIKEND

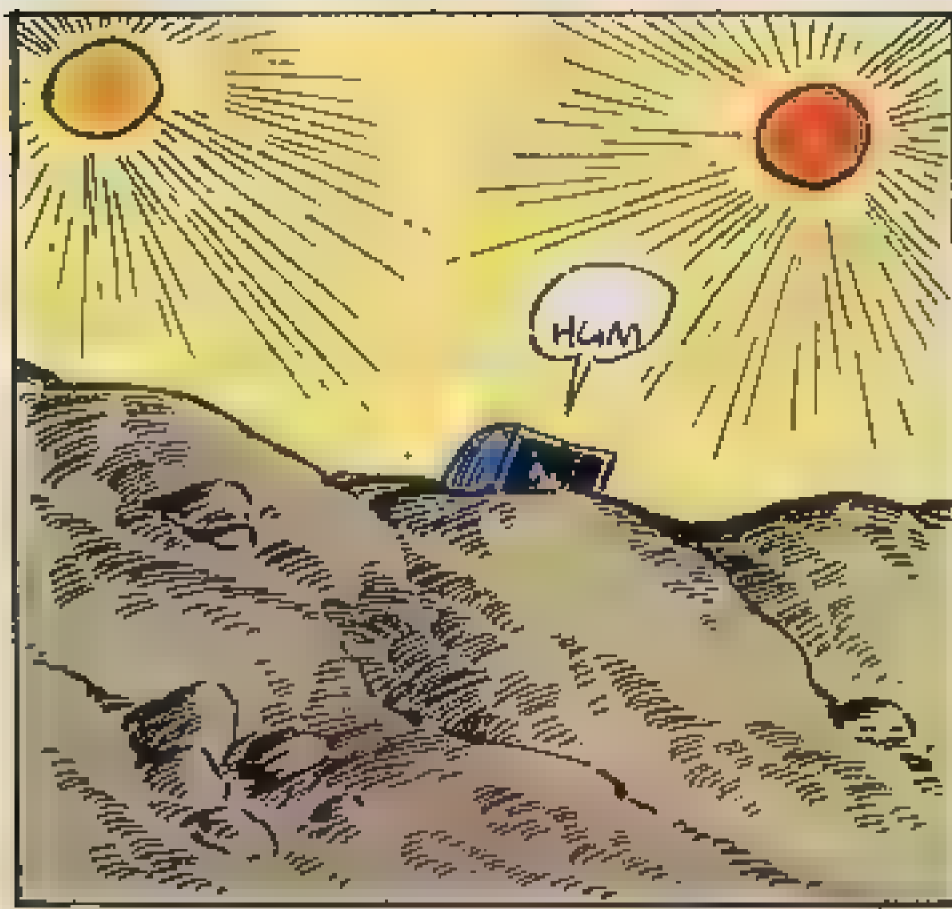

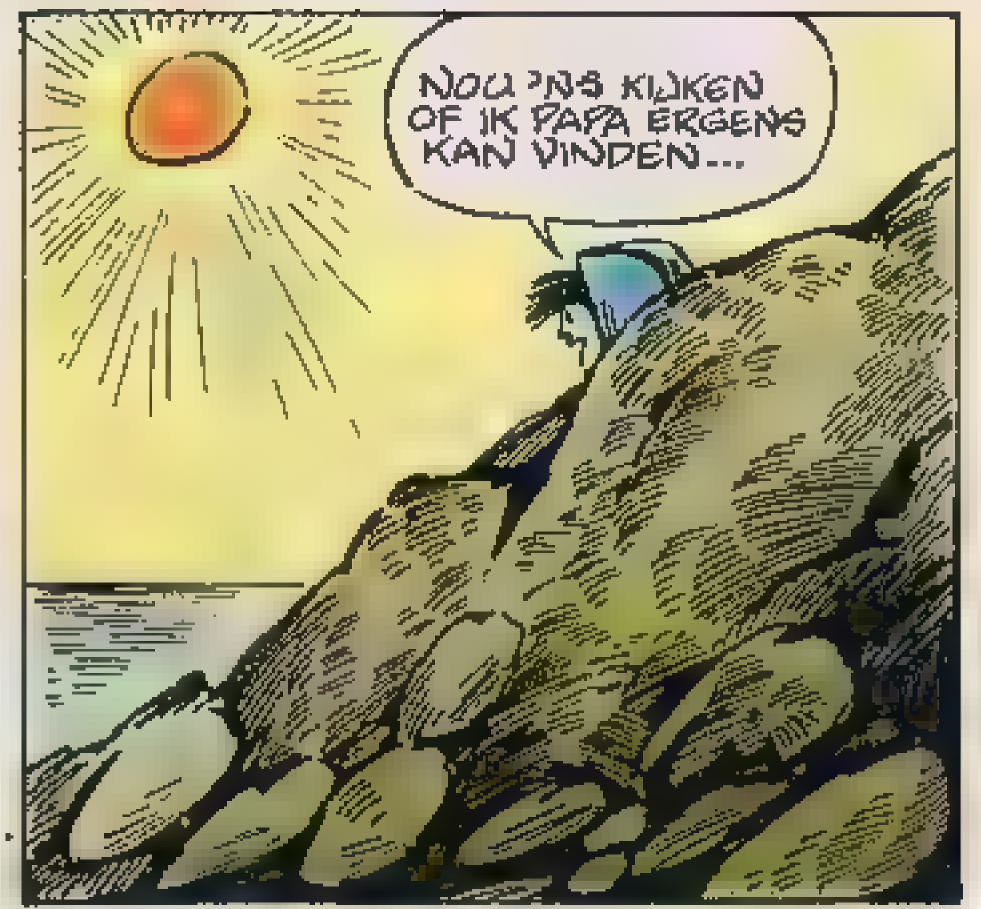
WORDT VERVOLGD

PHILÉMON

DOOR
FRED
VERTALING:
JAN VAN ERP

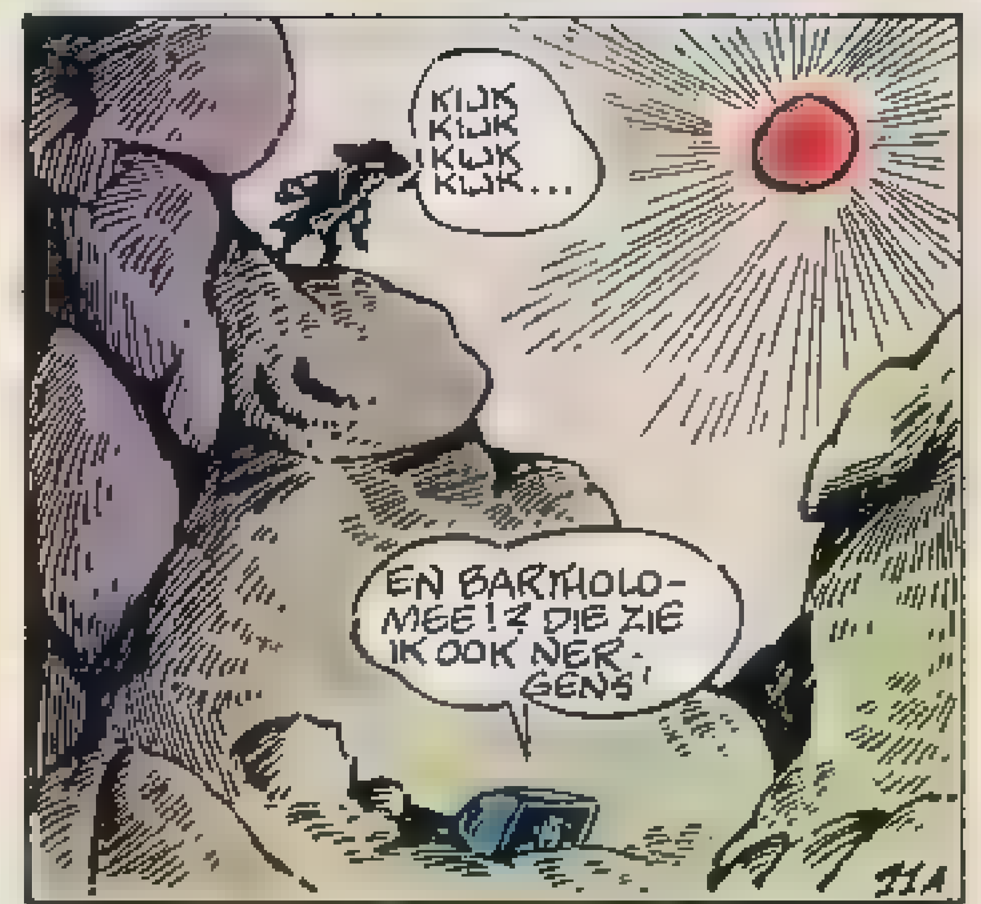

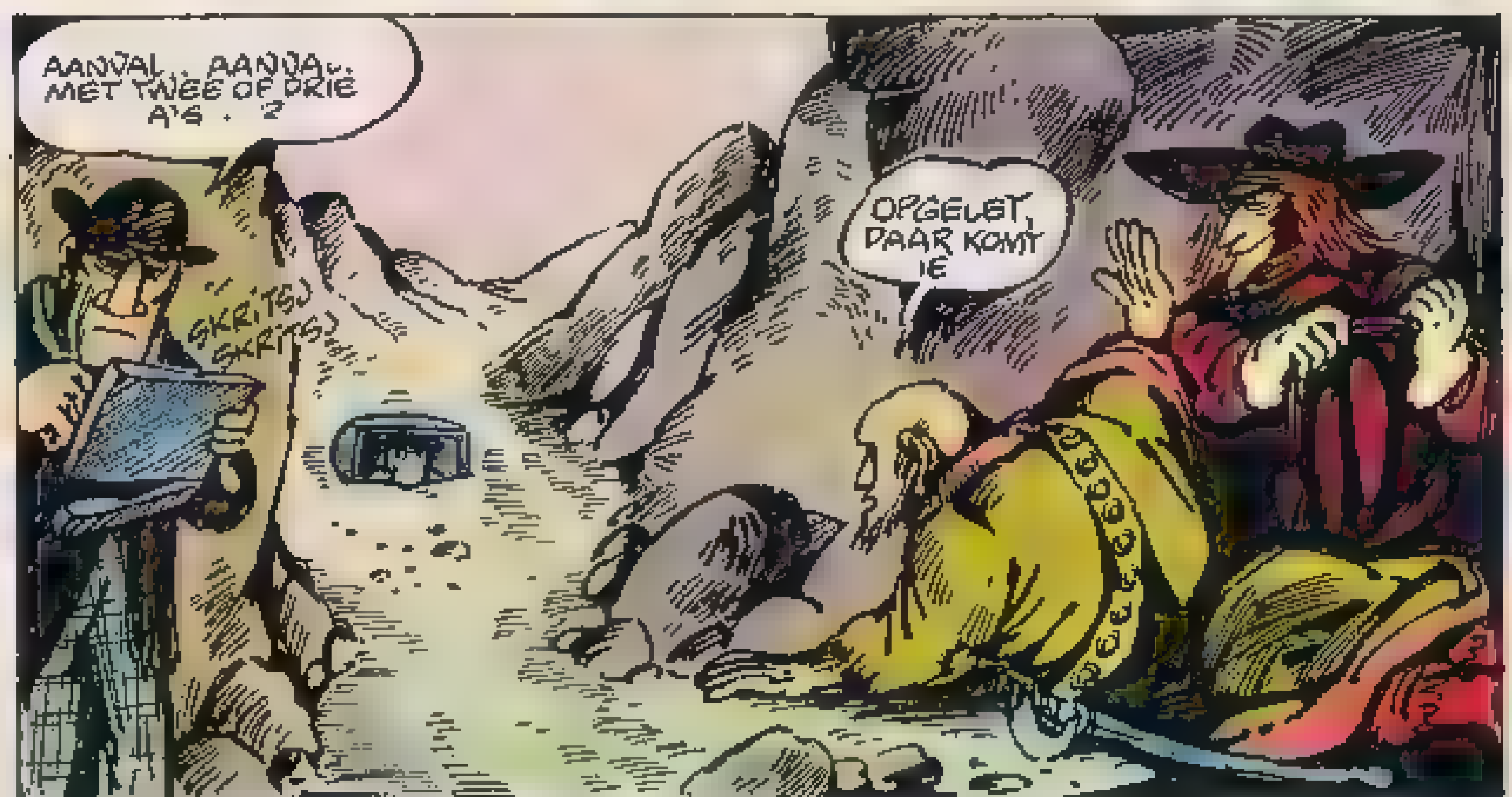

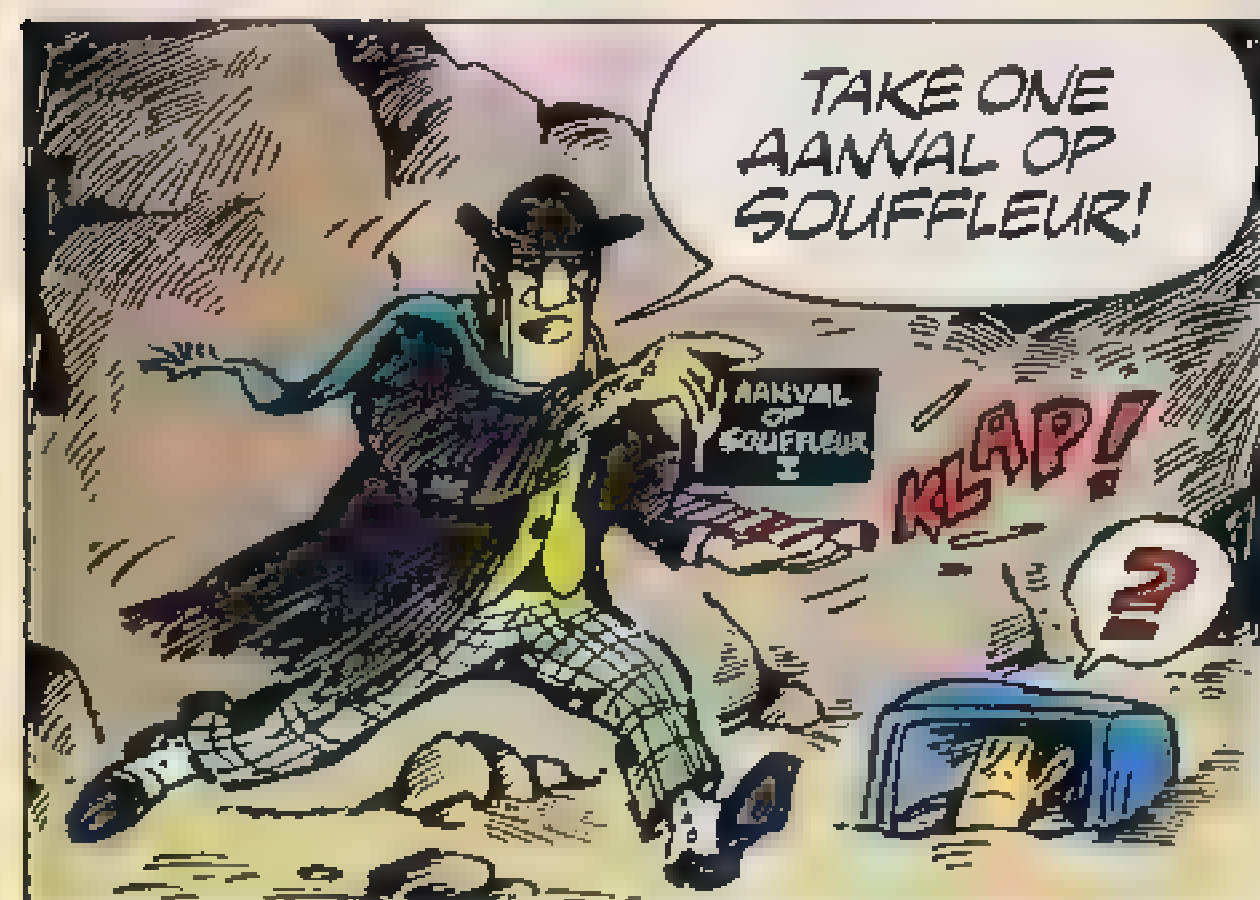

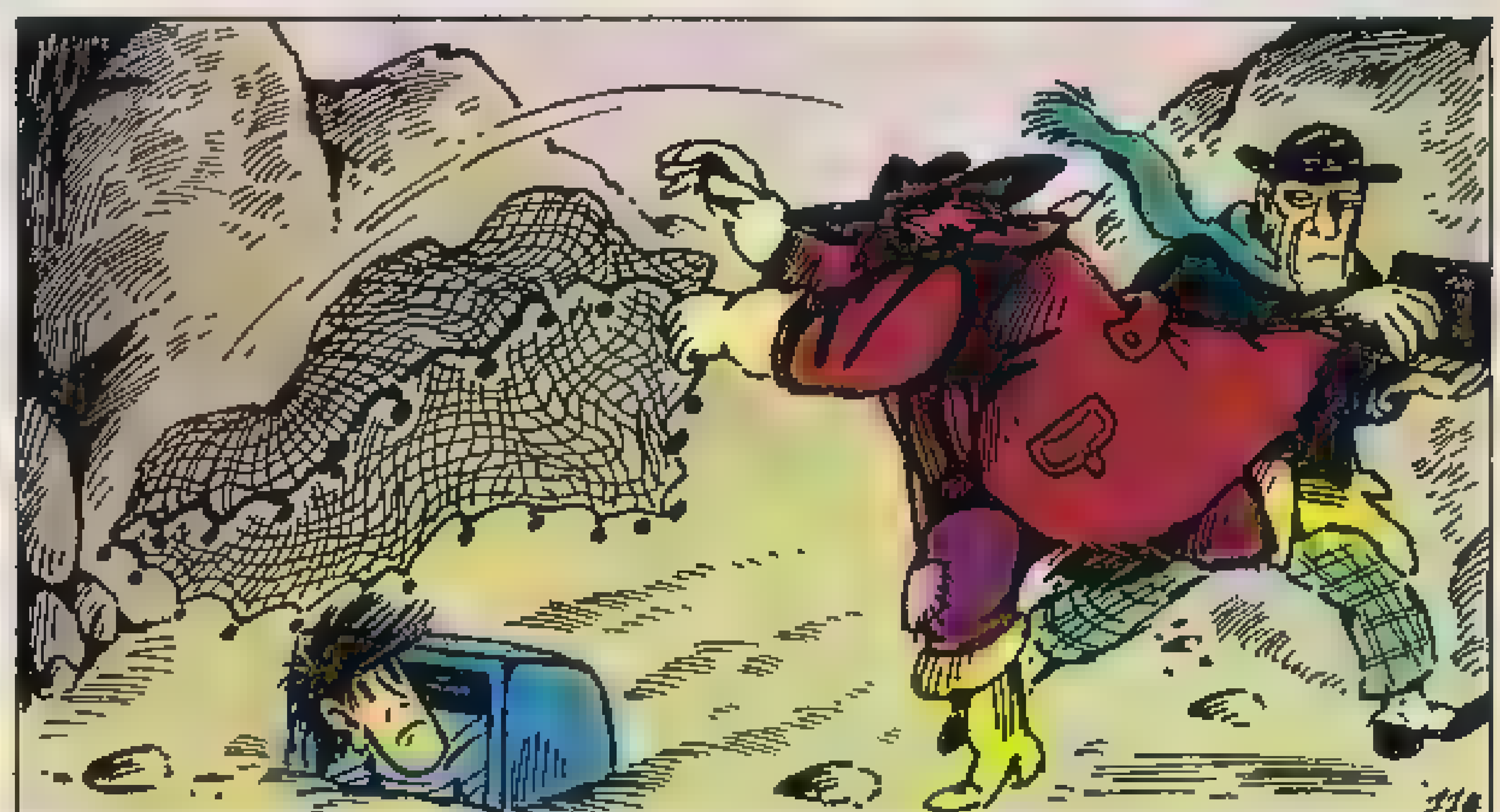

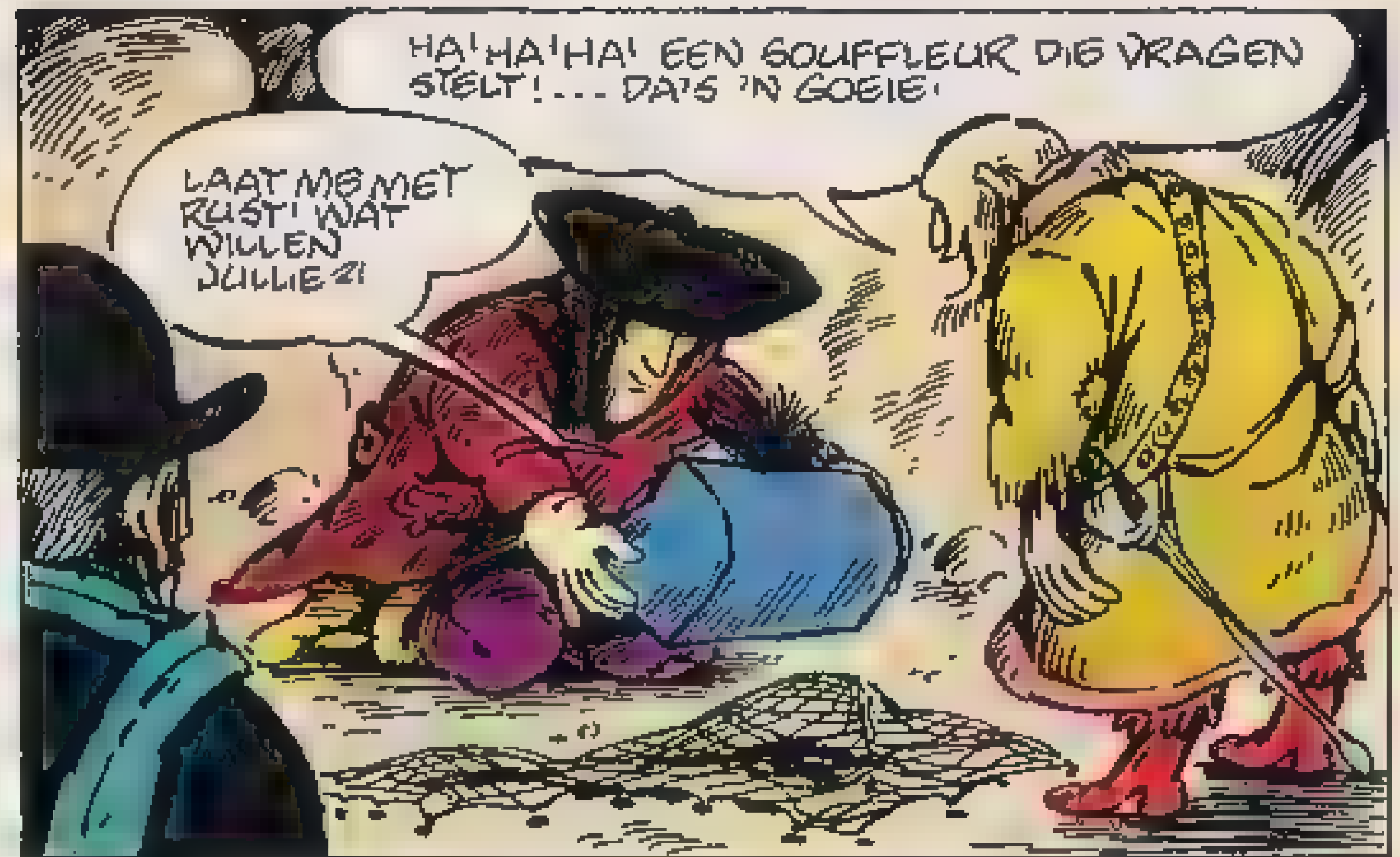

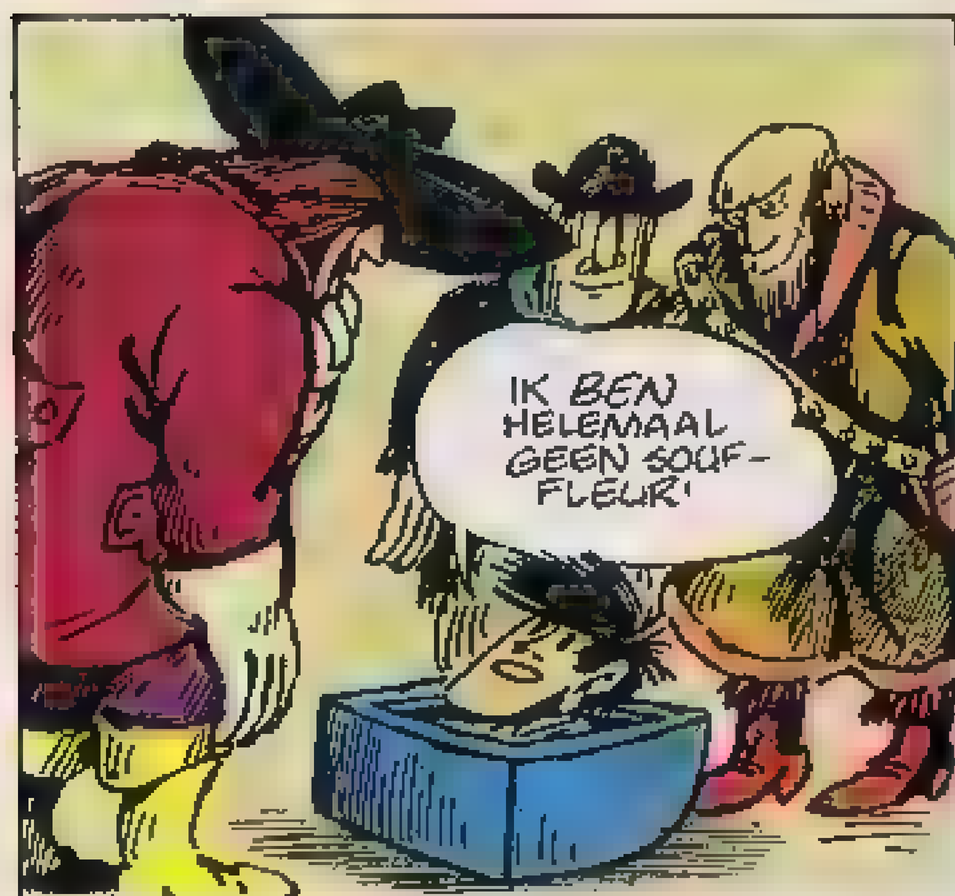

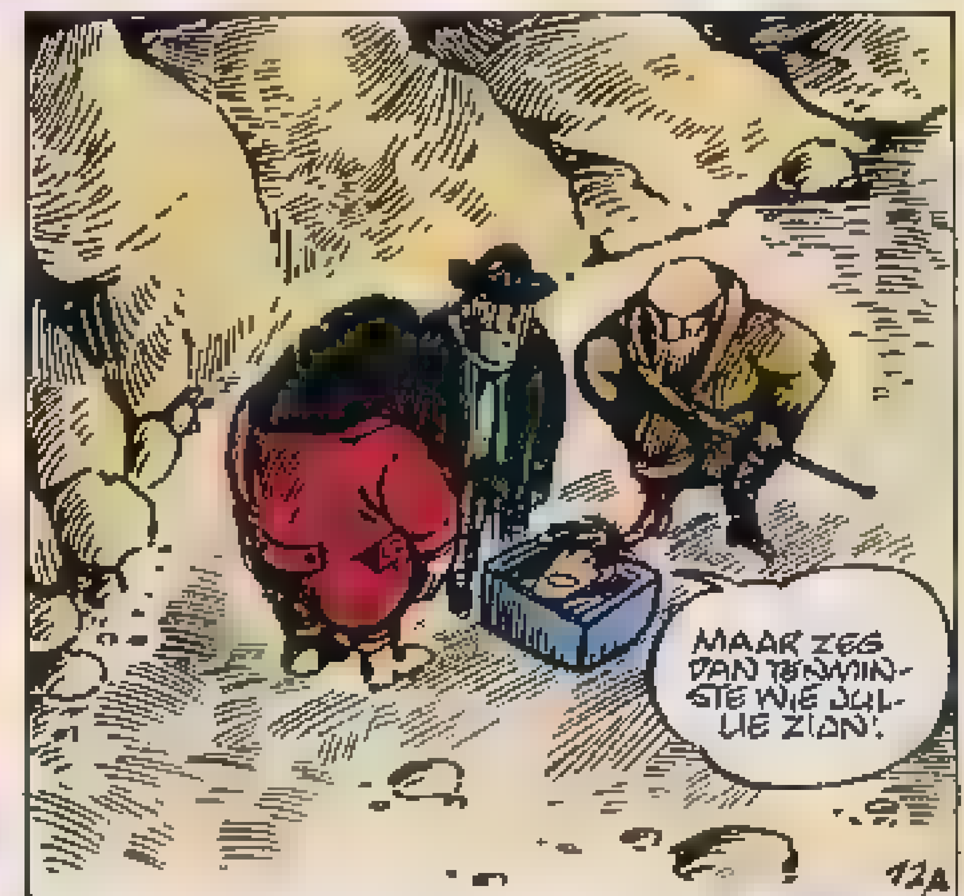
wie verre reizen doet...

WORDT VERVOLGD

Roodbaard

TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: HUBINON
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

de

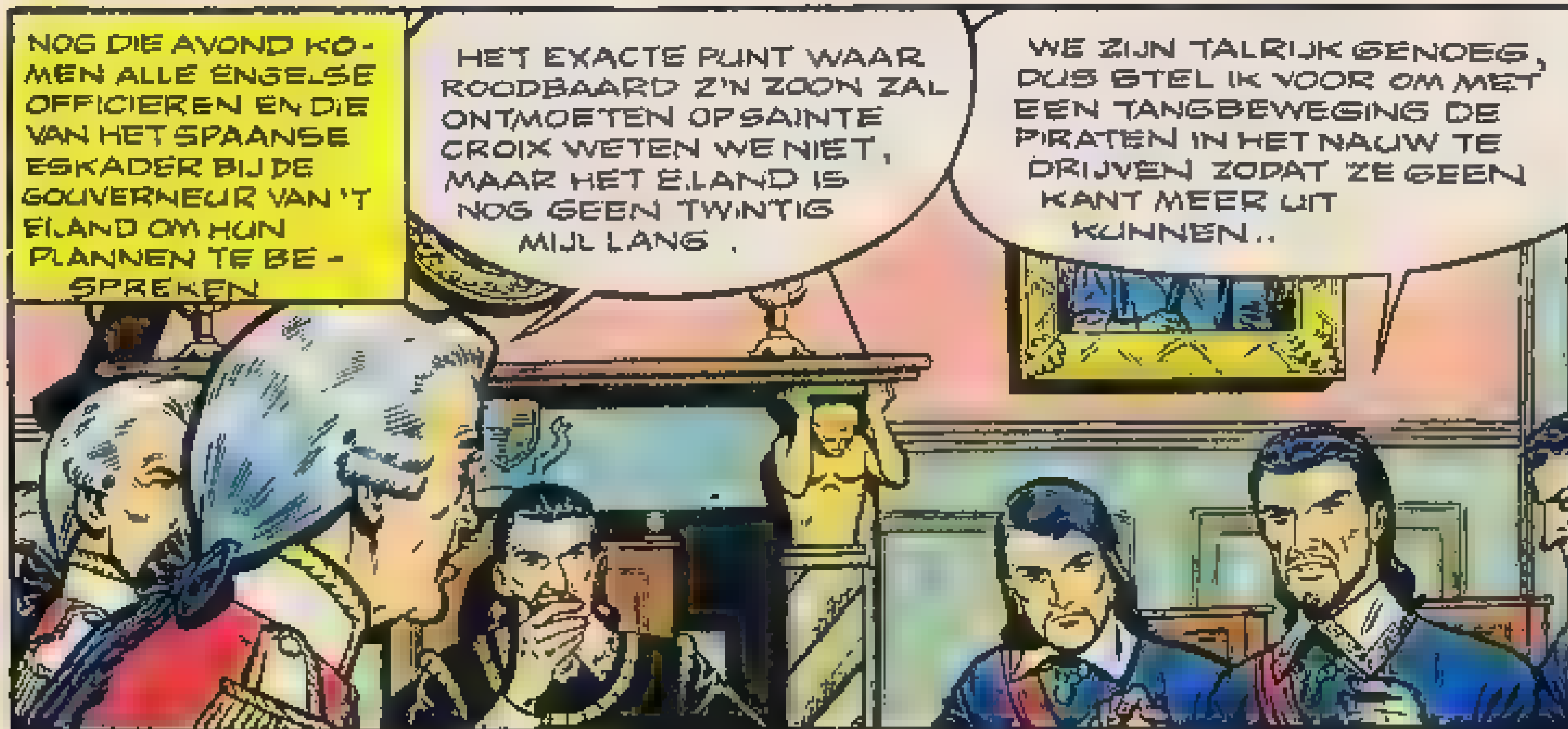

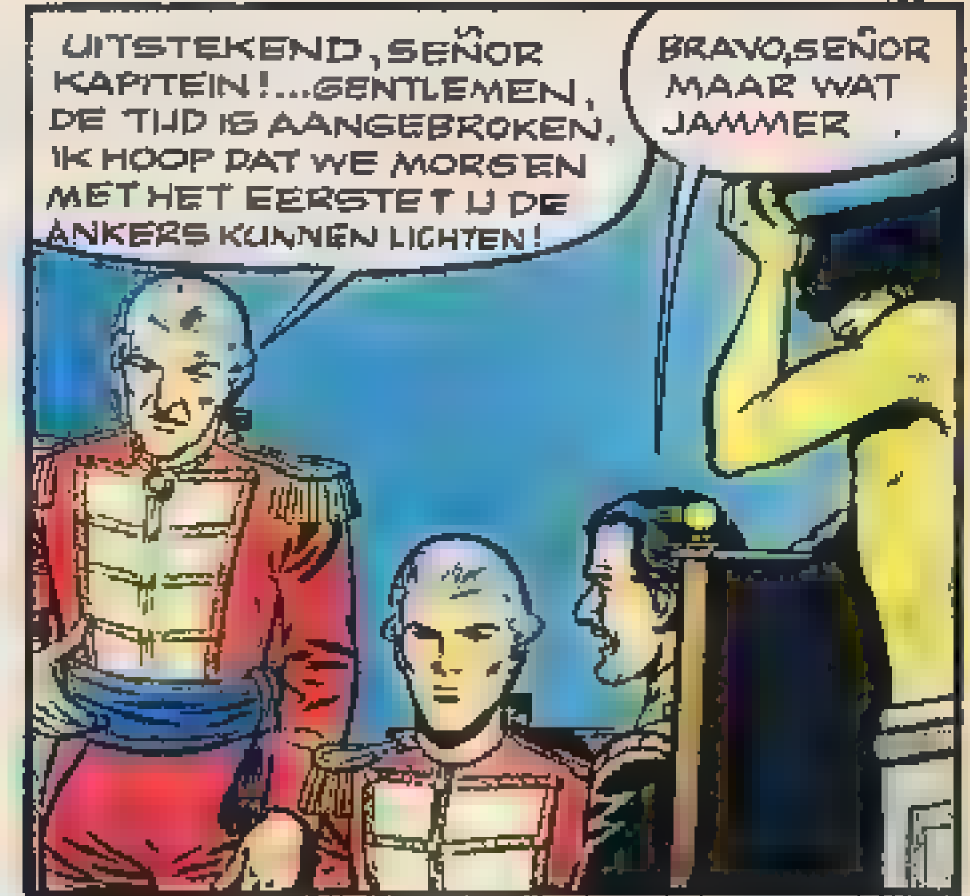

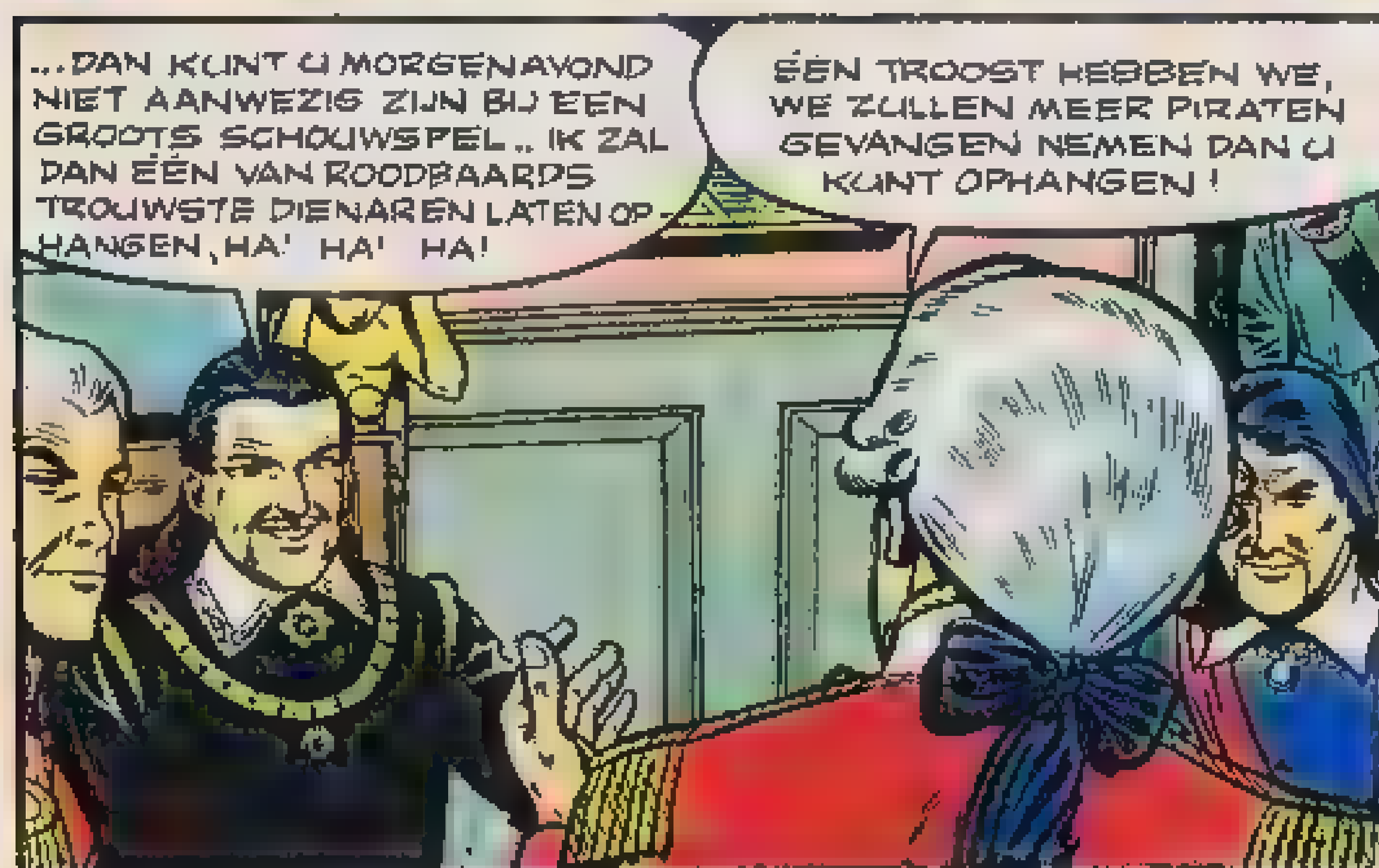

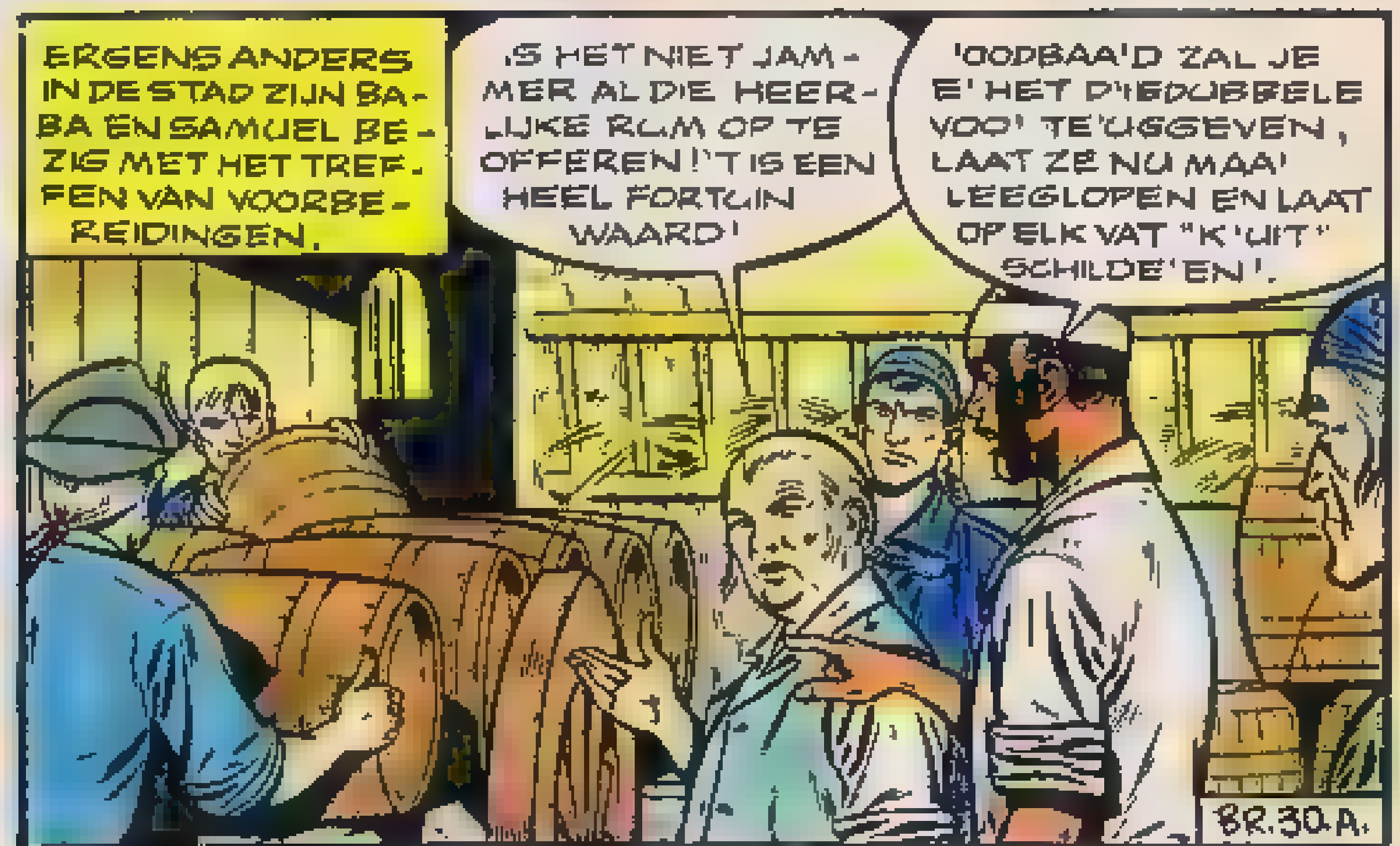

bevrijding van fort~de~france

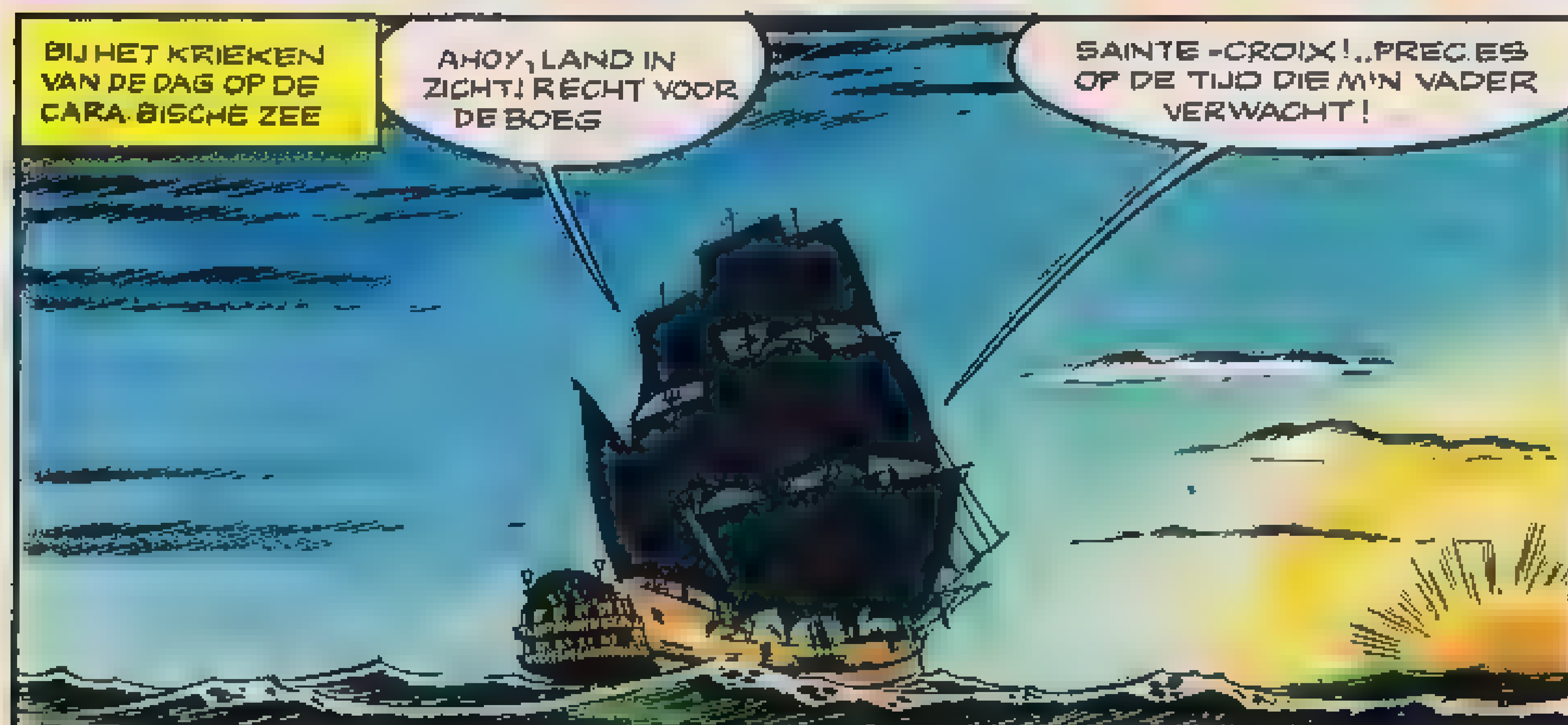

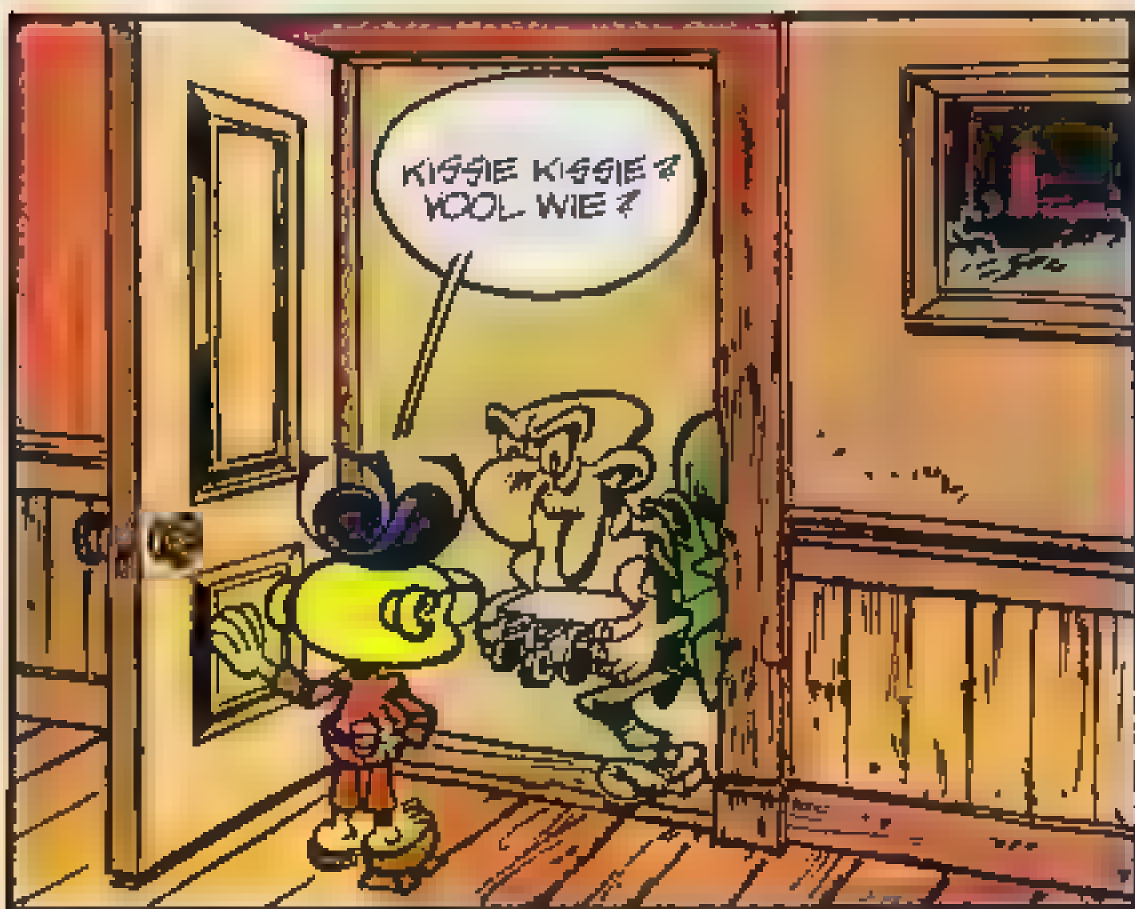

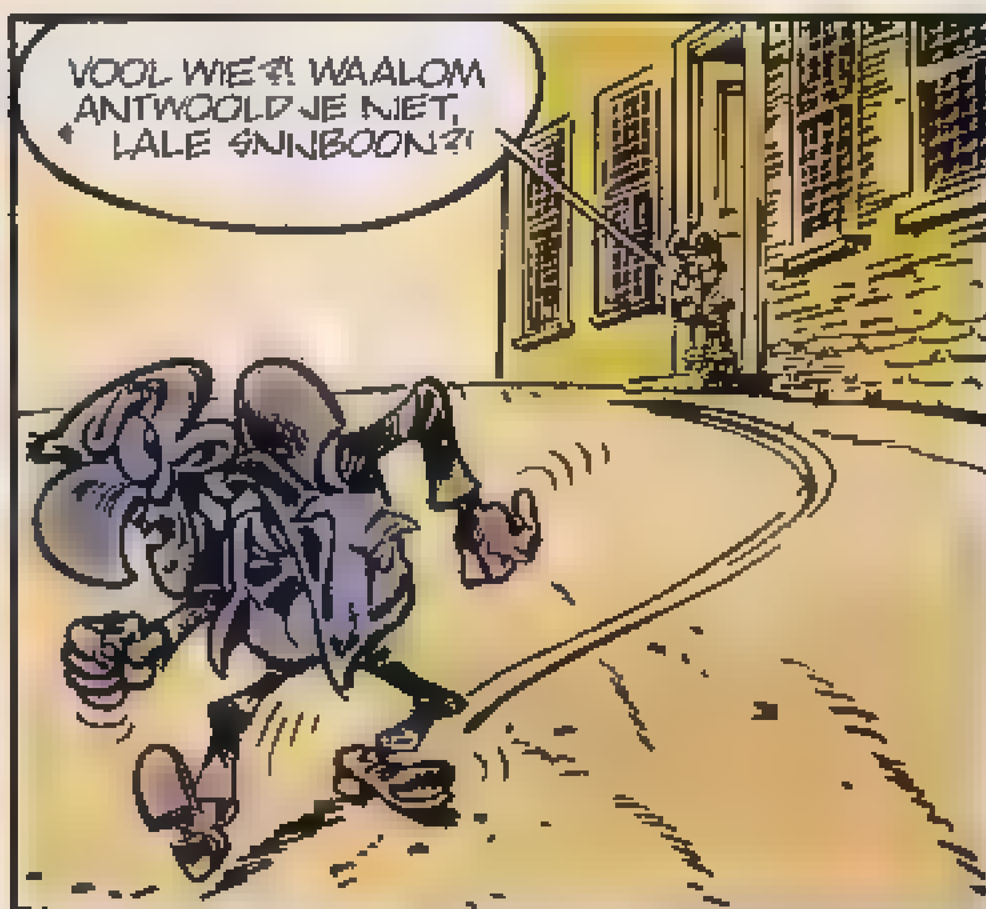
WORDT VERVOLGD

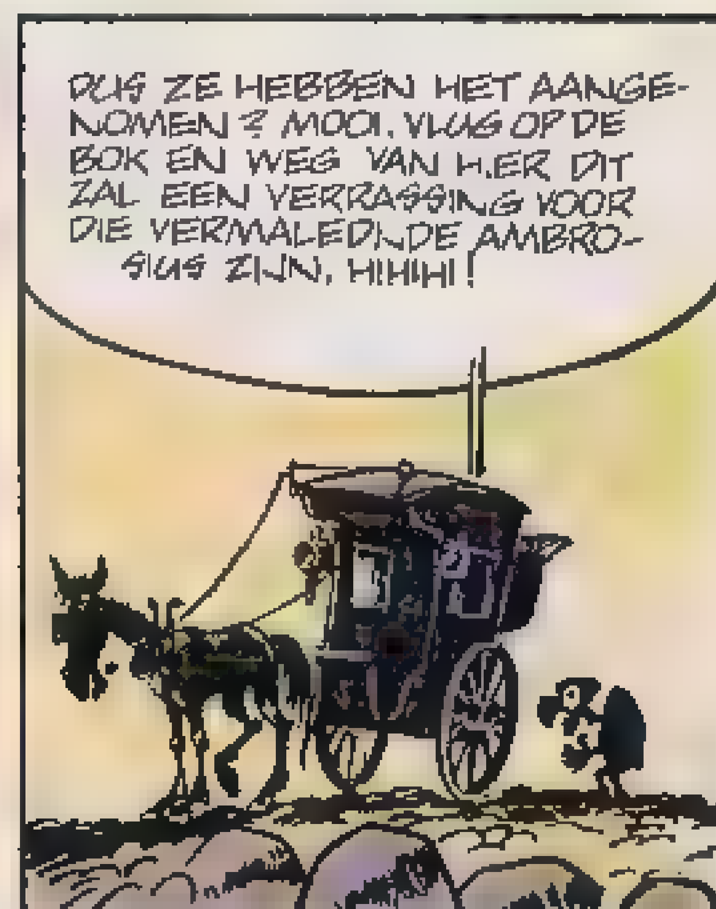
AMBROSIUS

TEKENINGEN: GIDEON BRUGMAN
TEKST: LO HARTOG VAN BANDA
KLEUR: HILBERT BOLLAND

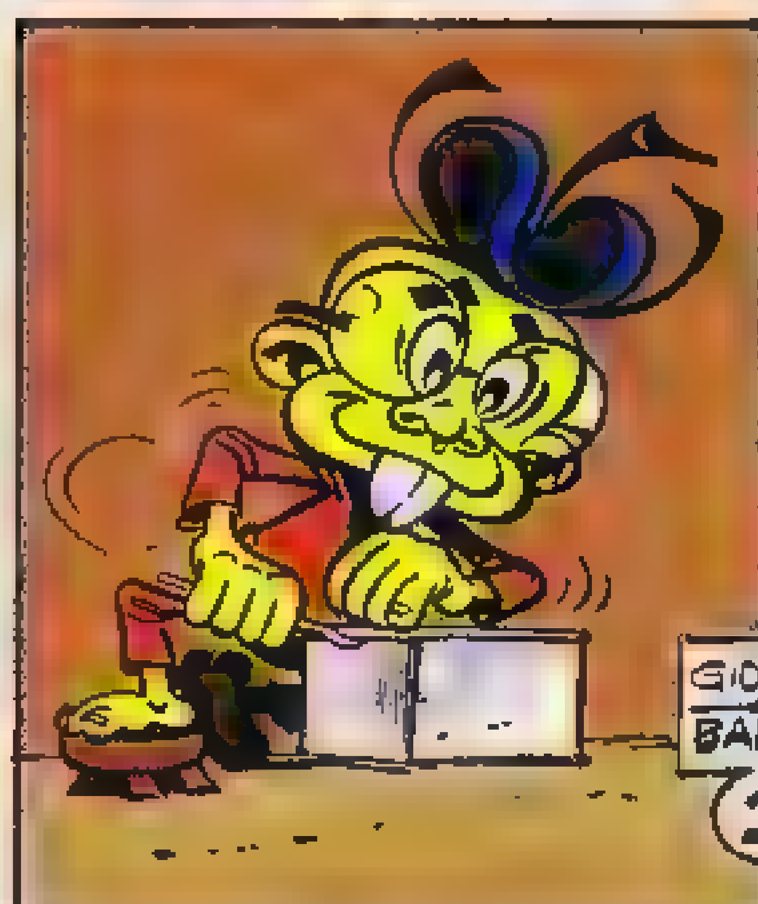

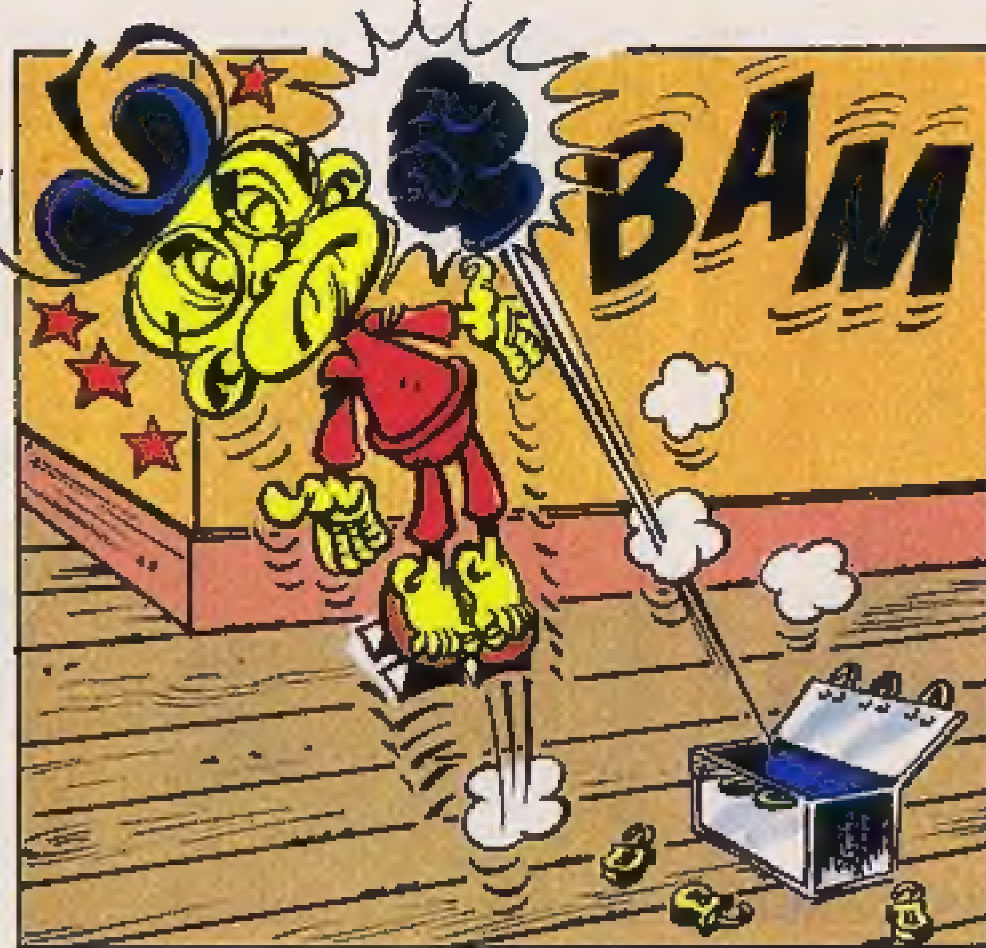

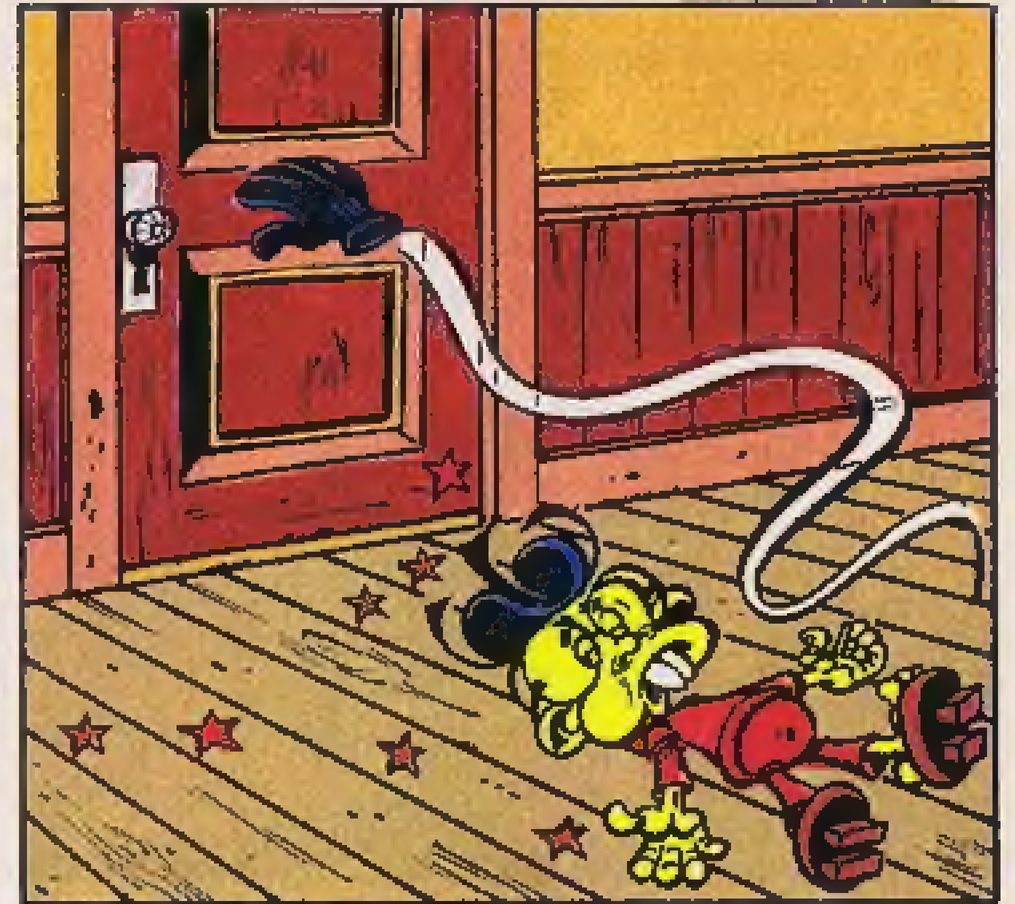

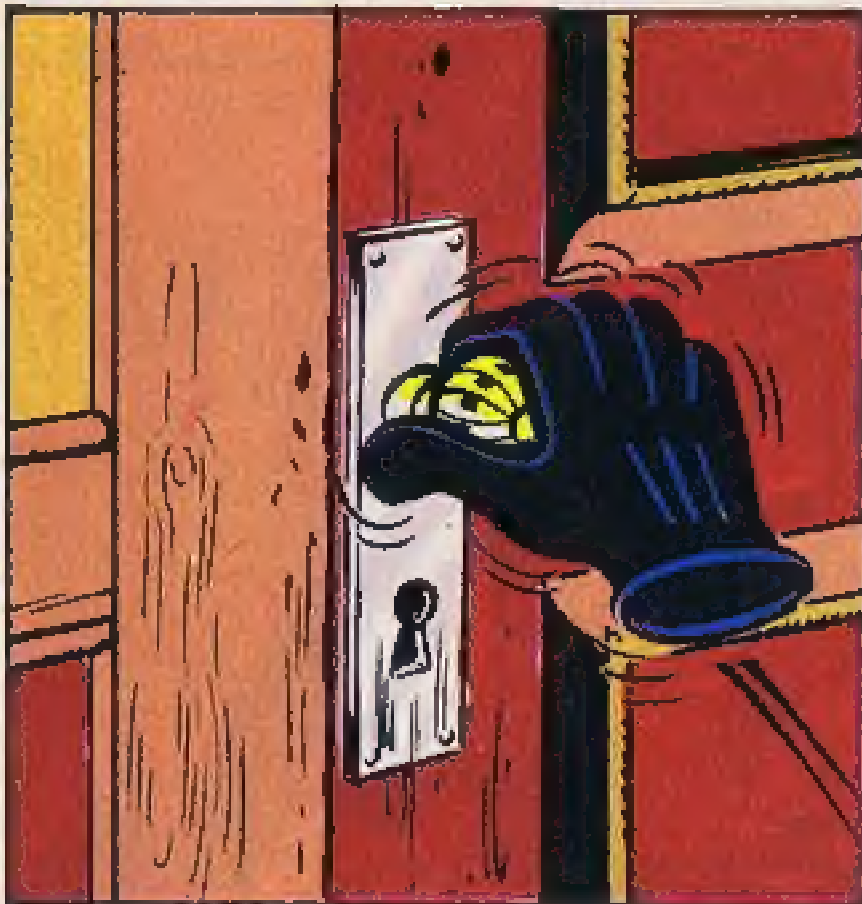
* ZIE AMBROSIUS EN DE HEKSEN

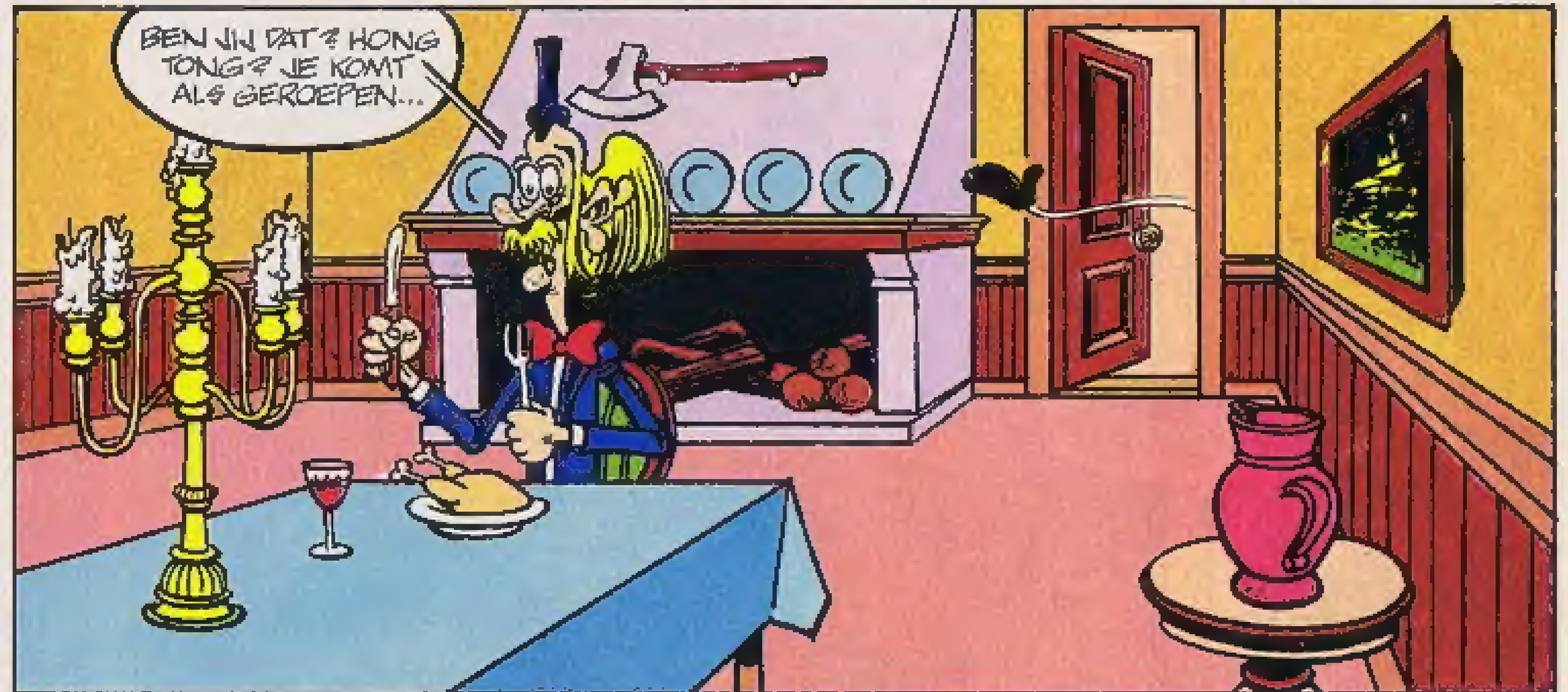
de zwarte handschoen

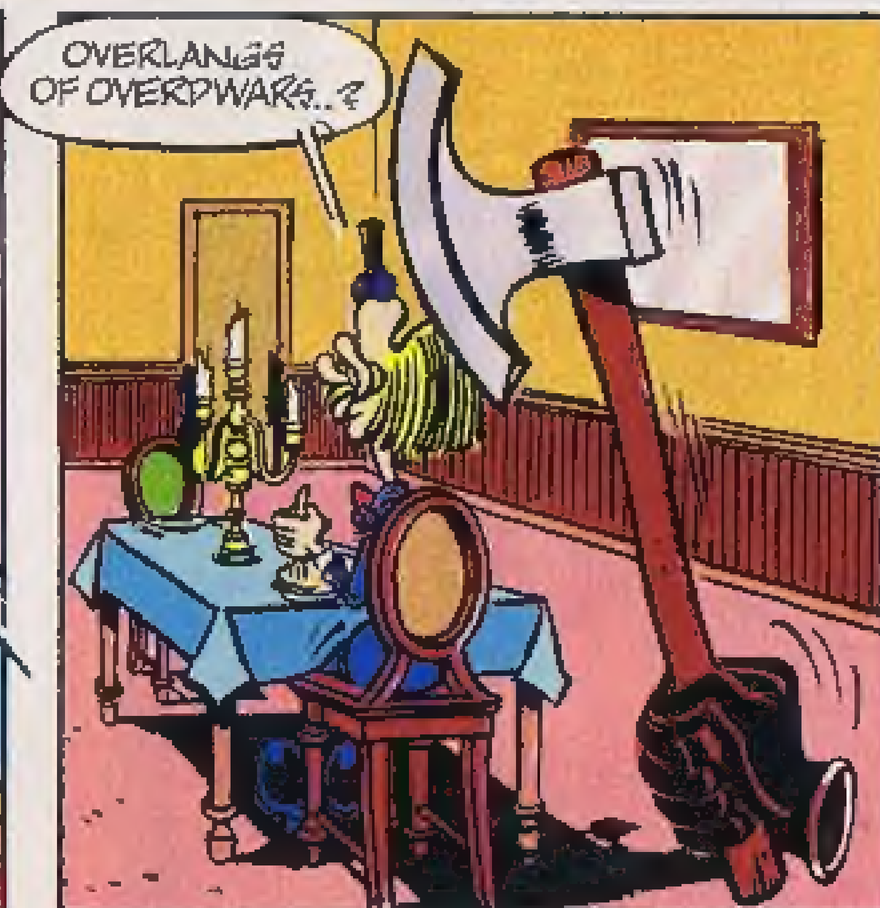

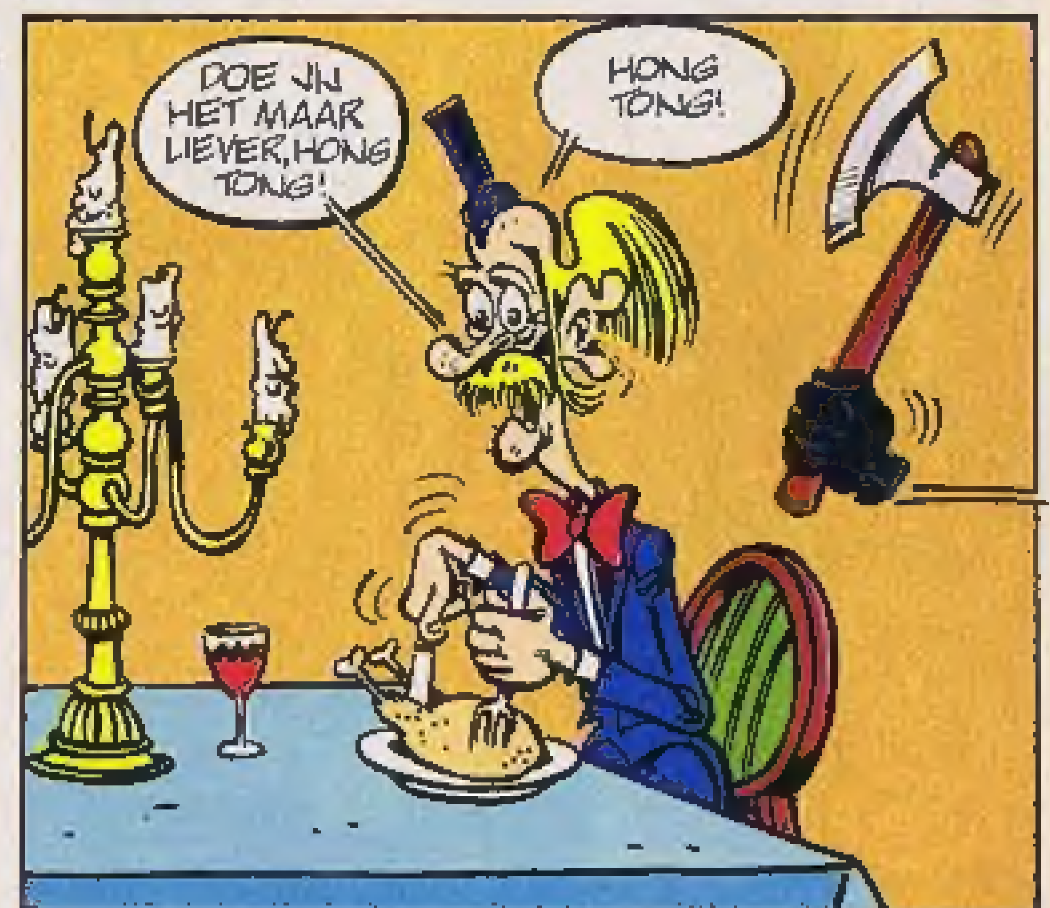

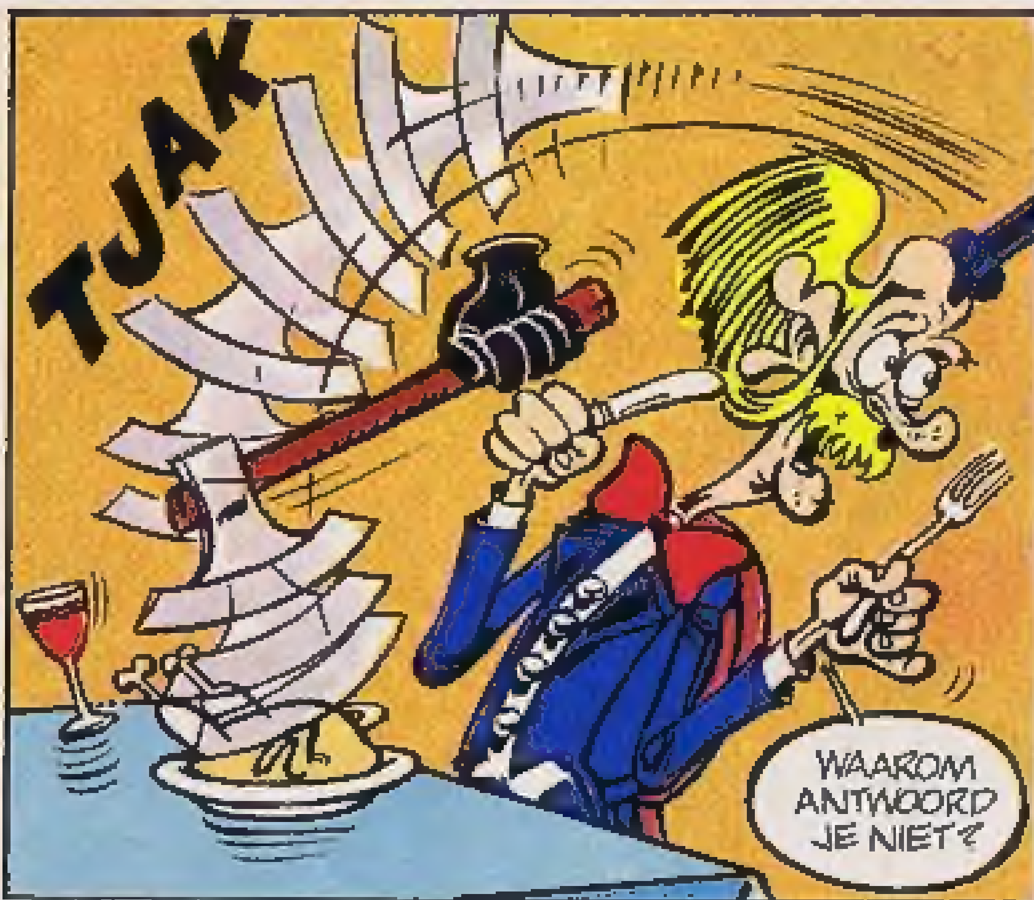

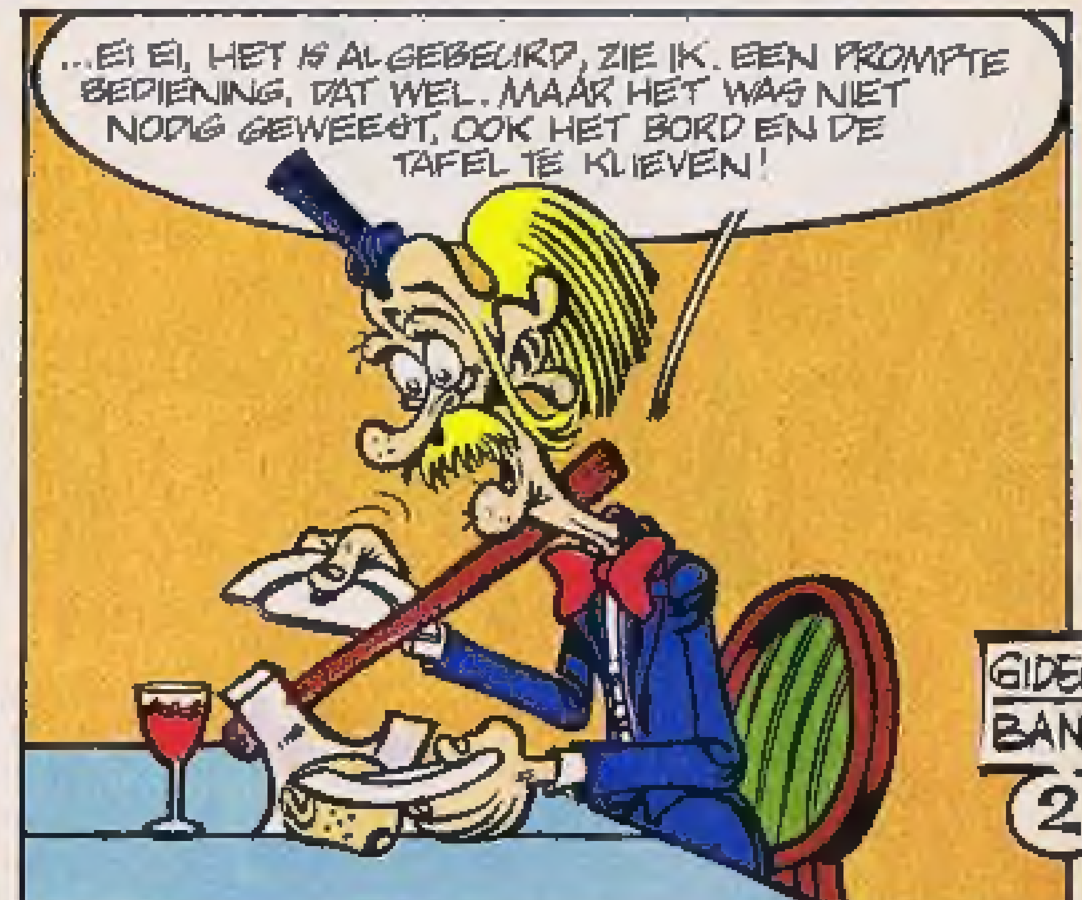

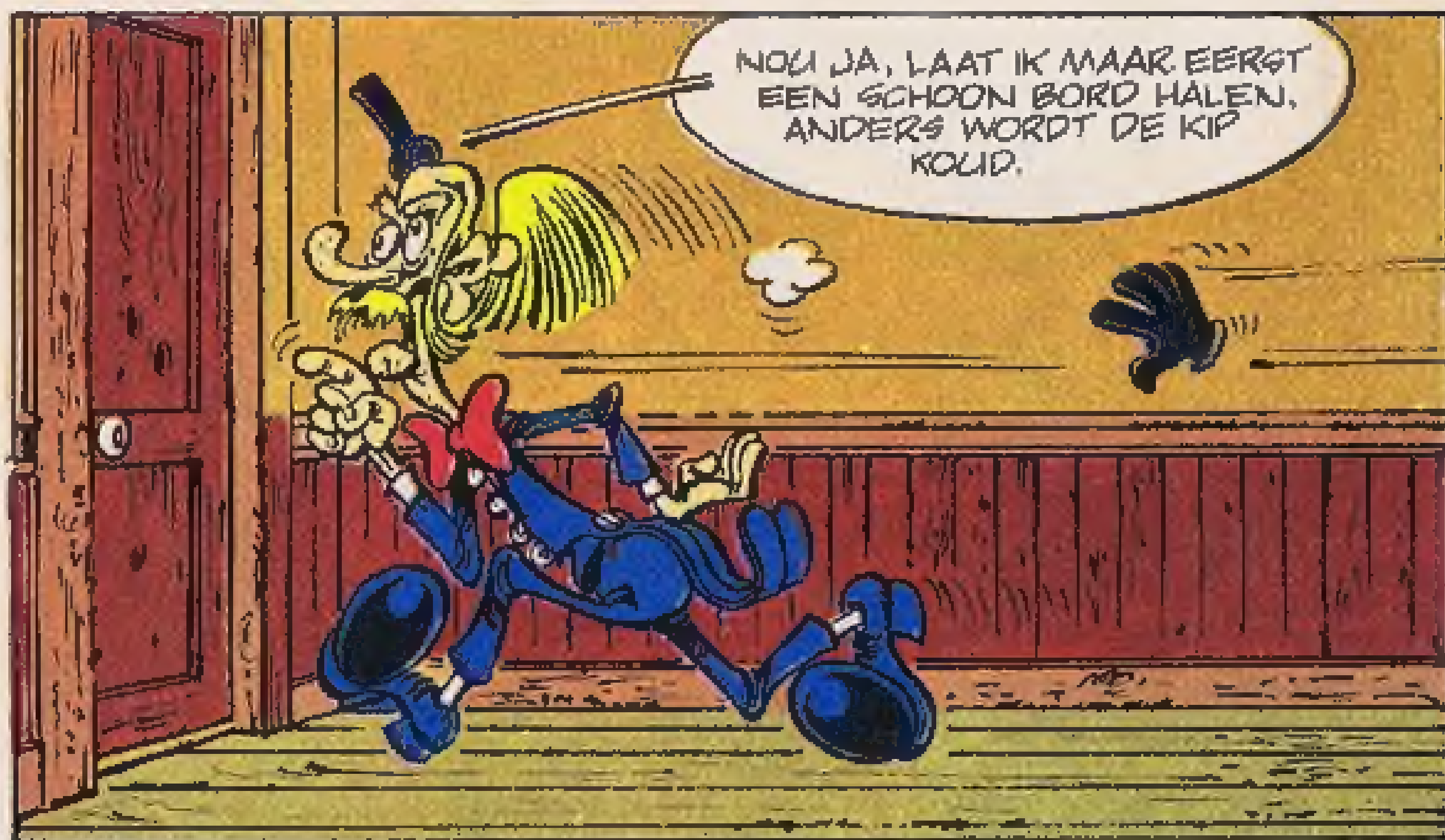

AMBROSIUS

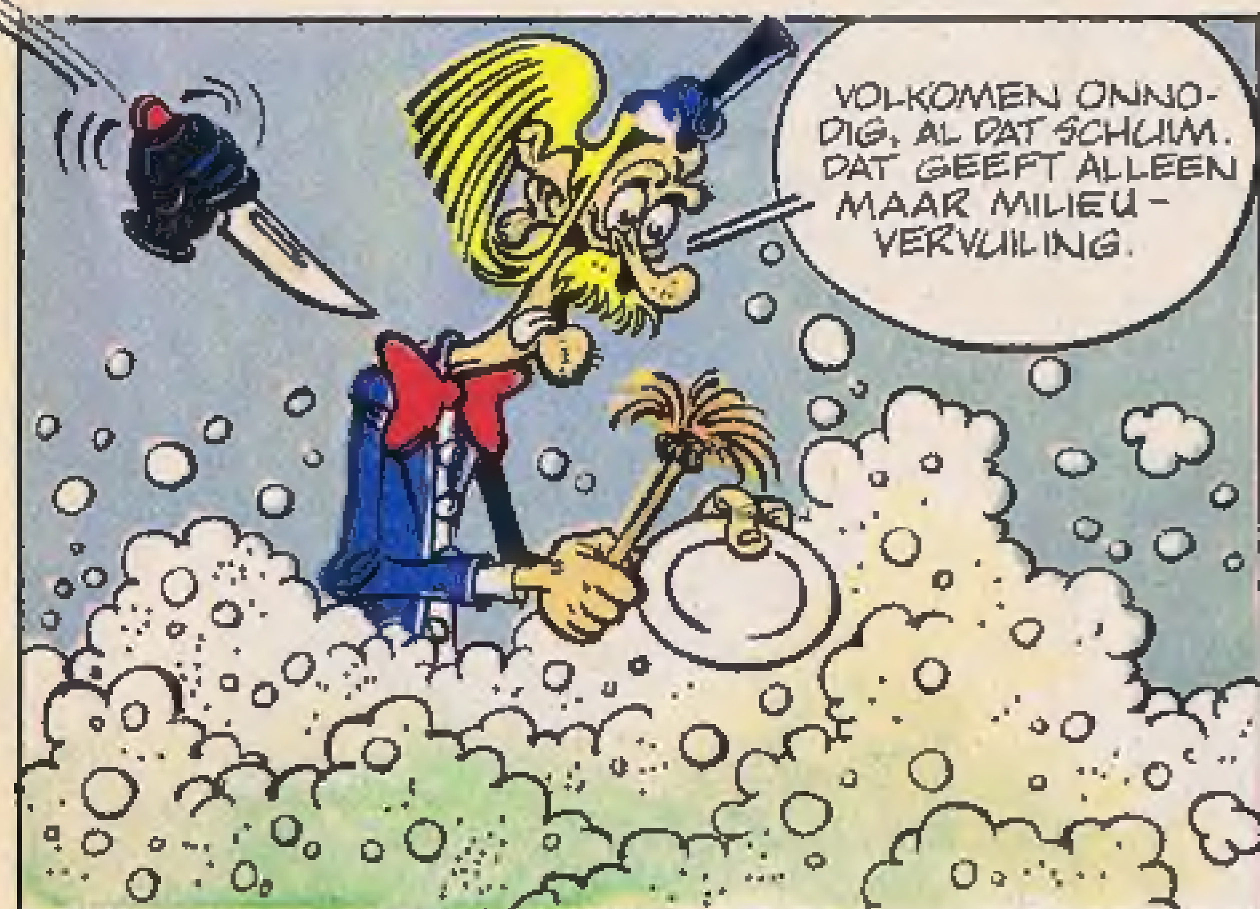

BRENG EENS EEN ANDER BORD, HONG TONG!... HONG TONG!!!
OCH, DAT IS WAAR OOK, HONG TONG IS ER NIET....?... MAAR WIE HEEFT DAN DIE BIJL GEHANTEERD?

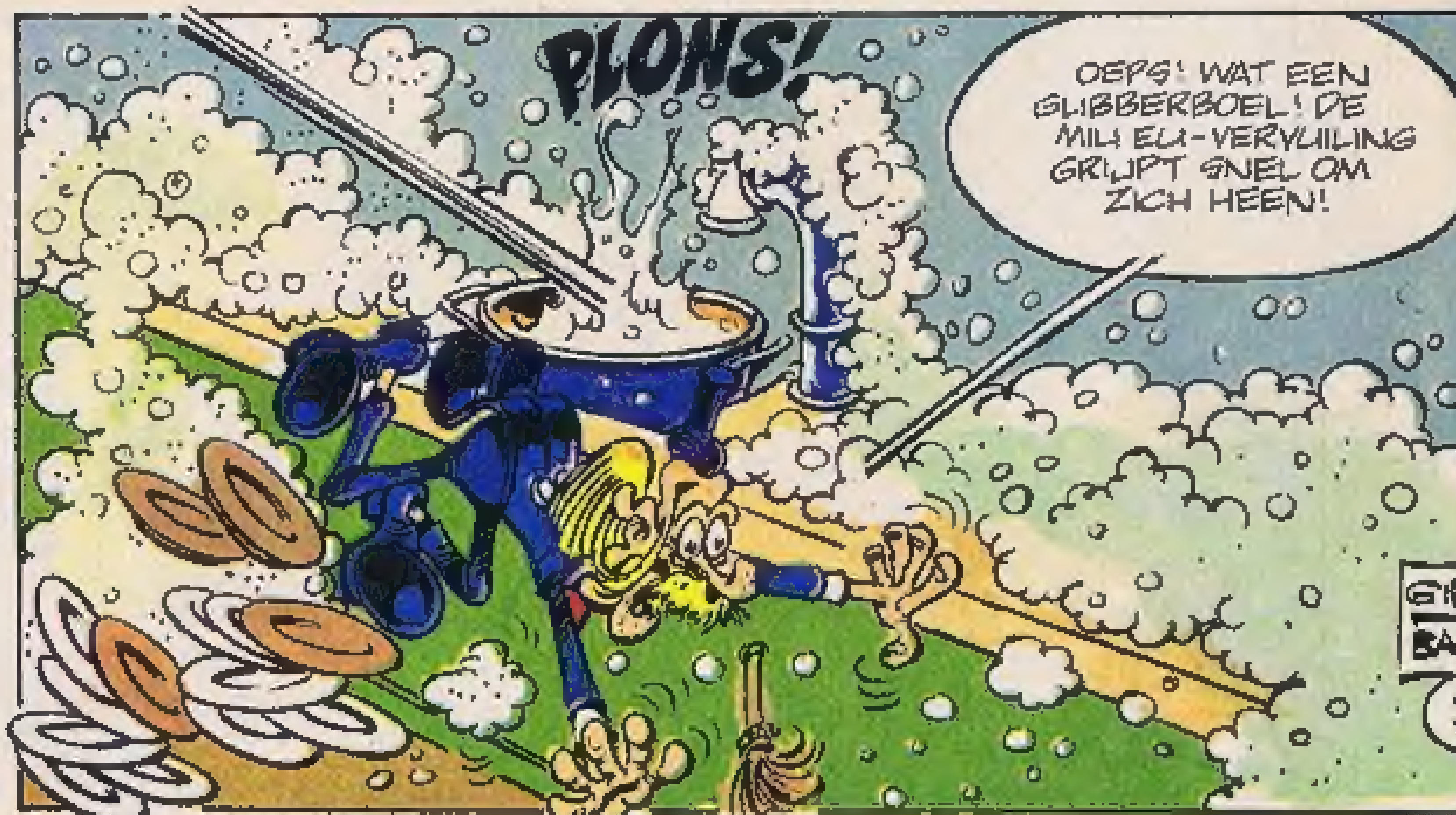

NOU JA, LAAT IK MAAR EERST EEN SCHOON BORD HALEN, ANDERS WORDT DE KIP KOUD.

HM, NIET VEEL SCHOONS HIER. JE KUNT WEL MERKEN, DAT HIER EEN VROUWENHAND ONTBREEKT.
IK ZAL EIGENHANDIG EEN BORD MOETEN REINIGEN... MAAR WAAR ZOU HONG TONG TOCH GEBLEVEN ZIJN?

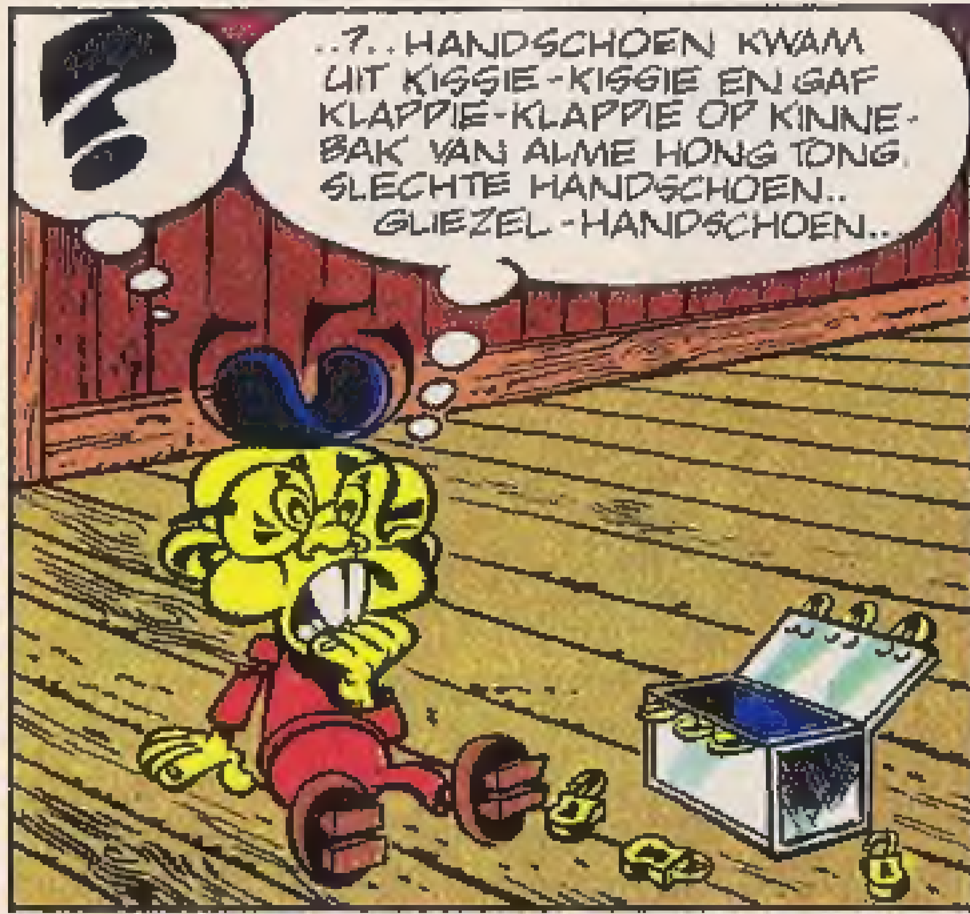

DIT IS AFWASMIDDEL, GELOOF IK.

JA, ONGETWIJFELD. HET SCHUIMT NOG VOLOP, OOK NA DE AFWAS VAN EEN BORDJE.

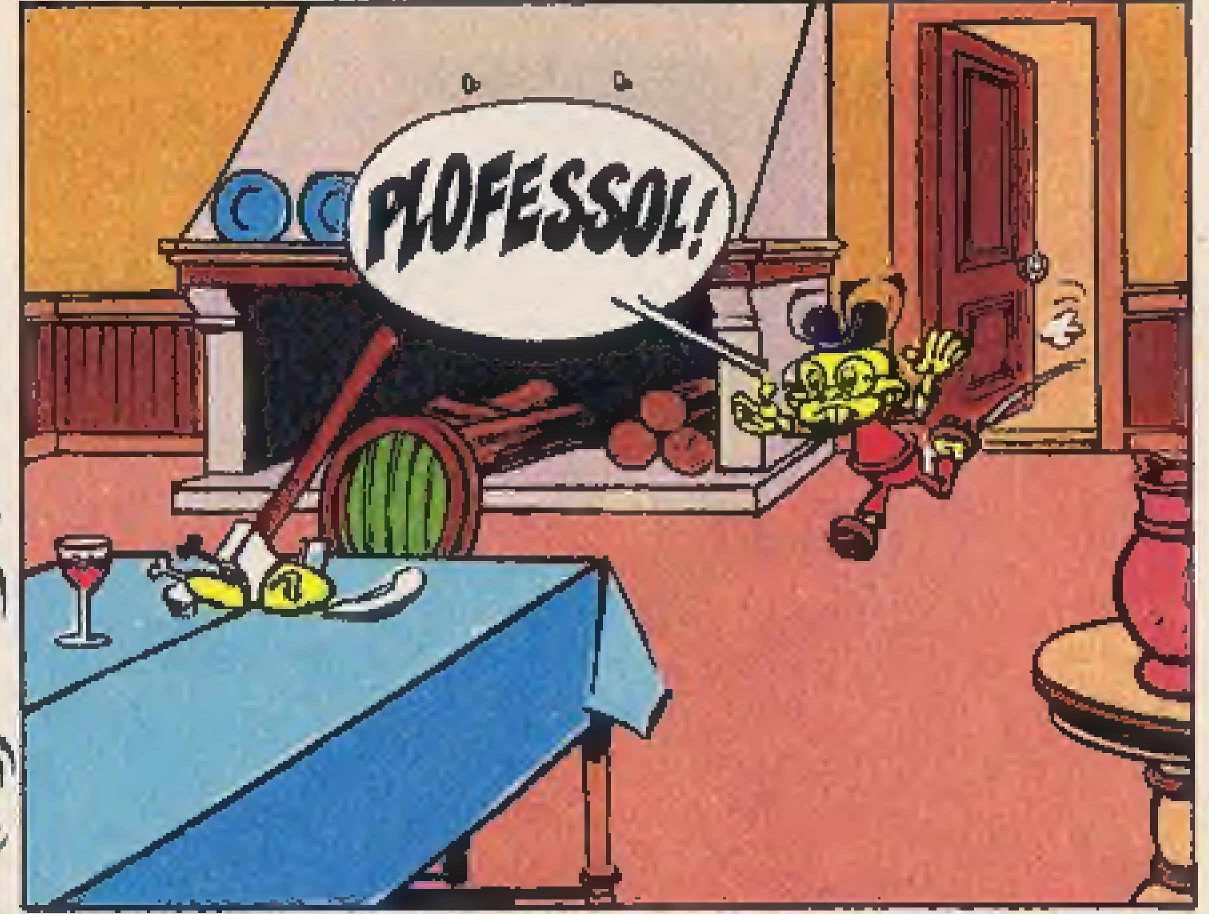

VOLKOMEN ONNODIG, AL DAT SCHUIM. DAT GEEFT ALLEEN MAAR MILIEU-VERVUILING.

PLONS!
OEPS! WAT EEN GLIBBERBOEL! DE MILIEU-VERVUILING GRIJPT SNEL OM ZICH HEEN!
GIDEON BANDA
3

de zwarte handschoen

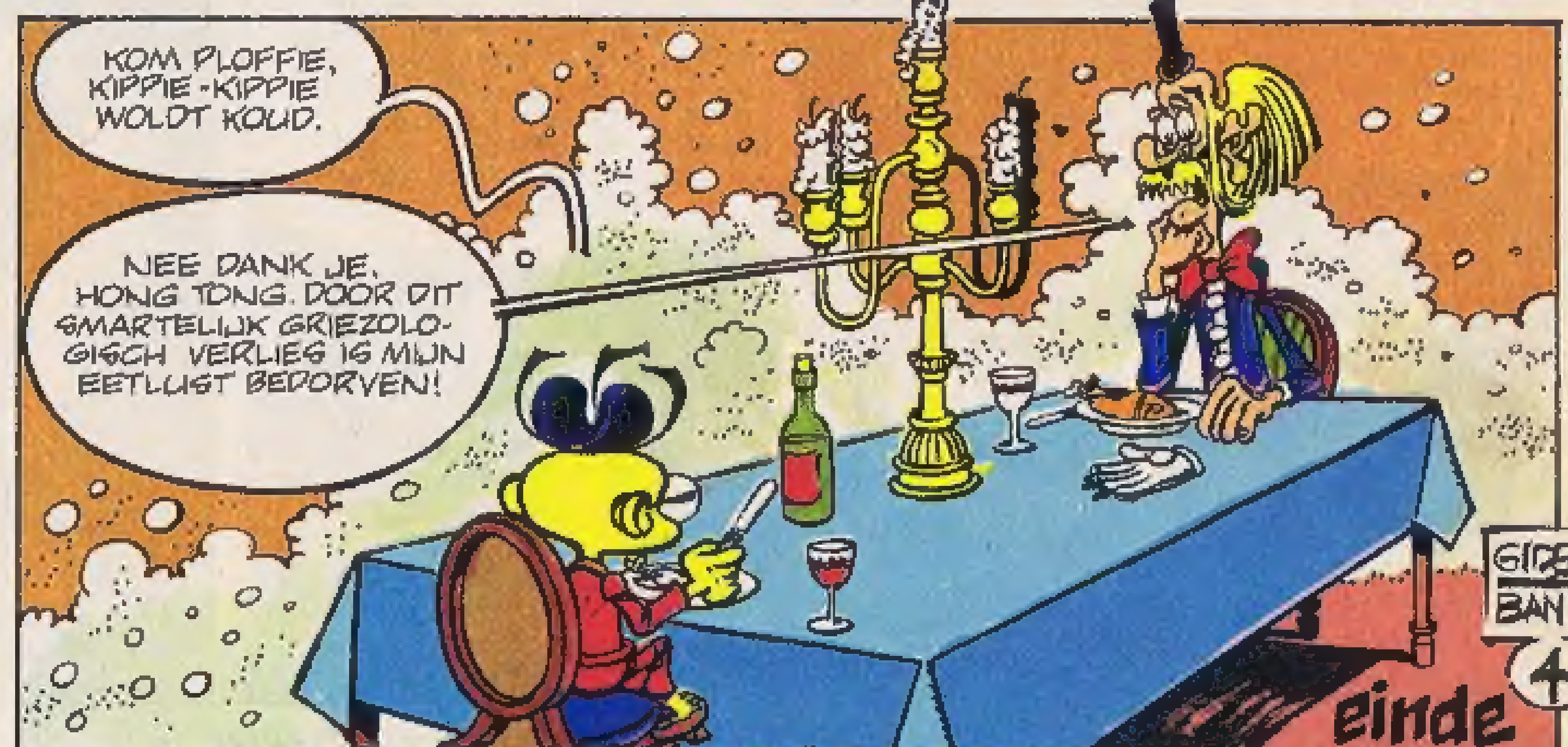

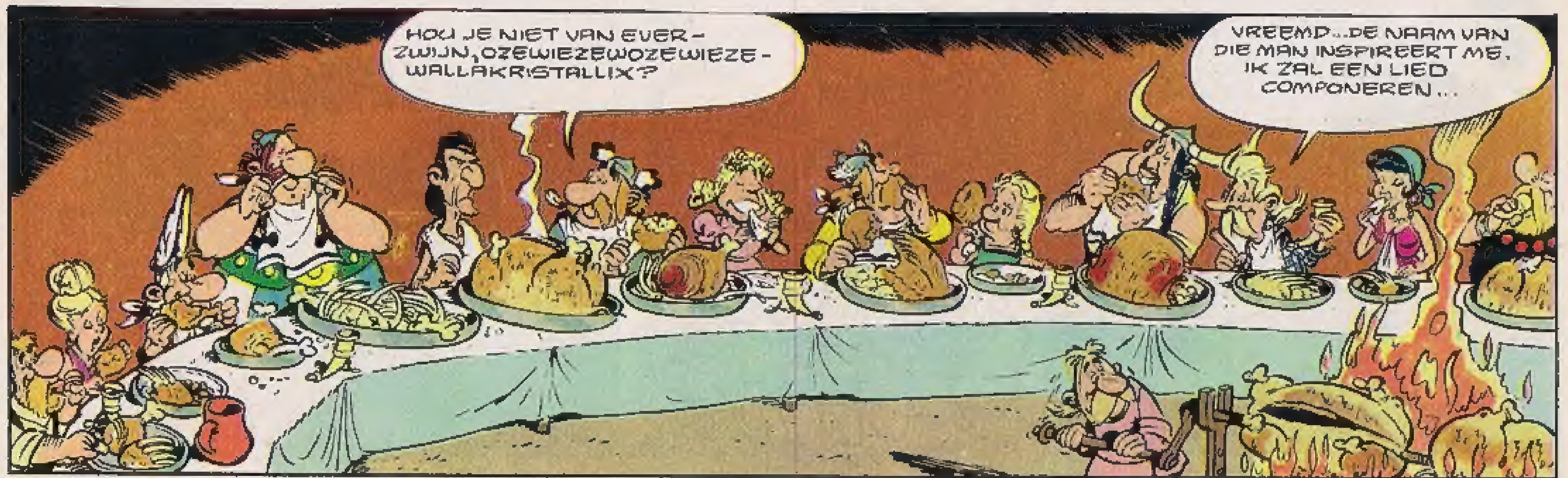

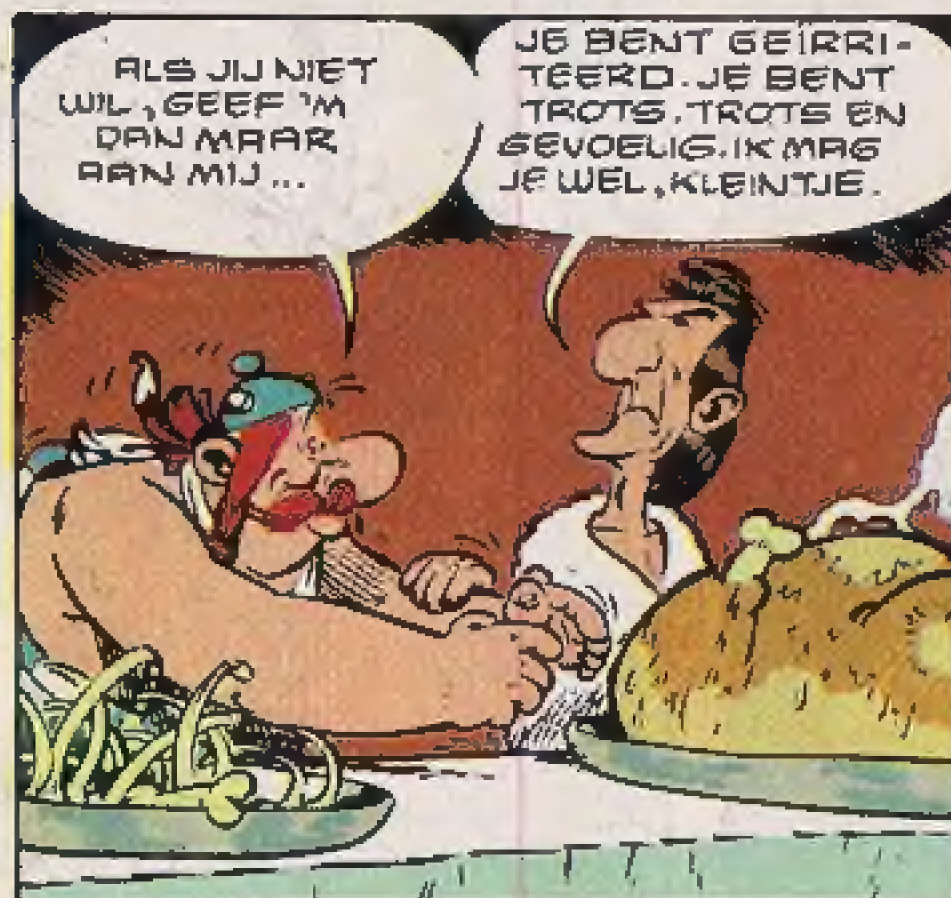

Asterix op corsica

TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE